

Kıbrıs'ta

Aylık Siyasi Gazete

SOSYALİST GERÇEK

Haziran 2007, Yıl 11, Sayı:247 Fiyatı:1.50 YTL. (KDV dahil) İngiltere: 1 Sterlin

**YAŞASIN ANTI-İMPERYALİST
BİRLEŞİK-ÇERKE-HÜKÜMETİ!**
**ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΝΩΜΕΝΟ
ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ
ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ!**

**Kuzey Kıbrıs kamuoyu Lefkoşa
Merkez Cezaevi'nde özel timin
marifetlerini konuşuyor.**

SUÇ VE SUÇLU KAPİTALİZMDİR!

**Sorun gerçekten de devlet otoritesinin
eksikliği midir?**

**İçinde yaşadığımız sistem bizzat suç ve
"suçlu" üreten bir sistem değil midir?**

Baş Yazı Sayfa 2'de

Belgesel Drama: Kayıp Otobüs yazısı Sayfa 6'da

KTÖS-KTOEÖS Değerlendirmesi Sayfa 8 ve 9'da

1 Mayıs Değerlendirmesi Sayfa 10'da

Bu Sayı Neler Var...**Makaleler**

Neler Oluyor Neler.....	3
Hepsi De Demokrat!.....	3
Bir işçinin Düşündükleri.....	5
Belgesel Drama: Kayıp Otobüs.....	6
KTÖS-KTOEÖS Değerlendirmesi.....	8-9
Marksizm'e "katkı" yapmaya soyunan "aydın" Erçakıca.....	9
1 Mayıs 2007: Bir Trajedi!.....	10
Bir Strateji Dramı SDP!.....	14-15
Uluslar Ve Ulus Tanımı.....	15-16

Köşe Yazıları

Yakın Takip.....	4
İşçiden Mektup.....	5
Anka Kuşu.....	15

Haber-Yorum

Almanya'da G8 Terörü.....	4
ICAD'dan Kayıplar Haftasında Etkinlik	7
Gençlik Örgütlerinden Milliyetçiliğe Karşı Etkinlik.....	11

Kültür-Sanat

Halayık 12	
Kawasakili Şaziyaba.....	13
Sosyalist Mücadelede Sanatın Rolü Nedir?.....	13

Klasiklerden

Nereden Başlamalı?.....	20-21
-------------------------	-------

Tarihten Sayfalar

Kapütalde Diyalektik.....	22
---------------------------	----

**KSG'den
Okuyucuya****SUÇ VE SUÇLU
KAPİTALİZMDİR!**

Kuzey Kıbrıs kamuoyu Lefkoşa Merkez Cezaevi'nde özel timin marifetlerini konuşuyor. Cezavinde "asayiş sağlamaya" için harekete geçen özel tim, tüm mahkumları sıra dayığından geçiriyor, her türlü aşağılamayı, hakareti ve zoru kullanarak "düzeni sağlıyor".

Kimi canlı yayımlarda bizzat isim verilerek yapılan konuşmalarda gardiyan subaylarının ismi cezaevine uyuşturucunun sokulmasında, bazı mahkumların da cezaevindeki tek kontrol sahibi kişiler olarak cezaevi idaresi, polis vb.'nden daha etkili olduğu açıklanıyor.

Cezaevlerinde uyuşturucu, kumar ve birçok yasak maddenin bulunuyor olması, cezaevlerinin ağalar tarafından yönetiliyor olduğu gerçeğinin herkesin dilinde yer alması karşısında sorunu "devlet otoritesinin eksikliği" noktasında ele alan yaklaşım ise tüm sakatlıkların üzerine sakatlıkla gidiyor.

Sorun gerçekten de devlet otoritesinin eksikliği midir?

İçinde yaşadığımız sistem bizzat suç ve "suçlu" üreten bir sistem değil midir?

Aç, çaresiz, eğitimsiz, kültürsüz, geleceksiz bırakılan insanlar ya kirli yollardan para kazanmaya çalışır, ya adam öldürür, ya hırsızlık yapar ya da dolandırıcılık!

Biz ne "kader mahkumu" edebiyatıyla göz yaşartmak, ne de "suçlar ve suçluların" sorumluluğunu kapitalizmden başka yerlerde arama taraflısıyız!

Kapitalizm, insanları suça iter ve hangi ceza verilirse verilsin bu suçların önü de kesilemez!

Görüldüğü üzere her geçen gün ülkede suç oranı azalacağına artıyor.

Cezaevleri ise, sistemin ikiyüzlülüğünün bir başka göstergesidir.

Burjuva kanunlarına göre suç işlemiş olan bir insan, hem hapiste tutularak toplum vicdanı "rahatlatılır", "adalet" duygusu tatmin edilir, hem de bu insanın hapisanede ıslah olup tekrar suç işlememesi için gereken tedbirler alınır.

Ancak cezaevlerinin doğrudan suç yatağı olması, ağalar tarafından yönetilmesi, baskı, zor, işkence ve şiddet kullanılarak idarenin sağlanması, mahkumların "ıslah" edilip topluma faydalı bireyler haline getirilmesini imkansız kılmaktadır.

Bunların yapılmadığı bir durumda bile, açlık, işsizlik, çaresizlik, eğitimsizlik veya psikolojik bozukluklar yüzünden içerden çıkan birinin yeniden suç işlemeyeceğinin garantisi asla verilemez!

Belirttiğimiz üzere kapitalizm insanları devamlı suça itmekte ve suç üretmektedir!

Bizler, insanların suç işleme ihtiyacı hissetmediği, yani insana yaraşır, en temel gereksinimlerini kolayca karşılayabildiği, kendisini, ailesini, çevresini rahatça, huzurlu ve bolluk içinde geliştirip dönüştürebileceği bir sistemin yaratılması gerektiğini düşünüyoruz.

Bu sistemin de sosyalizmden başka bir şey olmadığını savunuyoruz.

Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen temel çelişkisi devam ettiği sürece ne suçun önüne geçilebilir, ne de cezaevleri yıkılıp yerlerine tiyatro binaları inşa edilebilir!

Esas suçlu kapitalizmdir!

Neler Oluyor Neler...

Cumhuriyet Mitingleri Oluyor?

Aklınız neredeydi be adamlar?
Ve de bayanlar!
Evren Paşa 1980'de darbeyi yaptığında,
Her köye bir cami diktiğinde,
Din eğitimini okullarda zorunlu ders ilan ettiğinde,
Tarikat şeflerini ihya ettiğinde,
Onlar da gençleri deli-divane edip
Türki cumhuriyetlere
Balkanlara gönderdiğinde
Türkler tüm dünyada
Boğaz kesen gaddarlar olarak biliniyor
Evren Paşa ve arkadaşları tüm bunları
Pentagondaki itoğlulilerle birlikte yaptığında
Aklınız neredeydi?
Evren Paşa'nın arkadaşları
Milli Kriz Masası şefleri
Gecekondulu yörelerini, varoşları

varoşları
Ülkücülere örgütlettiğinde, onlar yetmeyince
Dincileri, tarikatları da devreye koyduğunda
Belediyeleri onlara devredip
Onları paraya boğduğunda
Belediye yetmeyip
Merkezi hükümeti de onlar devrettirdiğinde
Ve de tüm bunları
Pentagon'daki itoğlulilerle
Avrupa Birliğindeki itoğlulilerle
Birlikte yaptığında
Aklınız neredeydi?
Ve de şimdi
Ha evet şimdi
Aklınız nerede?
Kim yapıyor bu mitingleri?
Kim yaptırıyor?
Ne için?
Kimin için?
Ne sonuç alınsın istiyorlar??

Düşündünüz mü??
1980'den beri kim yayıyor dini
Sadece müslümanlık değil
Hiristiyanlığı Sayintolojiyi
Ve de hepsini-yeter ki din olsun!
Türkiye'den tut da,
Dünyanın dört bir tarafında?
Ne oldu öyle?
Fikir mi değiştirdiler?
Dinden vazgeçip
Bilime geri mi döndüler?
Gittiler miydi bilime bir kere olsun?
Ne oldu?
Vatandaş karar verecek dediğinde
Tüyleri diken diken olan
Züppe bürokrattan tut da
Burjuvalara kadar
40 milyon insanı
Her yıl açlıktan geberten
Şehirleri çevirip
Bombardımana tutan
İtoğlulite ne oldu?

Hayvana ne oldu?
Pentagon'a ne oldu?
Size ne oldu?
Bağımsız düşünmenizi
imkansızlaştırdılar değil mi?
Türktür Kürttür
Müslümandır Hristiyan
Yerlidir gavurdur
Laiktir dincidir
Zengindir fakirdire ne oldu?
İşçidir patronlara ne oldu?
Devrimcidir karşı-devrimcidire ne oldu?
Komünisttir burjuvaya ne oldu?
Hem o laikçi müsvettelerine
Hem de
O dinci müsvettelerine vurmazsanız
Size daha çok vuracaklar
Birbirinize vurduracaklar
Tek yolumuz var
O da komunizm!
Yolunuzu açık edin!

HEPSİ DE DEMOKRAT! (Ne de olsa The Türkler Allaha şükür!)

Türk burjuvazisi çok çaktı bu güzel günlere gelmek için.

Nazilere yardım ettiler. Anti-Sovyet ajanları tüm Sovyet ülkelerinde ve Doğu Avrupa'da tur attılar. Amerika'ya kapıları ardına kadar açtılar. Dünyada yoksuldan yana olan ne varsa ona karşı iş yaptılar, ona karşı zenginlerle iş birliği yaptılar. Korelere kadar gidip savaştılar haklı olanlara karşı, yoksul olanlara karşı Amerikan postallarını giyip Amerikan kurşunu sıkarak. Afganistan senin, Bosna benim aynısını yapıyorlar dünyanın dört bir tarafında bugünlerde-bir tek Kore yetmez artık, Amerikan postallarının ve de Amerikan kurşunlarının sayısı arttı!

İçleri kan ağlaya ağlaya vatandaşları aç açık bıraktılar. Eşşek sudan gelinceye kadar sopaladılar bile vatandaşları. Gençcik insanları darağaçlarında astılar biz yoksuldan yanayız, biz işçiden yanayız dedikleri için. Amerika'nın canı cehenneme dedikleri için. Bombaladılar onları okullarına giderken. Hapishaneye attıkları yetmedi, hapishanede bile bombaladılar o gençleri. Türklükle, müslümanlıkla kandırıp ülkede komünist katili, yani kardeş katili yaptılar başka gençleri. Afganistan'da, Kafkaslar'da, Bosna'da ölümlere gönderdiler Amerika ve Avrupa'nın zenginleri istedi diye müslümanlık ve Türklük adına savaştığını sanan gençleri!

Parti kurdu, rüşvet verdi, rüşvet aldı. Darbelerden geçti, sadece asmadı, asıldı... Sadece vurmadı, vuruldu... Koskoca Sovyetleri devirdi ama. Neredeyse tek başına! Takdir eden yok ama olsun. Alışkındır o takdir etmemeye de edilmemeye de.

Hergün fabrikalarda leşini çıkarıyor memleketinin Türk ve de müslüman halkının. Ucuz ucuz mal üretsin Amerikalılara ve Avrupalılara ki onlar da enflasyonları nı düşürsünler bir güzel, kâr etsinler ki o da kar etsin bolca bolca diye. Ciğerleri kurusun o Türk ve müslüman işçilerin zararlı kimyasalları içlerine çekmekten. Belleri eğrilsin durmadan uzun saatler çalışmaktan. Türk ve de Müslüman köylünün açlıktan nefesi kokuyor. Köyün kadınları haftada bir pazara inecek de, 3 veya 5 yeni Türk liralık mal satacak da, evin gördüğü göreceği para da bu olacak. O kadınların da pazar yerinde altında minder, üstünde yağmurluk bile olmayacak.

Nelere katlandı bu Türk ve de müslüman burjuva gardaşlarımız! Neler neler çektiler. Asker oldular mehmetçiğin başına subay. Doğuda gittiler bok yedirdiler insanlara. Pusu yediler, pusuya yattılar. Memur oldular, kasabaya kaymakam, vilayete vali, her yere jandarma polis! Doktor olanları bile vardı leşi çıkmış insanlara sağlamdır, işkence görmemiştir raporu veren. Mahkemelerde hakim bile oldular, leşi çıkanı hapse leş yapanı şerafetnameye çıkartan.

Az mı çaktı fukaralar... Yazmaya kalkışsak hepsini kitaplara sığmaz! Memet Açar'a sorun inanmazsanız. Oy vermeyi de unutmayın ona ve partisine-gerç i unutsanız ne yazar, sandıktan Süleyman veya Açar çıkar! Pardon, Milli Kriz Masası'ndaki memurlara sormadan ahkam kesmeyelim. Bakarsın Erdoğan çıkar, bakarsın CHP-kimdi o CHP'nin başındaki sosyal demokrat? Türk bayrağını da o giysin diye yapmışlar sanki, çok yakışıyor. Bir de Kuran'dan parçalar okudu mu...

Erdoğan hapı yuttu! Açar ama? Bak onu Kriz Masası'na sormalı-oralardan atanmıştır da! Vatan için neler neler yaptı Açar-ne de olsa Türk ve de müslüman burjuvazidendir. Ne istenirse, ne gerekirse onu da yapar. Parti kur derlerse parti de kur! Fedakar bir memurdur o! Hepsi gibi! Neydi 1 Mayıs'ta İstanbul'daki vali. Onu görüp de gözü yaşarmayan adam vardıysa suratına yedikleri tokat veya kokladıkları biber gazı sonrası, geçtim İstanbul'u Türkiye'de onu görüp de gözü yaşarmayan adam kalmadı!

Görene değil gösterene bakacan. CNN'e bakacan. NTV'ye bakacan. Onların adına bakıp ganmaycan. Orda iş yapan Türk ve de müslüman ve de burjuva adamlara ve de evet evet, kadınlara bakacan. Onlardaki fedakarlık. Vatan millet sağ olsun, demokrat olmayan Türk ve de müslüman valilere bile laf atıyorlar. Az mı uğraş verdi Türk ve de müslüman burjuvazi bu güzel günleri görmek için. İyi ki Türk-Satlar var. Fransızlar yapmış Fransızlar atmış. Ne olmuş? Yapana ve atana değil yaptırın ve attırana bak! Ne demek Türk ve de müslüman burjuvalar yaptırmadı, attırmadı, ne demek Amerikalılarla Avrupalıların işi. Türki cumhuriyetlere el atma aracı? Ne demek yani? Hiç mi emperyalistlik yoktur bu Türk ve de müslüman burjuvalarda? Kerkük de mi Amerikan, Avrupa işi? Kurtlar Vadisi'ni de mi onlar çevirdi? Nedir Kürtlerin çektiği? Ama demokrasi var artık. Kürt bile diyorlar artık televizyonda haber okurken. Sadece CNN ve de NTV'de değil! Haber Türk'ü de böyle, Mehtab'ı da!, Sabah Vatan, Akşam Milliyet, bir ara da var tabii ki Hürriyet! Ama hepsi de

demokrat. Hele hele çalışan burjuva erkek ve kadınları. Başını sıkı sıkı saran, sadece dudakları, burnunu ve gözleri gösteren bir veya birkaç örtü, vücudun üstünü sıkı sıkı saran bir kazak, bacakları ve üstünü sıkı sıkı saran bir pantolon. Müslümanlığa uygun. Laikliğe ters olan neymiş ben anlayamadım! Demokrasi geldi memlekete bazılarının haberi yok. Evren Ppaşa demokrasi getirdi. Allah'ın izniyle! Asker bu. Hem döver hem sever misali. Darbe yapar ki demokrasi getirsin. Gomunist türünden değil. Çarşafli türünden! Amerikalılarla Avrupalılardan daha iyi bilecek değildi ya. Ne de olsa şunun şurasında Türk ve de müslüman burjuvalardan biri! The Türk bu adamlar ve de kadınlar. The müslüman Türk burjuvaları!

Fedakardır burjuvazinin burjuva memurları. Herşeye katlanırlar bu vatan için! Amerika'ya kadar seyahat et de, oradan ve orada ne yapacağını öğren. Kim dayanır buna Türk ve de müslüman burjuvalardan başka?

Birisi geçmiş karasabanın başına Sabancı

Birisi geçmiş Eczanenin başına Eczacıbaşı

Birisi geçmiş kasabın karşısına Koç oğlu Koç

Birisine doğduğu için demişler Doğan

Böyle gitmiş bu devran Vatandaş da yesin soğan

Hey gidim hey O mu senin paşan!

Ayaksızsan eğer Al kendine bir ayak ve

Ayaklan!

Yakın Takip

akif_aksakal@yahoo.com Akif AKSAKAL

YUTMADIK!

Türkiye yaklaşık bir aydır "Cumhuriyet Mitingleri" ile çalkalanıyor.

Nereden icap etti bilinmez, kaç yıldır tek başına hükümette olan bir partinin aleyhine, "laiklik elden gidiyor, Cumhuriyet tehlikede" telaşıyla bir kampanya açıldı.

Adama sormazlar mı, bunca yıldır laiklik "gitmedi", şimdi mi elden gidecek diye?

Adama sormazlar mı, bunca yıldır sapaşğlam yerinde duran burjuva düzeni/cumhuriyeti AKP sayesinde en haşmetli dönemlerinden birini yaşamıyor mu diye?

O halde bu neyin telaşı ey burjuva laikleri?

Laikliğin elden gitme paranoyası öyle sosyal bir hale gelmiş durumda ki, gecekondular yıkımına gelen belediye ekiplerine karşı barikat oluşturan mahalleli bile "Türkiye laiktir laik kalacak" sloganını atıyor.

Bir dönem "Din elden gidiyor ümmet-i Müslimin" oyuncağı tersine dönmüş durumda.

Burjuva cumhuriyetçi, postallı "laiklik" taraftarları, M. Kemal kültürünün yosun tutmuş etkisinden kurtulamayan kimi "halk önderleri" "Laiklik elden gidiyor ümmet-i laik'in" sloganlarıyla milleti sokaklara döküyor.

Durumun vahameti sadece bununla da sınırlı değil.

Yapılan araştırmalara göre Türkiye'de son bir haftada 20 milyon YTL'lik Türk bayrağı satıldı.

Evine, dükkanına bayrak asmayanlar üzerinde terör havası estirildi.

Bayrak almayan, bayrak şovu yapmayan bölücü, gerici bir vatan haini olarak neredeyse katli vacip ilân edilecek.

İzmir'de son yapılan Cumhuriyet Mitingi'ne 1 milyon civarında insan katıldı.

Türkiye çapında yapılan bu mitinglere katılımın 10 milyona yakın olduğu söyleniyor.

Yani nüfusun yedide biri.

Peki bu devasa mitingleri kimler organize ediyor?

Atatürkçü Düşünce Derneği ve Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği için öncülüğünü yapıyorlar.

Şimdiye dek esamesi okunmayan, etki alanı son derece kısıtlı olan bu dernekler nasıl oluyor da milyonları sokaklara dökabiliyor?

Şimdiye dek toplumun hafızasında Petek Dinçöz dansözünü kadar bile yer edememiş mühim "halk önderleri" milyonları nasıl kontrol edebiliyor?

Küflenmiş beyinli birkaç Kemalist ile tuzu kuru bir sosyete kokanası nasıl oluyor da böylesi mitingler organize edip Türkiye gündemini değiştirebiliyor, kamuoyu yaratabiliyor?

Kendimizle kıyaslayalım...

Örneğin, bizim "Dağdaki Bayrağı Işıklandırma ve de Ortamları Pırıl Pırıl Etme Derneği"nin Kıbrıs'ta 100 bin kişiyi "Dağdaki bayrağa lamba isteriz" diye sokağa dökebilmesini nasıl karşılıyorsunuz?

"N'oluyoruz yahu" demez mi insan?

"Bu işin perde gerisinde güçlü, derin ve de karanlık çevreler ve niyetler olsa gerek" diye düşünmez misiniz?

Böylesi devasa mitingleri organize etmenin, milyonları sokaklara döküp kontrol edebilmenin bana göre başka bir izah tarzı yok!

Mitinglerdeki talepler ise oldukça ilginç...

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin kapıda olduğu Türkiye'de "laiklik paranoyası" yine hortlatılmış durumda.

"Çankaya'da türban istemiyoruz" sloganı bunların en belirginini...

"Ne darbe, ne şeriat" türünden, "demokratlığa" halel getirmemek için kullanılan ancak askere de göz ucuyla bakış atılan sloganlar gibi...

Askerin tam da bu dönemde "Atatürk ilke ve inkılaplarına karşı çıkan herkes düşmanımızdır" açıklaması da "halk önderlerine" olancasıyla şevk veriyor olsa gerek...

Yani tüm mesele Çankaya'ya çıkacak kişinin fevkalade laik, eşinin ise türbansız olması noktasında düğümlendiriliyor.

Peki AKP hükümetine karşı çıkılacak en önemli nokta, türban, laiklik ve de Atatürkçülük meselesi midir?

Şimdiye kadar Çankaya'ya çıkanların hangisi gerçek anlamda laik, gerçek anlamda ilerici ve demokrattı?

Söyleyin, savaşta Nazilere dünyanın erzağını gönderen İsmet İnönü mü, cuntalarla cumhurbaşkanı olan faşist generaller mi, Nakşibendi tarikatı müridi

Özal mı, yoksa Morrison Süleyman mı?

Kafasında türban olmayan ve badem bıyık bırakmamışlar yünmüş yıkanmış, diğerleri ise kokmuş çürümüş mü?

"Cumhuriyetimize sahip çıkacağız" sloganlarıyla milyonları gerçek ekonomik ve sosyal taleplerinden, sorunlarından, hak ve özgürlüklerinden kopartıp burjuva gruplar arasında yaşanan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde kullanmak değil midir bu?

Hangi cumhuriyete sahip çıkıyorsunuz?

Kurulduğu günden bu yana ezenin, sömürünün, baskının kurumlaşmasına çalışan, 3 tane resmi askeri darbenin, halkların kıyımlarının, işsizliğin, yoksulluğun ve perişanlığın mimarı olan Cumhuriyete mi?

Emekçilerin de kanlarını emen bu Cumhuriyete sahip çıkmalarına mı çalışıyorsunuz?

Evet, sanırım aynen öyle!

Türkiye'de milyonlar aç, işsiz ve geleceksiz...

Milyonlar öfkeli, dertli, tasalı...

Bunun sorumluları ise, cumhuriyetin kuruluşundan bugüne kadar liberal politikalarla sömürüyü, işbirlikçi politikalarla emperyalist barbarlığı Türkiye halkına dayatanlardır!

Bunlardan bir tanesi ve belki de en pervasız ise AKP hükümetidir!

Yani, milyonların AKP'ye öfkесinin kökeninde ekonomik, sosyal ve sınıfsal nedenler yatmaktadır.

Ancak milyonlar ne yazık ki bunun bilincinde değildir ve onların tepkisi "laik olan-olmayan" kavgasında bu mühim "halk önderleri" ile perde gerisindeki güçlerin çıkar potasında eritilmektedir.

Baş taçı edilen M. Kemal diriltile ve Çankaya'nın başına getirilse bile, bu ekonomik düzende Türkiye halkının acil talepleri karşılık bulmayacak, devran devam edecektir.

Ve ne yazık ki, Türkiye şovenizmin, milliyetçiliğin, Kemalizmin beton etkisinin hüküm sürdüğü bir terör ortamına doğru sürüklenmekte, emperyalizme karşı mücadele ile sınıf savaşımına, halkların kardeşliği, birliği, mücadelesi ve zaferine darbe vurulmaktadır!

Biz bu yemi yutmuyoruz, yutturmamaya da kararlıyız!

Dünyanın neresinde olursa olsun!

Almanya'da

G8 zirvesine bir ay kala Alman hükümeti Devrimci Demokratik topluma terör estirmeye başladı.

9 Mayıs günü Alman savcılığı 1000 dolayında polisle 40'dan fazla devrimci örgütün binalarını, bu örgütlere sempati duyanların evlerini ve işyerlerine baskınlar düzenledi. Baskınlara gerekçe olarak da terörist örgüt kurma ya da bu örgütlere üye olma şüphesi gerekçe olarak gösterildi. Federal savcılık Anlamya'nın Heiligendamm kentinde G8 zirvesi çalışmalarını engellemek amacıyla 'militan kampanya' örgütledikleri

gereşçesini de ileri sürdü. Bu baskınlarda 18 kişinin şüpheliler arasında olduklarını da iddia etti.

Polis baskınlarının yapıldığı günün akşamı tüm Almanya'da bu baskınları protesto etmek için gösteriler düzenlendi. Gösterilerinin en büyüğü Berlin kentinde oldu ve 5 bin kişi aynı gün yapılan çağrıya cevap verdiler. Hamburg'da ise 3 bin kişi gösteri düzenleyerek polis baskınlarını protesto etti. Polisin her türlü provakasyonuna rağmen sloganlarla yapılan baskıları

G8 Terörü

protesto ettiler.

Hamburg kentinde polis göstericileri dağıtmak için basınçlı su kullanmakay kalktığı halde göstericilerin planlanan yürüyüşüne engel olamadı ve göstericiler

gösterinin bitiş noktası olan Rote Flora (Kızıl Çiçek)'te gösterilerine planlanan saatten 4 saat sonra sabah saat 3'te son verdiler. Gösteri sırasında gerek polis gerekse göstericilerden yaralananların olduğu bildirildi.

İşçiden Mektup

Derviş BİLGE

DEĞİL Mİ İŞÇİ KARDEŞ?..

1 Mayıs günü bir grup sendikanın kendi başlarına görünen ama tamamen CTP'nin güdümünde 1 Mayıs kutlamasını yapacak oluşu ve biz işçi sınıfının partisi olan KSP'nin ne sınıfsal içerikli pankart taşımaya, ne slogan atmasına, ne de ellerinde kızıl bayraklarıyla alana girmesine izin vermeyeceğini, üstelik bunları yapacak olanlara bir şekilde (yani alarında olan çevik kuvvet ya da CTP güvenlik görevlileriyle) karşı konulacağını açıklayınca, biz de bunu protesto etmeye karar verdik.

Tabii protestomuzun sebeplerinden en önemlisi de, kuzeyde Dev-İş (CTP) ve güneyde PEO (AKEL)'nin, "ortak 1 Mayıs" laflarını ederek adamızın işçi sınıfını iki ayrı yerde aynı saatte patronların çıkarını savunan sendika liderliklerinin ve burjuva parti liderliklerinin demecilerine mahkum etmesiydi. Ortak vatan deyip işçileri bölen

burjuva anlayışın peşinden gitmek tabii ki komünistlerin işi değildir.

Protesto yürüyüşümüz sırasında Genç TV önünde gelince, o civarda iki işçinin çalıştığını gördüm. Yanlarından geçerken birisi "Bırak yahu, bunlar öğrenci, boşver işine bak" diyordu. Ben de işçi arkadaşlara seslenip, "Biz de işçiyiz, siz de" dedim.

Kafama takıldı. Yani orada, "1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Ortak Kavga Dediniz İşçileri Böldünüz, İşçiler Parti'ne KSP'ye Omuz Ver, Faşizme Karşı Omuz Omuza" gibi sloganlar atılıyordu. Kortej ise işçi, öğrenci, memur gibi kendi safını işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele saflarında seçen insanlardan oluşuyordu.

Peki yukarıdaki sloganları atanlar mı önemli, yoksa sloganların içeriği mi? Ne söylenip ne yapılmak istendiği mi? Oradan bir öğrenci, "Faşizme Karşı Omuz Omuza" demişse bu yanlış mı? Yoksa öğrenci olduğu için mi "boşvermeliyiz"?

Sokakta binlerce öğrenci var, kaç işçi sınıfının kurtuluşu için kavga veriyor, haklı ve doğru şeyler söylüyor? Çok çok azı... İçimizde olan veya katılacak olan öğrenci yoldaşlara böyle acımasız olunmamalı.

Düşünsenize, memur gelmiş sınıf kavgasına omuz vermiş. Sen işçi, o memur olduğu için memur sınıf kavgasına katılamaz mı? Bu da çok yanlış.

İşçi sınıfı en devrimci sınıftır. İşçi sınıfı devrim kavgasında yanına destek güçler alır. Yoksul köylüsü, küçük burjuvaların devrimci kanadı gibi...

1 Mayıs günü resmi tatildir ve çalışmaması gereken işçilerken aslen işçiler çalışır, memurlar dinlenir. 1 Mayıs'ta ve her zaman işçi sınıfının kurtuluşu için kavga veren KSP'liler de, işçisi, öğrencisi, memuruyla eylem yapar.

Doğruya, haklıya destek vermek, omuz verip daha da güçlenmesini sağlamaya çalışmak, o doğru, haklı denilen şeyleri kazanmak isteyen insanların işçi, memur, öğrenci, köylü olup olmamasından çok, söylediklerinin, istediklerinin doğru olup olmadığı ve hangi sınıfın çıkarına olduğuyula ölçülmeli ve ona göre karar verilip iş yapılmalıdır. Tabii ki bu kavga, biz işçilerin bizzat partimizde örgütlenip kendimizin sınıf mücadelesini omuzladığımız oranda gerçekten patronlara karşı hız kazanacaktır.

BİR İŞÇİNİN DÜŞÜNDÜKLERİ

1-) İşçi soruyor patrona, "1 Mayıs'ta çalışacak mıyız" diye.

Patron, "İsteyen çalışır" diyor ve birçok işçi 1 Mayıs'ta 5 kuruş fazla alsın diye çalışıyor.

1 Mayıs'ın ne olduğunu, bizlerin işçi sınıfının bir parçası olduğumuzu ve yine atalarımız olan işçi sınıfının bugünkü 8 saatlik çalışma ve tüm sosyal/ekonomik hakları kazanmak için canlarını bile esirgemediklerini bugün bizler az da olsa iyi şartlarda çalışan işçiler olarak görüyorsak, bunun onların verdiği sınıf kavgası sayesinde olduğunu da aklımızdan çıkarmamız gereklidir.

Bütün bunları bilerek, hakkımız olanları biz savunamazsak, patronlar gözlerini dahi kırpmadan seve seve alırlar. Ama gördüm ki işçiler kendi elleriyle veriyorlar haklarını.

Yarın patron, "Artık 10 saat çalışacaksınız, Pazar dahil! Ve haftalıklarınız da şu kadar düşecek." derse hiç şaşmayın. Çünkü en başta güç sizde iken, ona verdiniz.

Unutmayın ki patronlar hırsız ve açgözlüdür. İyisi kötüsü yoktur.

2-) Bazı patronlar da, her zamanki gibi utanmazca, "1 Mayıs'ta şu şu işlerimiz var, o yüzden hepimiz çalışıyoruz arkadaşlar" deyip gidiyor.

"İsteyen çalışsın" bile demeden emrivaki yapıyor. Ve işçiler kendi aralarında tartışıyorlar, ama maalesef bu işçilerin büyük çoğunluğu 1 Mayıs'ta çalışıyor.

Ve aynı patron, "Bundan sonra 5'te değil, 6'da paydos edilecek" derse, bunun suçlusu kim olacak?

Dedik ya patron açgözlüdür diye... Patron patrandur, işçi de işçi!

Ezen patron, ezilen işçi!

O yüzden işçiler, sınıfınıza ve haklarınıza sahip çıkın!

3-) 1 Mayıs resmî tatildi, kaç işçi çalıştı ve yasada belirtildiği gibi iki katı ücret aldı?

İşçi arkadaşlar, bakın İş Yasası'nda "Resmî Tatil ve Ücret Şekline Göre Resmî Tatil Ücreti" başlıklı kısımda yazdığı şekliyle ücret haklarımız neymiş! Bunu söyleyen devlet yasaları. Okuduktan sonra düşünün bize bu hakkımızı veriyorlar mı...

İşte İş Yasası'ndaki ilgili kısım:

Resmi Tatil ve Ücret Şekline Göre 40 (1) Bu Yasa kapsamına giren işyerlerinde çalışan işçiler, Resmi Tatil ve Anma Günleri Yasasında resmi tatil günü olarak kabul edilen günlerde çalışmayıp, tatil yaparlar ve bir iş karşılığı olmaksızın o günün ücretlerini tam olarak ödenirler.

Resmi Tatil Ücreti 30.25/2000 (2) Yukarıdaki (1)'inci fıkrada öngörülen günlerde çalışılması halinde, bugünler için işçilerin ücretleri bir kat fazlasıyla ödenir. Bu ödemelerde esas olacak resmi tatil ücreti aşağıdaki şekilde saptanır:

(A) Ödemenin aylık olarak yapıldığı yerlerde işçiye ödenecek miktar, işçinin aylık brüt ücretinin, o ay içerisinde ilgili işyerinde normal mesai sistemine göre çalışılan işgünlerinde çalışılan saatler toplamına bölünmesi suretiyle bulunan saat başı ücretinin sekiz katıdır.

(B) Ödemenin haftalık olarak yapıldığı işyerlerinde, haftalık ücret elli iki ile çarpıldıktan sonra on ikiye bölünerek aylık brüt ücret bulunur ve yukarıdaki (A) bendinde

anlatıldığı şekilde resmi tatil günü ücreti hesaplanır.

(C) Parça başı, götürü veya yüzde usulü ile çalışan işçilerin resmi tatil günü ücreti son ödeme süresinde kazandığı ücretin aynı süre içinde çalıştığı günlere bölünmesiyle hesaplanır. Yüzde usulünün uygulandığı işyerlerinde, işçilerin resmi tatil günü ücreti işverence

ödenir.

(Ç) Saat ücreti ile çalışan işçilerin resmi tatil günü ücreti saat ücretinin sekiz katıdır.

(3) Bir aydan daha kısa süreli ve gündelikçi olarak çalışan işçiler için resmi tatil ücreti ödenmez. Ancak, bu işçilerin resmi tatil gününde çalıştırılmaları halinde, ücretleri bir kat fazlasıyla ödenir.

EMEĞİN RESMİ

Belgesel Drama: Kayıp Otobüs

KKTC Cumhurbaşkanlığı Müsteşarı Raşit Pertev'in siyasi kişiliğinin yanında şairliği de bilinmektedir.

Duygusal ve duyarlı bir insan olan Pertev'in çocukluk yıllarına 1963 olayları damgasını vurmuştu.

O kötü günlerde İngiliz üslerinde çalışan onbir Kıbrıslı Türkün Larnaka'dan Dikelya üs bölgesine giderken yolda faşist EOKA çetecileri tarafından kaçırılmaları ve tam 43 yıl kendilerinden bir haber alınamayışı yaşamı boyunca Pertev'i etkilemiş, yaşamının her döneminde onların akıbetleri Pertev için acı dolu bir merak konusu olmuştur. Çünkü üslerde çalışan Pertev'in babası da o gün aynı akibete uğrayabilirdi

Bunlar anlaşılır insani duygulardır.

Aradan yıllar geçmiş, Pertev önce hümanist bir şair olarak Kıbrıs Türk edebiyatında boy göstermiş, daha sonraları ise Kuzey Kıbrıs'ta siyasete soyunmuştur.

Önce Serdar Denктаş'ın dıştan atama bakanı olarak; daha sonra da M.A.Talat'ın müsteşarı olarak.

Pertev'in KKTC siyasetinde böylesine etkili bir konumda görev alması Kıbrıs kayıp şahıslar komitesinin de daha ciddi bir çalışma başlattığı döneme denk geldi.

Yıllardır kayıplar gibi insancıl konularda bile işbirliği yapmayarak kayıp yakınlarının 40 yılı aşkın bir süre acı çekmesinden sorumlu olan adadaki ırkçı faşist rejimler, nihayet karşılıklı olarak kayıplar hakkında bildiklerini birbirlerine aktarmaya ve kazılar yapmaya başlamışlardı.

İşte bu dönemde, Kayıp Otobüsün yolcuları olan 11 Kıbrıslı Türk kayıp, Larnaka'nın Oroklini köyünde açılan bir kuyuda bulundu.

Bunda KKTC Cumhurbaşkanı Müsteşarı olarak Pertev'in hızlandırıcı bir rolü var mı, bilemiyoruz.

Ancak kayıpların bulunmasının Pertev'i Kayıp Otobüs adlı dramatik belgeseli yapmaya yönlendirdiği anlaşılıyor.

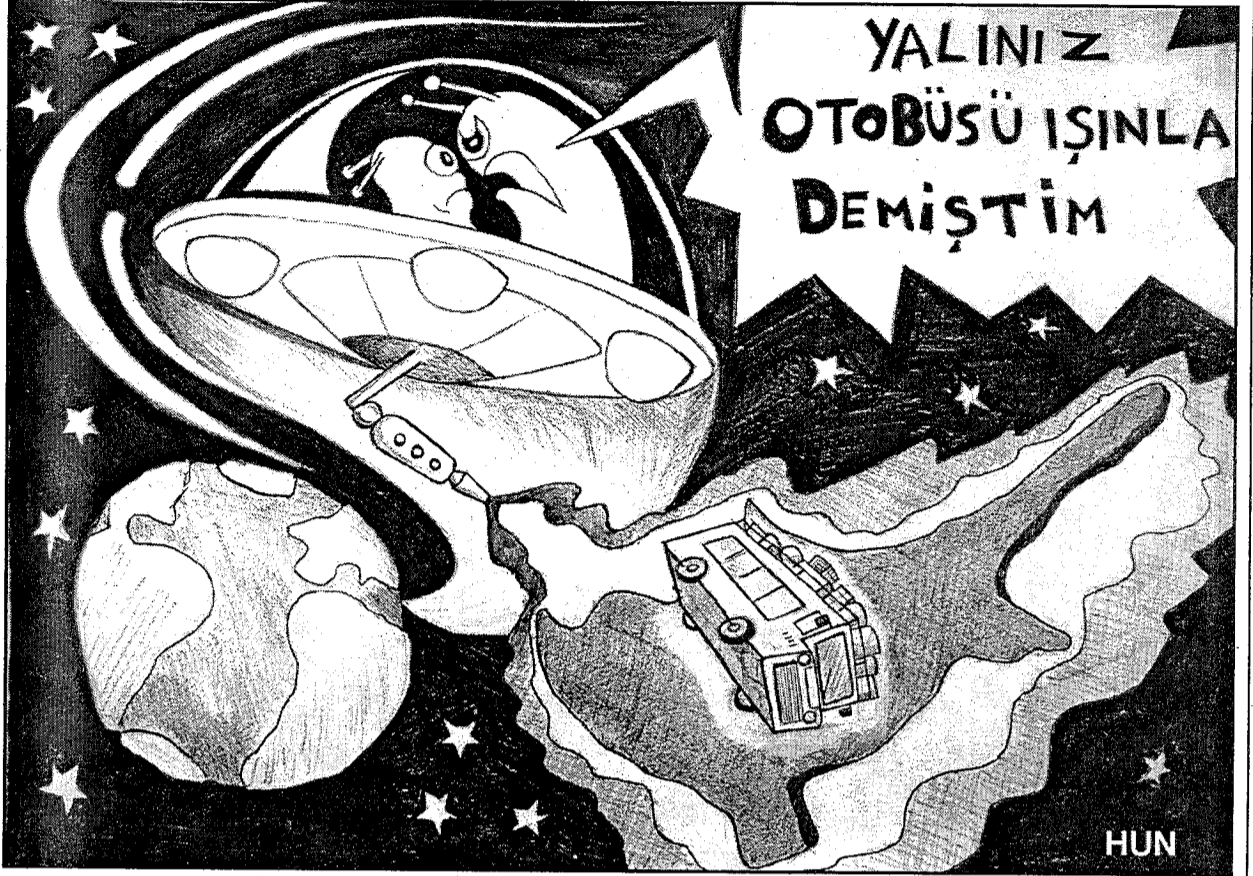
Belgesel ilk bakışta tamamen tarafsız, dramatik bir öykü! Konuyu bilmeyenler neredeyse otobüsteki onbir yolcunun kimler tarafından kaçırıldığını anlamakta zorlanır. Çünkü "Rumlar yaptı" gibi bir ifadeye rastlamak zor.

Belgeselin sonunda bu filmin dünyadaki tüm kayıp ailelerine ithaf edildiği belirtiliyor.

Belgesel gerçekten de Otobüsle birlikte kaybolan 11 kişinin geride bıraktıkları insanların acılarını etkili bir şekilde aktarmaktadır.

Bu bakımdan da başında hep olumlu eleştiriler almıştır. Tek olumsuz eleştiri Kutlay Erk'ten gelmiştir. Onun da sorguladığı olay böylesi dramatik bir öykünün içkili kokteylli bir resepsiyonla tanıtılması ve kayıplar konusunun çok hassas olduğu bu dönemde böylesi bir çalışmanın kayıp yakınları üzerinde olumsuz etki yapabileceği idi.

Kutlay'ın ilk eleştirisi anlaşılırdır. İkinci eleştirisi ise yersizdir. Çünkü bu belgesel kayıpların bulunup teslim edilme sürecine girildiği bu dönemde, kayıp ailelerinin psikolojik olarak

hazırlanmasına katkıda bile bulunabilir.

Üstelik bu konuda aylarca tartışmakla bir sonuca da varılmaz. Çünkü her insana göre belgeselin sosyal psikolojik etkileri farklı olabilir.

Ancak bunlar yüzeysel bile olmayan gereksiz eleştirilerdir. Asıl tartışılması gereken özü gözlerden kaçırır.

Belgeselin bizce öne çıkarması gereken nokta ülkemizde neden bu kadar çok kayıp var, neden binlerce insan onlarca yıl hiç gereksiz acılara katlanmak zorunda bırakıldılar. Bu faciaların sorumluları kimler?

Belgeselde bu sorulara hiç bir yanıt aranmamış.

Ancak belgesel içerisinde Kıbrıs sorunu denen sorunun, tamamen şovenist ve ırkçı Türk görüşü açısından, bir özeti yapılmıştır.

Belgesel açıkça söylemese de, ve dünyadaki tüm kayıp ailelerine ithaf edilmiş olmasına rağmen, Kıbrıs'ta kayıplar sorununu sadece Türklerin yaşadığı bir sorun olduğunu ima etmektedir.

Kıbrıs'ta kayıplar sorunu adada yaşayan her iki toplumu da yakından ilgilendirmektedir.

Her iki tarafta da hem 1963/64 hem de 1974 yılında yaşanan haksız savaşlardan geriye kalan kayıplar vardır. 1963/64 döneminde Türklerin, 1974 döneminde de Rumların kayıpları ağırlıktadır.

Kuşkusuz bunların yanında her iki tarafta da binlerce masum insan ölmüştür.

Belgesel yaşanan bu faciaya Rumluk-Türklük düzeyinde, alışılmış ırkçı yaklaşımla ele almaktadır. Bu mantığın doğal sonucu da 'bizim kayıplarımız kayıptır, onların kayıpları yoktur, varsa da canları cehenneme!'

Adadaki iki toplumun ırkçı işbirlikçi liderlikleri kırk yıldır kayıplar konusunu bu şekilde ele aldılar.

Emperyalizmin, petrol için, Uzakdoğuya giden ticari yolların kontrolü için, yani aşırı kâr ve para için Kıbrıs adasını elinde bulundurmak

amacıyla, bu adada yaşayan insanları birbirlerine kırdırttığı ve yıllardır acılar ve korkular içinde, birbirlerine düşmanlık besleyerek yaşamalarını tezgahladığı için böyle bir belgesele malzeme doğduğunu, bu belgesel anlatmıyor.

Bu belgesel Kıbrıs insanına Kayıp Otobüs'ün yolcularının yaşadığı dramdan nasıl bir ders çıkarılması gerektiğini anlatmıyor. Bu belgeseli izleyenler masum insanları kaçırp öldüren 'kahpe Rumlara' öfkelenerek belki ileride başka kayıp otobüslere yol açacak bir kinle doluyor.

En önemlisi bu belgesel emperyalist İngiliz üsler yönetiminin belgesele konu olan kayıp Kıbrıslı Türk işçi ve memurlarının 'işe gelmedikleri' gerekçesi ile tüm haklarını gasp ederek kendilerini işten atmış olmasını bile kınamamış bir belgesel.

Kısacası, ilk bakışta suya sabuna dokunmayan, sadece insanların acılarını yansıtmayı hedeflemiş masum bir dram gibi görünmesine rağmen aslında emperyalist vahşeti gizleyen, emperyalizme karşı mücadeleyi aptalca bir hümanizme indirgeyen, ve dünyada binlercesinin yaşandığı ve her gün yaşanmaya devam ettiği bir olayın, sadece yapımcısının duygularını tatmin eden bir dramtizasyonu.

Üstelik bunu yaparken, Kıbrıs'ta binlerce kayıptan sorumlu İngilizlere eleştiri getirmeyen, TC'ye onun elçisine ve komutanlarına yağ çekerek ve Kıbrıs'ta varolan binlerce kayıptan sorumlu bu insanları masum ilan eden bir belgesel.

Bu yönüyle de Kıbrıs konusunda yapılmış ve olayı yine saf insancıl acılar açısından ele alan, daha tarafsız, ama yine acıların sona ermesi için kurtuluş yolunu göstermeyen Panikos Hrisantu ve Niyazi Kızılyürek tarafından yapılmış "Duvarımız"

gibi bir belgeselin çok gerisine düşmüş bir belgesel.

ICAD'dan Kayıplar Haftasında Etkinlik

ICAD Londra çalışanları kayıplar haftası dolayısıyla yaptığı etkinliklerden biri olan film gösteriminde Kayıp Hayatlar (Imagining Argentina) isimli film gösterildi.

Arjantin'de 1976-1983 yılları arasında yaşanan diktatörlük rejimi döneminde yaklaşık 30 bin kişi ortadan kaybedilerek, katledilmiştir. Başkent Bounes Aires'de bir sinema

sahibi olan Carlos Wheel'in karısı da Cecillia bu konu üzerinde gazetesinde çekinmeden yazılar yazan bir gazetecidir. Günün birinde Cecillia'da ortadan kaybolunca, kocası Carlos ve kızı Teresa ile birlikte karısını ve kaybolan diğer insanları bulmak için büyük bir mücadeleye başlar,

ABD emperyalizminin kendi arka bahçesi olan Latin Amerika'yı

KOMÜNİST'lerden temizleme hamlelerinden biri olan bu saldırı tarihe Plaze de Mayo anneleri olarak geçen kayıp yakınlarının verdiği mücadeleyi ortaya çıkarmıştır.

Tüm dünyada sürdürülen bu kirli savaş politikası Türkiye ve K. Kürdistan coğrafyasında da yıllarca sürdürülmüş ve halen sürdürülmektedir. Bu mücadeleye karşı, Hasan Ocak'ın ailesinin ve

yoldaşlarının verdiği mücadeleye ellerini birleştiren tüm dünya kayıp yakınları 17-31 Mayıs'ı Kayıplara karşı mücadele haftası ilan etmiştir.

Film Bilgileri şöyle:

Yönetmen: Christopher Hampton

Oyuncular: Antonio Banderas, Emma Thompson, Cecillia

Süre: 104 Dakika, Yapım Yılı: 2004

ICAD'IN YAYINLDIĞI BİLDİRİ: KAYIPLARI UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ!

Egemen sınıfların başvurduğu baskı ve yok etme yöntemlerinden biri olan gözaltında kaybetme, 21. yüzyılda da devam etmektedir. Kitlesel olarak faşist diktatörlüklerin hüküm sür-düğü ülkelerde bir uygulama olarak görülse de, 20. yüzyıl boyunca burjuva sistemin dünyanın birçok ülkesinde muhaliflere karşı sistematik olarak başvurduğu bir yöntem olmuştur. Gözaltında kaybetme, burjuva sisteme özgü olan işkence, katliam, yargısız infaz, tecrit, gözaltında tecavüz gibi baskı ve yok etme yöntemlerinden zaman zaman öne çıkarılan ve tüm toplumu korkutmayı, sindirmeyi de hedefleyen bir yöntemdir.

Kimler Kaybedilmekte?

Gözaltında kaybetmenin hedefinde tüm toplumsal muhalefet durmaktadır. Devlete muha-lif olan öncü politik güçler, özgürlük ve hak alma mücadelesi yürüten işçiler, sendikacılar, aydın-lar, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yürüten güçler bu saldırının hedefi olmaktadır. Sömü-rü ve baskı düzenine başkaldıran herkes bu saldırının hedefi olabilmektedir. Emperyalist savaş ve işgallere karşı gelenler, işçi ve emekçilere sefalet getiren neoliberal politikalara karşı gelenler, insan hakları için mücadele yürütenler veya kapitalizme karşı başka bir dünya için mücadele yü-rütenler bu saldırının hedefi olabilmektedir.

İnsanlar sokaktan, işyerinden veya evinden kaçırılarak gözaltına alınmakta, işkencelerle katledilmekte, gizlice bir yere gömülme veya okyanusa, denize ve bazen de bir nehre atılmak-tadırlar. Kimi ülkelerde toplu mezarlar, kimi ülkelerde ise kimsesizler mezarlıkları kayıpların adresi olabilmektedir. Böylece sadece muhalif olan kişi fiziki olarak yok edilmemekte, aynı za-manda kişinin kendisinden bir daha haber alınmadığı için bütün yakınları cezalandırılmaktadır. Kaybedilen kişinin yakınları bir belirsizlik ve beklenti ortamına sürüklenmektedir. Devlete karşı mücadele yürütenler, böylece sindirilmeye ve susturulmaya çalışılmaktadır.

Kaybedenler Kimler?

Gözaltında kaybetme yöntemine başvuranlar, baskı, sömürü ve adaletsizlikler üzerine in-şa ettikleri iktidarlarını bu ve benzeri yöntemle korumayı hedeflerler. Genel olarak devletler tara-fından doğrudan başvuru olan bir uygulamadır, ancak birçok yerde de devlete doğrudan veya do-laylı olarak bağlı olan merkezler tarafından uygulanmaktadır.

Almanya'da 15 Ocak 1919'da gözaltına alınan Rosa Luksemburg ve Karl Liebknecht ön-ce katledilir, ardından Rosa'nın cesedi kaybedilir. Rosa, 4,5 ay sonra Landwehr kanalında bulu-nur. Hitler faşizmi döneminde ise, "Gece ve Sis" operasyonlarıyla sistematik olarak uygulan bir yöntem olur. Avrupa'yı işgal eden Hitler faşizmi, karşılaştığı direnişi, kurşuna dizmekle, toplama kamplarına götürmekle bitiremeyince kaybetme yöntemine başvurur. İşgal topraklarından tutsak-lar, arkada hiç bir iz bırakılmadan, gece karanlığında yok edilir.

ABD emperyalizminin halklara boyun eğdirmek için başvurduğu askeri darbeler, "Ulusal Güvenlik" politikaları ve "düşük yoğunluklu savaş" modelleriyle Latin Amerika'da Guatemala, Şili, Uruguay, Paraguay, Peru, Arjantin, Kolombiya, Brezilya, Honduras, Haiti, El Salvador, Ek-vator ve Meksika gibi ülkelerde sistematik olarak uygulanan bu yöntemle yüz bini aşkın insan bu vahşete kurban edilmiştir. Latin Amerika'dan Asya'ya, Afrika'ya ve Avrupa'ya taşınan bu yön-tem, uluslararası sermayenin desteğiyle gerçekleştirilmekte ve bugün de Kolombiya'dan Irak'a, Arjantin'den Türkiye'ye kadar dünyanın birçok ülkesinde uygulanmaktadır.

1 milyona yakın insanın katledildiğın tahmin edildiği Irak'ta, başta ABD ve İngiltere ol-mak üzere işgalci güçler, Ebu Gariplere sığdıramadıkları vahşiliklerini, on binlerce insanı kaybe-derek örtmeye çalışmaktadırlar. Ebu Garipler, Guantanamo, CIA uçaklarının insan kaçırmaları ve açığa çıkan gizli cezaevleri, emperyalizmin yüzündeki demokrasi maskesinin bir kez daha

düşmesine ve bu sistemin halklara baskı, talan, savaş, işgal, katliam, işkenceden ve gözaltında kaybetmeden başka bir şey veremeyeceğini göstermiştir.

Gözaltında Kayıplara Karşı Mücadele

Haksızlığın, adaletsizliğin, baskının, sömürünün, işgalin, katliamın, işkencenin, gözaltın-da kayıpların olduğu her yerde direnmek meşru bir haktır. Dünya hakları tüm bu saldırılara rağ-men, Irak'ta, Filistin'de, Kolombiya'da, Türkiye ve Kürdistan'da olduğu gibi ayağa kalkmaya, direnmeye devam etmektedirler.

Gözaltında kaybetme yöntemine karşı mücadele yürüterek bu yöntemi püskürtmeyi başa-ran Arjantin'li Plaza de Mayo Annelerinden Cumartesi Annelerine kadar değişik ülkelerdeki di-renişler, egemen sınıfların bu politikasını boşa çıkarmıştır. Halkların, işçi sınıfının sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri devam etmektedir. Gözaltında kayıplara karşı mücadele, her kıtada kayıp yakınlarının, dostlarının, insan hakları savunucularının bir araya geldiği ve kayıpların sesi olduğu mücadele örgütlerini yaratmıştır ve kaybedenlerden hesap sorulmaktadır. Arjantin Anaları üç nesildir mücadele yürütmektedirler. Latin Amerika'da, Asya'da tek tek ülkelerdeki kayıplara karşı mücadele örgütleri federasyon çatısı altında mücadeleyi sürdürmektedirler.

Gözaltında Kayıplara Karşı Uluslararası Mücadele ve ICAD

ICAD, 1996 yılında İstanbul'da gerçekleştirilen 1. Uluslararası Gözaltında Kayıplar ku-rultayında kurıldı. Türkiye'de 21 Mart 1995'te gözaltına alınarak kaybedilen Hasan Ocak'ı bulmak için yürütülen Hasan Ocak Kampanyası ve ardından Cumartesi Anneleri'nin yaratılması ve mücadelesi, kayıplara karşı örgütlü mücadeleyi geliştirir. Gözaltında kayıplara karşı mücadele Türkiye sınırlarını aşarak uluslararası alana yayılır.

17-19 Mayıs 1996 da İstanbul'da gerçekleştirilen 1. Uluslararası

Gözaltında Kayıplar Ku-rultay'ında 14 ülkesinden bir araya gelen delegeler, Gözaltında Kayıplara Karşı Uluslararası Ko-mite - ICAD'ı kurdular. Kurultay, aldığı bir dizi kararın yanı sıra, 17-31 Mayıs tarihini Uluslara-rası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası olarak ilan etti.

ICAD, İstanbul'daki kurultaydan sonra Kolombiya'da, Filipinler'de, Almanya'da ve Tür-kiye/Kuzey Kürdistan'da gerçekleştirdiği uluslararası kurultaylarda ve yürüttüğü mücadele de, insan hakları ihlallerinde, insan ve doğanın tahrip edilmesinde ve gözaltında kayıplar olgusunda, devletlerin ve uluslararası tekellerin doğrudan sorumlu olduklarını ortaya koymuştur.

Dünyamızda insan hakları ihlallerinin artmaya devam ettiği bir süreçten geçmekteyiz. Dünyanın birçok ülkesinde çıkarılan "antiterör yasaları"yla toplumsal muhalefete, baskı ve sö-mürüye karşı çıkan herkese tam bir terör uygulanmakta, insan hakları ortadan kaldırılmaktadır.

ABD'nin uluslararası hukuk ve her türlü kuralı ihlal ederek, insanları CIA uçaklarıyla ka-çırıp değişik ülkelerdeki gizli cezaevlerine götürmesi ve işkence etmesi, insan hakları ihlallerin-deki pervasızlığın yeni bir boyutudur. Demokrasi götürme iddiasıyla, işgal edilen ülkelere Ebu Garip vahşetleri, Guantanamo'lar götürülmektedir. Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de, Kürdistan'da işgaller devam ederken, hakların direnişi ve başkaldırısı da devam etmektedir.

ICAD, gözaltında kaybedilenlerin akıbetlerinin ortaya çıkarılması ve kaybedenlerden he-sap sorulmasını istemekte, tüm işçi ve emekçileri, insan hakları savunucularını ve aydınları gö-zaltında kayıp vahşetine karşı birlikte mücadele etmeye çağırılmaktadır.

Kayıplar unutmamak ve asla unutturmamayaacağız!

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!

ICAD Uluslararası Büro
Mayıs 2007

KTÖS-KTOEÖS DEĞERLENDİRMESİ

Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası (KTÖS) ve Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası (KTOEÖS) genel kurulları geçen ay içerisinde gerçekleşti. Her iki genel kurul da, hem sonuçları, hem de süreçleri açısından çok iyi değerlendirilmelidir.

Bu iki öğretmen sendikasının gerçekleştirdiği genel kurullarını sadece ortaya çıkan sonuçlar üzerinden değerlendirmeye kalkarsanız yanlış sonuçlara varma ihtimaliniz çok yüksektir. Nitekim bazı gazetelerdeki köşe yazarı arkadaşlarımız bu hataya düşmüştür veya düşürülmüşlerdir.

KTÖS ve KTOEÖS'nin genel kurulları, bu yıl "Mali Protokol Görüşmeleri"nin ve uzun süredir ülkenin gündemini meşgul eden "Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı" tartışmalarının sürdüğü süreçlerin içerisine denk geldi. Çok iyi biliniyor ki protokol görüşmelerine katılan tüm sendikalar mali görüşmelerde ortak hareket etmeye karar vermişler, bu sendikalardan iki öğretmen sendikası Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'na tümten ret cevabı vermişlerdi. Hükümet Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'nı hayata geçirmeye kararlı, fakat bu tasarının önündeki en büyük engelin bu iki öğretmen sendikası olduğunu da biliyor. Nitekim Çalışma Bakanı bir süredir bu yasa tasarısını "sendikalar ile görüşüp de sonuçlandıracağı z" demesine rağmen, Öğretmen sendikalarının genel kurulları süreci başladığı zaman, sendika yönetim kurulları değişeceği ve CTP'li diye bilinen listenin kazanacağı varsayımından hareketle, "yasa mutlaka geçecek" demeğe başlamıştı.

Diğer taraftan da Mali Protokol Görüşmeleri sürerken, hükümet masada yetkili olan sendikalar içerisinde en büyük muhalefeti yine bu iki öğretmen sendikası olduğunu görüyor ve sürecin hükümetin istediği gibi sonuçlanmasına engel oluyorlar. Maliye Bakanı, protokol masası etrafındaki sendikalardan KTAMS diğer sendikalara ve sendikal birliğe ihanet etmiş ve hükümet ile uzlaşmıştı. Eğer Maliye Bakanı bir de öğretmen sendikasını bu şekilde angaje edebilirse istediği sonucu alması çok kolay olacaktı. Bu noktada KTÖS'ün Genel Kurulu Bakanlık için biçilmiş kaftandı ve CTP'ye yakın Yönetim Kurulu üyelerinin bir kısmını örgütleyip hem protokol anlaşmasına imza atılmasını sağladı hem de KTÖS üyelerinin dikkatlerinin genel kurula yönelmesini sağladı.

Bu iki olay sadece hükümet ile özde iki öğretmen sendikasının sorunu olarak görülse de, genelde bir çok küçük, büyük sendikanın sorunu ve çelişkisidir, ancak

hükümet ile sendikaların ters düştüğü tek sorun bu değildir. Kıbrıs sorunundan tutun da, izolasyonları kaldırılmasına, kapıların açılmasına kadar bir çok meselede CTP hükümete geldikten sonra sendikalar ile çelişki yaşamaktadır. Bu çelişkiler zaman içerisinde CTP'ye karşı tepkiye dönüşmekte, bu da CTP yönetimini rahatsız etmektedir.

Çok ilginçtir, daha dört yıl öncesine kadar muhalefetteki CTP, bu sendikalar ile birlikte, "Bu Memleket Bizim Biz Yöneteceğiz" siarı çerçevesinde Bu Memleket Bizim Platformu (BMBP) çatısı altında mücadele veren bir parti iken, şimdi ne değişti ki yine aynı sendikalar ile bu sefer de Hükümetteki CTP çatışıyor. Meseleye sadece hükümet olmak veya muhalefette kalmak sonucundan bakmak da doğru değildir, bu sonucun nedenlerini de irdelemeliyiz.

Öğretmen Ankara'nın ve sermayenin CTP'sine hayır dedi

Çok iyi biliniyor ki bu adanın kuzeyi TC'nin sömürgesi (işgali) konumundadır ve bu şartlarda, hükümete gelmenin bedeli var ve bu bedeli ödemezseniz hükümet olamazsınız. Esasında bu şartlarda hükümet değil de, sömürgecinin ve onun yerli işbirlikçilerinin sözcülüğünü yaparsınız. Eğer hükümete gelirken bu şartları kabul etmişseniz sendikalar ile de çelişmeyi göze almışsınız demektir. Yani

Yani muhalefette iken "emek en yüce değerdir", "Kıbrıs'ta barış engellenemez" gibi sloganların arkasına saklanacaklarını z, fakat hükümete geldiğiniz zaman da sömürge güçlerinin sözcülüğünü yaparsanız, sendikalar ile çelişmeniz doğaldır. Doğal olmasına doğaldır da bu kadarla kalmaz, bir kez elinizi sömürge güçlerinin emperyal çıkarlarına kaptırdınız mı kolunuzu kurtaramazsanız z.

Emperyalizmin ana mantığı maksimum kâr üzerine kurulmuştur ve bu kârı maksimum dereceye çekebilmenin tek yolu da daha fazla sömürüye dayanmaktadır. Zaten tarih boyunca süren emek-sermaye çelişkisi bu yüzden doğmadı mı? Ve siz ne pahasına olursa olsun hükümet olacağım mantığı ile

Ankara'nın yanında yer alırsanız emeğin savunucuları olan sendikalar ile mücadele içine girmeniz de kaçınılmazdır.

İşte böyle bir ortamda KTÖS ve KTOEÖS genel kurul süreçleri başladı, bu da, "dikensiz gül bahçesi" yaratabilmek adına, emir kulları, aldıkları emri yerine getirebilmek için bulunmaz fırsattı.

Burjuvazinin muhafızlığını yapan Hükümet hemen harekete geçti ve her iki sendika genel kurullarında, hükümet ile uyum içinde olacak kendi yandaşlarından oluşan listeler çıkardılar. CTP listesine karşılık ise,

CTP'ye muhalif tüm ekiplerden oluşan listeler ortaya çıktı.

Her iki öğretmen sendikası CTP'yi barış ve çözümden uzaklaştığı için eleştirirken, seçim kazanabilmek adına UBP'li ve DP'li olarak bilinen öğretmenleri aday gösterip sendika yönetimlerine koymaları ne kadar anlamlıdır? Tabii ki bu kesimler de, bu fırsatı değerlendirip, hem kendi adaylarını desteklemek adına, hem de rüyalarında bile göremeyecekleri bu sendika yönetimleri içerisinde üye koymaları adına bu listeler için çalışmışlardır.

Çok değil daha dört, beş yıl önce KTOEÖS'de benzer kavgalar yaşanmıştı, ancak o zamanlar hükümet UBP idi ve o dönemki genel kurulda da UBP listesi ve CTP listesi yarışmış ve CTP listesi kazanmıştı. Kazanan ekip de "UBP'yi tertipleedik" diyordu.

Buna benzer bir süreç 2000'li yılların başında

KTÖS'de de yaşanmıştı. Bugün CTP karşıtı gibi görünenler, o dönemde CTP'lilerle ve bizzat CTP'nin katkılarıyla KTÖS'deki sosyalist bireyleri temizleme ve bugün yetkili kurullardan uzaklaştırmaya çalıştıkları kişileri sendika yönetimine taşıma görevi üslenmişlerdi. Özellikle "Ankara, ne parayı, ne paketini istemiyoruz" diyen ekibin sendika yetkili kurullarından uzaklaştırılması için Denktaş-CTP kutsal ittifakının o döneme damgasının vurulduğu unutulmamalı.

Aslında bu bir çelişki değildi CTP o dönemlerden karar vermişti, Burjuvazinin muhafızlığını, UBP yerine kendisi yapacaktı ve bu gücü de kendinde görmeye başlamıştı. Gücünü, burjuvaziye ve Ankara'ya

göstermek için tüm kitle örgütlerinin yönetim kadrolarını eline geçirmeliydi ve bunu da başardı. O dönem demokratik kitle örgütlerini de arkasına alan CTP hem sermayeye mesaj gönderiyor, hem de emekçilere mavi boncuk dağıtıyordu. Ancak hükümete geldiği zaman sadece sermayenin istekleri ve çıkarları doğrultusunda hareket etmeye başladığında da sendikalar ile iki köylü olmaları kaçınılmazdı.

Bağımsız sendikacılık birini götürürken diğerine kapı açmak olmamalı

Gelelim KTÖS ve KTOEÖS Genel Kurullarına. Her iki Genel Kurulda da biliniyor ki CTP listesi olarak bilinen adaylar büyük bir yenilgi ile çıktılar, KTÖS'de 30 kişilik Yönetim Kurulunun tümünü kaybettiler, KTOEÖS'de de 21 kişilik Yönetim Kurulunun tümünü kaybettiler, kazananlar espiro yolu CTP'yi 30-0 yendik, 21-0 yendik diye açıklamalarda bulundular.

Aslında Sendikaların Genel Kurul çalışmaları dönemi, yani üyeye gidip de propaganda yapıldığı dönemi, sadece Hükümet ile hesaplaşma üzerine kurgularsanız, nihayetinde de maç sonucu açıklar gibi 30-0 veya 21-0 diye açıklamalar yaparsınız ve bunu zafer olarak nitelendirirsiniz.

Halbuki her sendikanın genel kurulu, o sendika için en yüce organdır ve bu süreç de yönetim kurulu ile üyeler arasında veya yeni adaylar ile üyeler arasında hesaplaşma sürecidir.

KTÖS ve KTOEÖS üyelerinin yönetimlerine veya yeni adaylarına sorması gerekmiyor mu? Örneğin; "Kıbrıs sorunu konusunda, Hükümeti bu kadar çok eleştiriyorsunuz da sizin alternatif çözümünüz ne?"

Öğretmen sendikaları Kıbrıs sorununun çözümüne dönük somut politikalar üretmeli

KTOEÖS Genel kurulu sırasında, CTP destekli grubun sunduğu, "2004 yılında referanduma sunulan Annan Planı temelindeki çözüm önerileri çerçevesinde kalıcı bir barışın sağlanması için barış yanlısı tüm sivil toplum örgütleri ve siyasi partilerle dayanışma içinde her türlü etkin ve aktif görevi alacaktır." karar tasarısını, var olan yönetimin karşı duruşu ile, Genel Kurul tarafından ret edildi. Bunu kimi köşe yazarları "KTOEÖS artık, Kıbrıs'ta barış istencinden vazgeçti" diye yorumlarken, KTOEÖS yetkilileri de konjonktür değişmiştir ve bu konjonktürde sadece Annan planı temelinde bir çözüm istemek şimdiki statükonun devamını savunmaktan başka bir şey değildir diyorlar.

Evet KTOEÖS yetkililerinin bu söylemi doğrudur ama tek başına bir

şey ifade etmez, bir yanlışı ortaya koyarken doğru olanı da söylemelisiniz, sizin çözüm öneriniz ne? Yoksa, Annan planı eskidi geçerliliği kalmadı, BM bize başka bir çözüm planı üretsinsin... mi? eğer murat edilen bu ise, emperyalistlerin kendi çıkarları doğrultusunda ürettiği eski çözüm planlarından farkı ne olur anlamak güç.

KTÖS'de de durum pek farklı değil, onlar da son dönemde Annan Planından pek söz etmiyorlar da, Kıbrıs Cumhuriyeti'ndeki haklarımızı geri istemek üzerine siyaset geliştiriyorlar.

Kıbrıs Cumhuriyeti de, Annan planı ve diğer çözüm planları gibi Emperyalizmin bu coğrafyadaki hegemonyasını sürdürebileceği araçlar değil mi? Esasında bunların tümü de bir çözüm şeklidir, burjuvazinin çıkarlarını korumak üzerine kurulmuş çözüm şekilleri, ancak emekten yana olduğunu savunan bu iki Öğretmen sendikası bu gibi planların bu ülkeye gerçek barışı, emeğe ve halka hizmet edecek çözümü getirmeyeceğini göremiyorlar mı? Kıbrıs sorununu yaratanların bu sorunu halk adına çözemeyeceklerini bilmiyorlar mı? Hade bunu göremiyor ve burjuva çerçevede de olsa bir çözüm bugünkü durumdan daha iyidir diyerek BM güdümünde bir çözüm istiyorsunuz diyelim. Peki ama, bugünkü konjonktürde bunun bile olamayacağını görmek çok mu zor. Sayısız örnekler ve kanıtlar yaşanmadı mı en azından son on yılda? Hani Annan sürecinde çok yaklaşmıştık ya çözüme, ne oldu? Olmaz beyler ve bu güç dengeleri sürdüğü sürece de olmayacak. Kıbrıs halkına hizmet etmek isteyen burjuva çerçevede çözüm hayallerinden vazgeçip, emperyalist güçlerden bağımsız ve hatta onların adamız üzerindeki etkinlik ve hegemonya politikalarından arınmış politikalar üretmeye başlamalıdır. Gerisi halkı aldatmadır.

Her iki Genel Kurulda da tüm bunlar tartışılması gerekirken, Hükümet ile maç yapar gibi bir genel kurul gerçekleştirmek aslında hem üyeyi hem de halkı kandırmaktır. Bu iki öğretmen sendikamızın genel kurullarındaki başarılarına gölge düşürmek gibi bir niyetimiz yok, ancak genel kurul sonrası üye dersler çıkartmalı, yeni yönetimin vizyonunu görmeli onun politikalarını bilmeli, tabii ki bir gerçektir öğretmenler sendikalarına sahip çıktılar, Hükümetin elini sendikalarının içerisine sokmadılar, ama bu geçmişte de oldu, geçmiş hükümetlere de benzeri dersler verildi, dün UBP için söylenenler, bu gün CTP için söylendi, belki de yarın başka partiler için söylenecek, ancak ne değişecek burjuvazinin düzenini kökünden değiştirmeye hizmet etmedikten sonra?

Dün CTP'nin peşinden gidip onu hükümete taşıyan bu sendikacı dostlarımız değil mi, peki yarın bir başkasını mı? Sendikacı yoldaşlarımız bilmelidir ki, tüm yaptıkları ve yapacakları "Halkın İktidarını" kurmak adına değil de, burjuvazinin partilerini değiştirip durmak üzerine ise, bu sorunları her zaman yaşamaya devam edecekler.

Marksizm'e "katkı" yapmaya soyunan "aydın" Erçakıca

"Ülkemizde bir tartışma moda oldu. Herkes çalışanların haklarının verilmesinden söz ediyor. Bizi dinleyen, dünyanın en fazla ve en verimli çalışan insanları olduğumuzu sanacak... Bu tartışmaya küçük bir katkı koymak, artık kaçınılmaz görünüyor."

Bu satırlar Yenidüzen yazarlarından Hasan Erçakıca'nın "Günümüzde moda olan "emekçi" tartışmasına bir katkı - Artı değer yaratmayan "iş" süreçleri ve sürekli daha fazla ücret talep eden devlet memurları" adlı makalesinin birinci paragrafıdır. (Bakınız Yenidüzen, 14 Mayıs, 2007)

Belli ki, Erçakıca, "Bu tartışmaya küçük bir katkı koymak, artık kaçınılmaz görünüyor." diyerek, konu ile ilgili görüşlerini ifade etmek için uzunca bir süre beklemek zorunda kalmış, ama daha fazla dayanamayacağını anlayıp "katkı" koymaya karar vermiş.

Hem de ne "katkı"! Allah emekçileri ve hatta aydınları böyle "katkı" koyanlardan korusun!

Evet... Erçakıca'nın "katkı" koymak istediği sadece sürüp giden "emekçi tartışması" değil, o, aynı zamanda, Marksizm'in yaratıcılarından, büyük düşünür Karl Marks'a da "katkı" yapma sevdasına da kapılmış...

Erçakıca, yazısı boyunca, özetle, memur ve öğretmenlerin somut bir meta - O, buna "biz buna ürün diyebiliriz" diyerek Marksizm'e ilk "katkı"sını koymuş oluyor! - üretmediklerini, dolayısıyla da işçi olmadıklarını, artı-değer üretmediklerini kanıtlamaya çalışıyor.

Şöyle diyor yazısının bir yerinde: "Yılbaşından beri, ücretlerini veya diğer haklarını tartıştığımız çalışanlar, bu türden, kapitalistlerin yanında çalışan, bizim için mal veya hizmet üreten ama ürettiklerinin karşılığını alamayanlar (alamayan olsa gerek KSG) insanlar mı?" (Bakınız a.g.y.) Soru güzel!

Hade bakalım, ey emekçiler cevap verin... Siz somut bir meta üretiyor musunuz? Makam arabası gibi, koltuk gibi... Erçakıca'nın karşılığını ödeyerek sahip olacağı cinsten...

Hayır! O zaman, neyin maaş artışı talep ediyorsunuz? Boş verin artışı, size maaş bile yakışmaz. Siz işçi değilsiniz, üretmiyorsunuz ki!

Erçakıca üretmiyor mu?

Haksızlık etmiyor musunuz sayın Müsteşarım? Yani şimdi, siz söz konusu bu yazınızı yazmakla bir şey üretmiş olmadınız mı? Bir değeri yok mu yazdığınız bu yazının? Biz buna katılmıyoruz. Erçakıca'nın yazısının değeri büyük bize göre ve alıcısı da vardır bu ülkede ve de tüm kapitalist-emperyalist dünyada.

O, bu yazısıyla kapitalist sömürü çarkına "graso" çekmiş oluyor. Kapitalist-emperyalist sömürünün devam etmesi, hatta artırılması çabalarına - ki, bu konuda somut önerileri de var Erçakıca'nın yazısında - önemli bir katkı yapmış oluyor. Bu katkı, Erçakıca'nın Marksizm'e yapmaya uğraştığı "katkı"ya benzemiyor, bu katkı gerçek katkıdır.

Sömürü düzenine Erçakıca'nın yaptığı bu katkının bir karşılığı yok mu, olmamalı mı? Tabii ki olmalı!

Ve, Erçakıca ve diğer tüm katkı koyanlar müdür, müsteşar yapılarak dolgun maaşlarla ödüllendirilmeliler! Enflasyon nedeniyle kayıpları ortaya çıktıkça da artırılmalı maaşları. Ek ödenekleri de cabası...

Nitekim, Erçakıca Marks'ın da ifade ettiği gibi "yararlı bir iş" yaptığı için hak ediyor maaşı da, artışı da...

Peki ama, öğretmenler, memurlar öyle mi? Onlar "yararlı bir iş" yapıyorlar mı ki, maaş artışı istesinler?

Haşa! Örneğin, Erçakıca'ya yıllarca uğraşıp okuma-yazma öğreten öğretmenleri "yararlı bir iş" mi yapmışlardır ki, maaşı ve maaş artışı hak etsinler.

Helal olmasın onlara yıllarca halkın vergilerinden toplanarak ödenen maaşlar!!!

Sayın Müsteşar, eğer yaşıyorsa, sana okuma-yazma öğreten öğretmenlerin bu yazını okumamalı. Çünkü, üstte nükte olsun diye "helal" etmediğimizi onlar size gerçekten "helal" etmeyip, "yazık emeklerimize, biz Hasan'a böyle düşünüp yazsın diye mi emek harcadık?" demek zorunda kalacaklardır.

Erçakıca, ileri sürdüğü fikrin tutar yanı olmadığını kendisi de farkında olsa gerek, öğretmen sendikalarını eleştirmekle başladığı yazısını, ortaldan itibaren devlet dairelerindeki bir kısım işlerin gereksizliği, gereğinden fazla istihdam yapıp maaş ödemelerinin şişirilmesi, ödenen maaşlarla üretilen iş arasındaki dengesizlik meselesine kaydırıyor.

Hani onlar bir şey üretmiyorlardı? Şimdi de kalkmış, "üretiyorlar ama, ürettikleri değer üzerinde maaş alıyorlar" demeye getiriyor.

İlahi Erçakıca, açık yazsana bizim ta baştan söylediğimizi...

Kapitalist-emperyalist ekonomi emeğin fiyatının (maaş) sürekli düşürülerek artı-değerin maksimum seviyelere çekilmesini, dolayısıyla da maksimum düzeyde kâr yapılmasının kural olduğunu söylesene!

Sizin gibi kaleşörlere de "aydın" ayaklarında kalem oynatasınız diye dolgun maaşlar ödendiği doğru değil mi?

Aydın demişken, Erçakıca'nın bu yazısından tam bir hafta sonra

kaleme aldığı ve bir anlamda yazısının devamı niteliğindeki ikinci yazısına değinmeden edemeyeceğiz.

"Soyut sözlerle yapılanları "eleştiri" sayarak toplumsal ilerlemeye katkıda bulunulamaz

Aydınlarımızın kalitesi, nereye gidebileceğimizin göstergesidir."

(Bakınız Yenidüzen, 21 Mayıs 2007) başlıklı yazısında sadece ekonomiden değil, eğitim politikalarından da "anladığını" kanıtlayan inciler döküyor.

Tuhaftır, ekonomik görüşlerine Marks'ı referans göstermeye çabalarken, eğitim politikalarına "bütün dünya"yı referans gösteriyor.

Bu "bütün dünya"nın nasıl bir dünya olduğuna değinmeden hem de!

Biz ne anlarız eğitimden!

Hele KTÖS ne anlar eğitimden!

Öğretmen eğitimden ne anlar ki, kalkmış eğitim adına ahkam kesiyor?

Eğitimden Erçakıca anlar. Ekonomik görüşleriyle de birleştirdimi alın size eğitim politikası: "Plansız eğitim"!

Nerden girdik bu eğitim tartışmasına!

Erçakıca'nın ekonomik alandaki incileri bitmedi ki daha...

21 Mayıs tarihli yazısında da devam ediyor:

"Karl Marks, emeği "basit emek" ve "bileşik emek" olarak ikiye ayırır. Bileşik emek, eğitilmiş, verimliliği artırılmış emektir. Aydınları, bileşik emek sahibi insanlar olarak kabul edersek, bu emeğin ne kadar yerinde kullanıldığı veya bu "bileşik emeğin" ne kadar "bileşik" olduğu da toplumun geleceğinde önemli bir rol oynar.

Bizim ülkemizin sorunlarından biri de, kendilerini "aydın" sayanların veya aydınlar gibi rol oynamaya çalışanların niteliği olsa gerektir."

(Bakınız a.g.y.)

Çok doğru!

Nedir "aydın" o zaman?

Emeğin, emekçinin yanında mı, yoksa sermayenin ve onun yönetme mekanizması olan devletin yanında mı olmalı aydın?

Bilime, bilimsel gelişmeye ve kaçınılmaz olarak ortaya çıkaracağı toplumsal üretim-toplumsal mülkiyet-toplumsal yönetim, yani sosyalizm için mi, yoksa toplumsal üretim-bireysel mülkiyet-bireysel (burjuva) yönetim, yani kapitalizm için mi uğraşmalı aydın?

Belli ki Erçakıca kararını burjuva, kapitalist-emperyalist yönetimden yana kılmış...

Güle güle Erçakıca. Yolun açık olsun.

Bitirmeden bir soru:

Sayın Erçakıca, sence Marks "beyaz yakalı (gömlekli) işçiler..." derken kimleri kastetmişti?

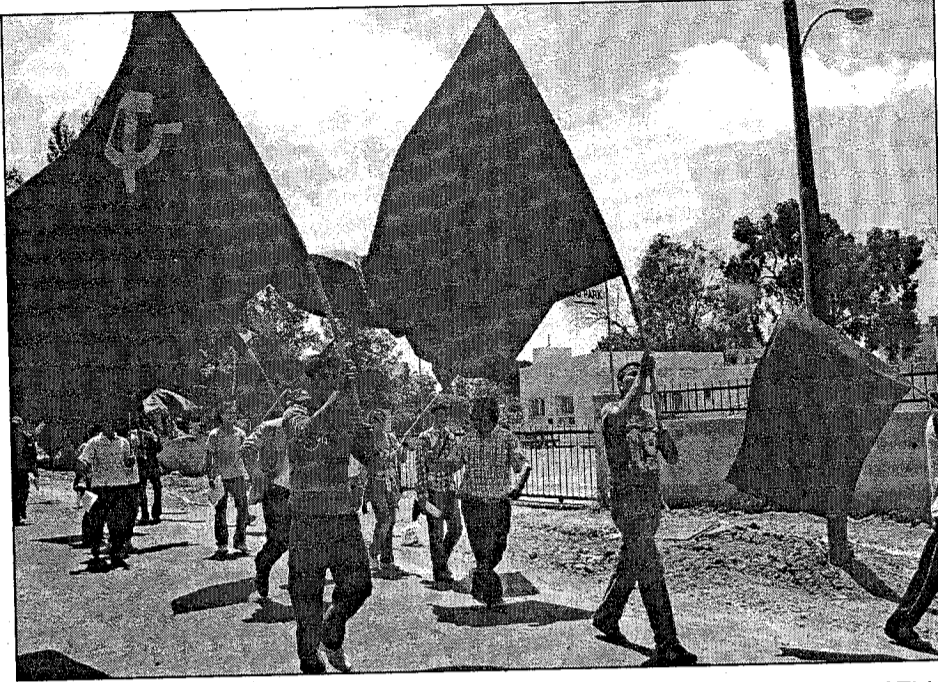
1 MAYIS 2007: BİR TRAJEDİ!

Kapıların sınırlı olarak açılmasının üzerinden dört yıl geçmesine rağmen, Kıbrıs işçi sınıfı 1 Mayıs'ını ortak olarak henüz kutlayamadı. Geçmiş yıllarda sözde ortaklaşa düzenlenen etkinlikler, farklı alanlar ve saatlerde yapılmasıyla en azından sınıf bilinçli işçilerin gündüz güneyde, akşamsa kuzeyde 1 Mayıs'ı kutlamalarına olanak veriyordu. 1 Mayıs'ları organize eden örgütlerin meseleye işçi sınıfının iktidar mücadelesi perspektifinden bakmıyor oluşu, birbiriyle çakışmadan düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarına siyasi-ideolojik olarak gölge düşürse de, hiçbiri 2007 1 Mayıs'ı gibi olmamıştı.

Adanın tamamında, özellikle de kuzeyinde yaşanan büyük dinamizm, kitlelerin sokakları doldurması gibi etkenlerle birlikte, iki tarafın yönetici sınıfları, onların güdümündeki sendikalar ve kitle örgütleri 1 Mayıs'a hiç bu kadar pervasızca saldırmamışlardı. "Ortak Vatan, Ortak Mücadele" sloganının hala dillerde olduğu dönemlerde, taşlar da henüz yerine oturmamışken bunu yapmak, kitlelerin desteğini kaybetmek ve "solcu" prestije gölge düşürmek anlamına geleceği için, içi boş, işkembeden nutuklar sallanan ama farklı saat ve alanlarda 1 Mayıs'lar düzenlenmişti. Artık her iki tarafta da taşlar yerine oturdu. CTP ve AKEL ile bu iki partinin güdümündeki sendikalar, kitle örgütleri bölünmüşlüğü ortadan kaldırılması, barış ve halkların kardeşliği sorunlarını sözde bile olsa dile getirmiyorlar. Bu burjuva siyasetçilerinden de 1 Mayıs'ı Kıbrıs işçi sınıfının birlik ve beraberlik içinde taleplerini haykırıp alanlarda seslerini yükselttiği bir gün olarak örgütlemelerini beklemek zaten abes olurdu, oldu da... Ne de olsa "Birlik, Mücadele, Dayanışma", "Ortak Vatan, Ortak Mücadele" dönemlik kullanılan sloganlardı!

Belirttiğimiz gibi her iki tarafta da taşlar yerine oturdu. Her iki tarafın yöneticileri de garantörlerden, yabancı üs ve askerlerden, emperyalist kurum ve kuruluşlardan, yerel işbirlikçi burjuvazi ve onun sömürü mekanizmasından bağımsız bir Kıbrıs tahayyül edemediklerinden dolayı, gemilerini karaya oturtmak zorunda kaldılar. Zaten sığ sularda yüzmekte olan gemileri, artık onarılamaz ve tekrar yüzemez şekilde karaya oturmuştur! Çürümekte de değildir! Çoktan çürümüştür! Onca burjuva dalgaya, emperyalist fırtınaya gemi mi dayanır!

Kuzey ve güneyin yönetici sınıfları, ayrılıkçı, bölücü, düşmanca

siyasetlerinin gereğini yerine getiriyorlar. Bunun en güzel örneğini de Kıbrıs işçi sınıfına 1 Mayıs günü yaşattılar. 1 Mayıs'ları bundan önce BMBP organize ederdi. Artık onlar için BMBP'ye de gerek kalmadı. Neden gerekli olsun ki? BMBP emek eksenli bir örgüt olacak diyerek siyasi partileri BMBP'den çıkartmadılar mı? BMBP'nin içinde CTP'li sendikalardan oluşan bir çoğunluk oluşturmadılar mı? Çatlak sesleri böylelikle "susturmadılar" mı? Meydan onların ve 1 Mayıs'ı organize etme şerefi de onlara nail oldu.

Öyle bir 1 Mayıs organize edildi ki, insanın seneye İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü'nün açıklamalarını dinleyeceğiz diyeceği geliyor. 1 Mayıs öncesinde kararlar alan ve mitinge katılacak olan örgütlere "bilgilendirme", daha doğrusu gözdağı vermeye çabalayan Tertip Komitesi, gerçekten de Celalettin Cerrah'i aratmadı. Örgütlere, 1 Mayıs'tan birkaç gün önce yaptığı açıklamada, miting alanına farklı pankart, slogan, döviz getirilmesinin, CTP aleyhine slogan atılmasının, parti-dernek pankart ve bayraklarıyla yürünmesinin yasaklandığını, bunun yapılması durumunda ise Dev-İş'e bağlı işçilerin, Tertip Komitesi'nin ve polis devreye gireceğini, "tatsız" olaylar yaşanacağını bildirdi. Türkiyeli öğrenci grupları da bu tehdit fırtınasından nasibini alanlardan oldu. Tertip Komitesi 1 Mayıs mı organize ediyor, yoksa 1 Mayıs'ı bir güzel tertipliyor mu takdir size kalmış...

1 Mayıs günü CTP'li küçük bir grup, birkaç sendika ağası, sosyalizm için 1 Mayıs'a katılan Cumhurbaşkanı M. Ali Talat ve Başbakan F. Sabit Soyler'in dışında İnönü Meydanı'nda Baraka, YKP, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Türkiyeli öğrenciler gibi oluşum ve gruplar da yer aldı. Son 10 yılın

belki de en sönük 1 Mayıs'ı, 2007'de gerçekleşti. CTP aleyhine atılan sloganlara karşı, Tertip Komitesi uyarılarda bulundu, kısa süreli gerginlikler yaşandı ve işçilikle, sendikacılıkla hiçbir zaman işi olmamış kaşarlanmış bir oportünist olan Esnaf Derneği Başkanı Hürrem Tulga'nın konuşması (Her 1 Mayıs'ta neden devamlı bu adam konuşur orası da başka konu!) sırasında bahsi geçen gruplar "CTP Kendin Çal Kendin Oyna" diyerek alanı terk ettiler.

Alanda 50 kişilik bir CTP grubu kaldı. Esnaf Hürrem Tulga'nın tüm canhıraş çabalarına, o tuhaf 50 kişilik kitleyi coşturma gayretlerine, sesi kısılana kadar ahenksiz "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları atmasına rağmen, kuzeydeki eylem apar topar sona erdirildi.

Güneydeki miting ise eski yıllardaki gibi gerçekleşti. İşçi sınıfı lehine atılan nutuklar, bırakılan çelenkler, bandolu yürüyüş vs...

Kıbrıs Sosyalist Partisi, her iki mitingi de protesto etti. Kuzeydeki miting, katılım sağlanmayarak, güneydeki miting ise güney ve kuzey yönetimlerini, sendika ve partilerini eleştiren bildirilerin dağıtılmasıyla protesto edildi ve kuzeyde sürdürülen bildiri dağıtımı ve yürüyüşle son buldu.

Kıbrıs böylesine tuhaf bir 1 Mayıs geçirdi. "Ortak 1 Mayıs kutluyoruz" densin diye, PEO ve Dev-İş'in afişler bastırması, bunları sağa sola yapıştırmaları kendilerini kandırmaktan öteye gidemedi. Kuzeydeki mitinge güneyden bir sendikacının gelip kürsüden konuşma yapması da durumu kurtaramadı. Ortak 1 Mayıs düzenleme imajının sarsılmaması için yapılan tüm fukaraca çabalar, bir komediye dönüştü.

Ortak 1 Mayıs kutlaması düzenlenecekse, adanın gerçekleri dikkate alınmalı! Ada bölünmüştür,

işçi sınıfı bölünmüştür ve 1 Mayıs gibi günler işçi sınıfının birliği, mücadelesi ve ortak bir alanda toplanarak eylem düzenlemesi için önemlidir! Sadece 1 Mayıs değil tabii ki... Yılın her günü, her anı işçi sınıfının yeniden birleşmesi, mücadele etmesi ve örgütlenmesi için çalışma günü olacaktır/olmalıdır. Ancak 1 Mayıs gibi önemli bir günü, İŞÇİ BAYRAMINI(!) bilinçli bir şekilde bölerek, işçilerin birlikte bir alanda toplanıp taleplerini haykırmalarını engellemenin ne sendikacılıkta, ne solculukta, ne de dillerden düşürülmeyen devrimcilikte yeri vardır!

Yaşanan 1 Mayıs trajedisinden sadece kuzeydeki sendika ve partiler değil, güneydekiler de aynı oranda sorumludur. Kuzey yönetimi her yıl akşam kutlanan 1 Mayıs'ı gündüze aldıysa, ve eğer güneydeki 1 Mayıs'ın işçilerin ortak miting yapması gibi bir dertleri varsa, mitingi akşam saatlerine almaları ve böylelikle kuzeyin oyununu bozmaları gerekirdi! Anlaşılan o ki, her iki taraf da böylesi burjuva bir oyunun oyuncularını olmakta beis görmüyor! Güneyin "Yıllardır süren miting programı böyledir, değiştirmedik" türünden gevelemeleri, kendilerini kurtarmaya yetmiyor! Niyet varsa olurdu, bu oyun bozulurdu! Ancak olmadı. Tam tersine, bu olay bile kuzey-güney burjuvaları arasındaki çıkar dalaşına alet edildi!

İşçi sınıfı 1 Mayıs'ları birlikte, dinamik ve devrimci içeriğine uygun kutlamak istiyorsa, öncelikle örgütlerini sorgulamak durumundadır! Sorgulamadığı, körü körüne bağlı kaldığı oranda, görüldüğü üzere AKEL-CTP burjuva dalaşının, emperyalist büyük güçler arasındaki çıkar kavgasının oyuncağı, figüranı olmak durumundadır!

Ayrılıkçı, milliyetçi, burjuva-emperyalist politika takipçilerinin varacağı duraklardan bir tanesi de 2007 1 Mayısıydı. Bugün işçi sınıfına ortak miting yaptırmadılar, ayak oyunları ve süslü laflarla günü kurtardılar. Ancak yarın daha beterlerini yapacaklar! Kimbilir, belki de işçi sınıfını gerekli gördüklerinde yeniden birbirine kırdırmaktan çekinmeyecekler! Çünkü onlar emeğin değil sermayenin, bağımsızlığın değil emperyalist barbarlığın, barışın değil haksız savaşların, özgürlüğün değil bağımlılığın siyasetçileridirler! İşçi sınıfı uyanık olmak ve sendikalarında örgütlenerek örgütlerini gerçek, sınıfsal konuma oturtmak zorundadırlar.

Gençlik Örgütlerinden Milliyetçiliğe Karşı Etkinlik

Kıbrıs Sosyalist Partisi, Birleşik Kıbrıs Partisi, Barış ve Demokrasi Hareketi, Yeni Kıbrıs Partisi Gençlik Örgütleri ile Baraka Kültür Merkezi geçtiğimiz ay gerçekleştirdikleri milliyetçiliğe karşı eylemlerden sonra bir kez daha bir araya gelerek ortak bir panel düzenlediler. Panel öncesinde 1958 yılında katledilen İnkılapçı gazetesi sahibi Fazıl Önder'i anma amacıyla bir de etkinlik düzenlendi. Panelde ise her örgüt onar dakikalık sunum yaparak milliyetçilik ve faşizm karşısındaki örgütsel duruşlarını katılımcılara aktardı. Kıbrıs Sosyalist Partisi Gençlik Birimi tarafından okunan metni aynen yayınıyoruz.

Değerli dostlar,

Bildiğiniz üzere, ülkemizde faşist hareketler ve milliyetçi-şovenler tırmanışa geçmiştir. Sadece geçtiğimiz aylarda yaşadıklarımız, bunun en açık göstergesi olmuştur.

Faşizmi birkaç kötü niyetli veya ruh sağlığı bozuk kişinin eseri olarak görmemek gerekir. Tüm yaşadıklarımızda olduğu gibi, faşizmin de kökeninde ekonomik sistem yatmaktadır. Sınıflı toplumlara ait her yönetim biçiminin, her üstyapı kurumunun, her gelenek, görenek, alışkanlık ve benzerlerinde belirleyici olan unsur ekonomik sistemdir.

Faşizm, finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğüdür!

Faşizmi bu sınıfsal içeriğinden kopararak ele almak, faşizme karşı mücadeleyi, bunun metotlarını ve faşizmin yok edilmesini imkansız hale getirir. Başta da belirtmeye çalıştık; faşizm ne burjuva ve proletaryanın üzerinde konumlanan bir yönetim biçimidir, ne de burjuva devlet mekanizmasının isyan eden küçük burjuvazi tarafından ele geçirilmesidir!

Kapitalist bir ekonomiye sahip olan ülkeler, çeşitli iç ve dış nedenlerden dolayı faşizm sopsasını elinin altında bulundurur. Burjuvalar ve emperyalistler için önemli olan sömürünün ve dünyanın yeniden ve yeniden paylaşılmasının devamıdır. Bunu da koşullarına göre ya burjuva demokrasileriyle, ya da faşist yönetim biçimleriyle elde etmeye çalışırlar.

Örneğin; emperyalist güçler - ekonomik sistemlerinin doğasından kaynaklanmak üzere- yaşadıkları ekonomik ve siyasal krizlerin yükünü emekçilere yüklemek isterler! Bunu başarmak için faşizmi kullanabilirler!

İşçi sınıfı devrimini engelleyebilmek için faşizme başvururlar!

Yeni pazarlar elde etmek, emperyalist sömürü ve barbarlığı sürdürmek, savaşıardan, insan canı üzerinden kâr etmek için faşizme ihtiyaç duyarlar!

Bu bakımdan faşizmi burjuva iktidarının yönetim biçimlerinden birisi olarak algılamak şarttır! Faşizm işte bu nedenlerle de aynı zamanda emperyalizmden bağımsız değildir! Dünya tarihi, emperyalistlerin hegemonya kavgasında zafer kazanmak için birçok ülkede faşist darbeler, cuntalar, komplolar ve iktidarlar kurduklarını yazmaktadır.

Nazilerin, Mussolini'nin, Franco'nun iktidara gelmelerinde uygarlık ve demokrasinin beşiği olarak gösterilen İngiltere başta olmak üzere emperyalist Avrupa devletlerinin ve ABD'nin katkısı yok mudur? Vardır!

1970'lerin başında, Şili'deki Allende rejiminin ABD destekli faşist bir cuntayla devrilmesini ve binlerce ilerinin, devrimcinin katliamdan geçirilmesini, sınıf mücadelesinin kanla durdurulmasını nasıl yorumlamak gerekir?

Türkiye'deki 1980 askeri faşist cuntasına "Our boys done it!" diyen ABD emperyalizmi değil midir?

Ülkemiz özelinde; emperyalist çıkarları için faşist terör örgütleri TMT ve EOKA'nın kuruluş örgütlenmesi, eli kanlı katillerin kurdukları devletlerin başına getirilmeleri, faşizmin emperyalizmden bağımsız olmadığına göstergesi değil midir?

Değerli arkadaşlar,

Ülkemiz de her burjuva ülke gibi, her emperyalizme bağımlı coğrafyada olduğu gibi faşizmden nasibini almıştır. TMT ve EOKA, emperyalizmin Kıbrıs üzerindeki çıkarları için faaliyet gösteren, sınıf mücadelesini bastırmak, insanın insan tarafından sömürsünün devamına çabalayan ve kendi burjuva egemenliklerini kurmayı hedefleyen örgütlerdi. Peki onların devirleri geçti ve simgesel lokaller olarak mı kaldılar?

Evet, EOKA ve TMT şu anda silahları ve süre avını bırakmış olabilir. Mensupları ömürlerinin son demlerini yaşıyor da olabilir. Ancak bu durum, faşist terörün ortadan kalktığı anlamına gelmez. Son süreçte yaşadıklarımız da bunun en açık göstergesidir. Faşizmi EOKA ve TMT'nin veya birkaç faşist lidere tabi kılarak değerlendirmek, ekonomi ve siyasetten bağımsız, sakat bir yaklaşım olacaktır.

Bugün bu teşkilatların önemi kalmamış olabilir ancak burjuva iktidarının ve emperyalist güçlerin gerekli gördüklerinde harekete

geçirebilecekleri birçok gizli veya açık kurum ve güç vardır.

TC, İngiltere, Yunanistan, ABD ve NATO merkezli kontr-gerilla teşkilatları bunun başını çeker.

Ülkemizde örgütlü bulunan faşist ocaklar, Mücahitler Derneği, TMT Derneği, EOKA'cı dernekler, bilinçli kurulmuş çeşitli "göçmen" dernekleri kimi faşist basın-yayın kuruluşları da bunlara örnek olarak gösterilebilir.

Bu grupların geçmişte ve bugün yürüttükleri faaliyetlerinin halklar arasındaki kardeşlik yerine düşmanlığı, işçi ve emekçilerin hak arama ve iktidar mücadelelerini destekleme yerine özel mülkiyet ve sömürüyü, emperyalizmden bağımsız bir ülke yerine emperyalizme göbekten bağlı, onursuz ve kukla ülkeler olarak yaşamaya yaradığı açık değil midir?

Değerli dostlar,

Faşist iktidarlar ve faşist güçler, dünyanın her yerinde işçi sınıfı ve emekçilerin hak arama mücadelelerine, grevlerine, bayramlarına, mitinglerine, etkinliklerine, evlerine, mahallelerine saldırıyor.

Bu güçler, dünyanın her yanında çeşitli ulusların ezilmesinde, köleleştirilmesinde, emperyalizme karşı yürütülen ulusal kurtuluş savaşlarına karşı yürütülen karşı-saldırılarda kullanılıyor.

Bu güçler, kendilerinden olmayan, kendi gibi düşünmeyen, kendi burjuva çıkarlarına hizmet etmeyen tüm devrimcilere, aydınlara, ilericilere karşı terörist bir mücadele yönetiyor.

Hepsinin de fikir babaları, örgütleyicileri, finanse edicileri, koruyucuları burjuva-emperyalistler oluyor!

Dolayısıyla faşizmden kurtulmak

ve gerçekten demokratik bir ülkede yaşayabilmek için emperyalist egemenliğe ve burjuva iktidarına karşı mücadele gerekiyor!

Değerli arkadaşlar,

Bu mücadele, faşizmin kaynağı olan kapitalist ekonomik sistem yıkılmadan ve emperyalist dünya düzeninden kopmadan başarılı olamaz!

Bu mücadele, ülkemizde yaşayan işçi ve emekçiler anti-emperyalist bir cephe etrafında birleştirilmeden, yerel burjuva iktidarlar alaşağı edilip işçi sınıfı iktidarı kurulmadan, özel mülkiyete el konup emekçilerin gönüllü işbirliği ile gelişmesi, ilerlemesinin önü açılmadan asla ve asla başarılamaz!

Ülkemizde kendine anti-faşist, demokrat, ilerici, devrimci diyen tüm örgütlerimiz emperyalizme karşı birleşik cephede yerlerini almak zorundadırlar!

Tüm ilericiler, yerel burjuva iktidarının, onların faaliyetlerinin rötüşlanarak devamını sağlamak değil, işbirlikçi burjuva iktidarının yıkılması için işbaşı yapmak zorundalar!

Bataklık kurutulmadan sineklerle baş edemeyiz!

Bataklık; emperyalist kapitalizmdir!

Sinekleri ise faşizm!

Gelin, bağımsız, anti-emperyalist bir Kıbrıs için Anti-Emperyalist Birleşik Cephe'de birleşelim!

Biz, faşizme karşı siz dost örgütlerle iş ve güç birliği yapmaya hazırız. Ancak belirttiğimiz noktalar temelinde hareket edilmediği takdirde, faşizme karşı kalıcı bir zafer imkansızdır!

Gelin, özel mülkiyete el koyup burjuva iktidarını devirelim!

İşçi sınıfı ve emekçileri, bu temelde örgütleyelim!

Grup Yorum Yine ve Yeniden Kıbrıs'ta

Geçtiğimiz hafta, geçen yıl "yasağı" kaldırıldıktan sonra adımıza ilk kez gelen Grup Yorum, bir yıl aradan sonra yine sevenleriyle buluştu.

18 Mayıs gecesi 2000 civarında kişiyle Salamis Harabelerinde keyifli bir konser veren grup şarkılarını Kıbrıs halkına, Kürt halkına ve ezilen tüm dünya

halklarına armağan etti.

Grup Yorum konseri öncesi aylık yayına geçtiği gazetesini tanıtan ve satışa sunan Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek ekibi de oradaydı. Yaklaşık 50 gazete satan ekibimiz, gösterilen ilgiden çok memnun kaldı. Yeni şekli ve 24 sayfa ile KSG artık dopdolu.

İŞÇİ ÇOCUKLARINA

Çocuklar, bu ilan sizin içindir. Babanızın, annenizin, ablanızın, abinizin yaşam kavgasını ele alıp yansıtabilecek, onların bir günlük ekmek mücadelelerini ifade eden yazı veya şiirlerinizi bu sayfalarda yayınlamak için dört gözle bekliyoruz.

AESOP'tan Masallar

- M.Ö. altıncı yüzyılın ortalarında yaşadığı tahmin edilir. Herodotus'un bir anlatısında Samos'lu ladmon'un esiri olduğu geçer.-

GÖK BİLİMCİ

Gök bilimci, yıldızlara bakmak için her gece dışarı çıkmayı adet edinmişti. Bir gece, varoşlarda gökyüzünü incelerken yanlışlıkla bir kuyuya düşer. Oradan geçmekte olan biri, inilti ve çağırımlarını duyar. Ne olduğunu kavrayınca da kuyuya doğru seslenir:

'Sen oradak! Yukarıda olup bitenlere o kadar meraklısın ki, aşağıda yerde ne olduğunu görmüyorsun bile.'

KADIN VE TAVUK

Dul bir kadının her gün yumurta yumurtlayan bir tavuğu vardı. Tavuğa daha fazla arpa verirse, günde iki defa yumurtlayacağını hayal etti. Böylece tavuğa verdiği günlük arpa miktarını artırmaya başladı. Fakat tavuk şişmanladı, yağlandı ve günde bir yumurta bile yumurtlayamaz oldu.

YANNIS RITSOS

(3x111 ΤΡΙΣΤΙΧΑ adlı kitabından. ΚΕΔΡΟΣ yayımları.1987)
- Ashından çeviri A.Adamoğlu-

Γ 100.

Πολυ το κοιταζα τουτο το αστερι
Το ζερει καλα τ' ονομα μου.
Αυριο θα σας το πει.

Bu yıldız çoğu bakardı
Adımı çok iyi bilir.
Yarın size söyleyecek.

Γ 69.

Γυρισε το φλιτζανι του καφε.
Η μοιρα σου ειπε μια μεγαλη πορτα.
Κλειστη; η ανοιχτη;

Kahve fincanını devirdi.
Senin talihin dedi bir büyük kapı.
Kapalı? Ya açık?

A 71.

Αναμεσα στις ραγιες του τραινου
κιτρινα αγριολουλουδα,
λιγο νερο κι εγο.

Tren raylarının arasında
sarı yaban çiçekleri,
biraz su da buraya.

A 93.

Στο νερο που μου δωσες
ειχες βρεζει κρυφα
το μικρο σου δαχτυλο.

Bana verdiğin suyun içine
serçe parmağını soktun
gizlice.

HALAYIK**Aydın Adamoğlu**

Ona daha baştan niçin 'Halayık' dediğimi bile anlamış değilim. Yeni evimize taşınalı 6 ay kadar olmuştu. Soğuk bir yaz sabahıydı. Bahçede kahve içerken, yuvasındaki ilk uçuş denemesinde gelip masaya konmuştu. Bir an bakıştık. Sonra uçup gitti.

Black Bird'ler (Turdus merula), Büyük Britanya'nın en güzel öten kuşlarıdır. Ama yazma ve okuma cimrisi Kıbrıs'lı, her insana, her kuşa, her taşta, her çiçeğe yakıştırdığı bir lâkabı ona da uydurdu. Halayık.

Dünyanın en büyük kuşları sayılan Albatross'ları n tek eşii yaşam sürdürdüklerini, bu birlikteliği yalnız ölümün ayırdığını biliyordum. Bu karakteristiği kara kuşlarda da gördüm. Ve yuvaladıkları evi, hiçbir koşulda terketmediklerini de öğrendim zamanla.

Erkek (Yani bizim Halayık) kuzguni siyahtır. Gagası ve göz çemberi turuncudur.

Dişinin tüyleri koyu kahverengi, göğsü benekli, gagası daha açık turuncu ve göz çemberi yoktur.

İnciri, ağacının üstünde olgunluğu atlatıp şekerlenmeye başlayan üzümü severler. Bir de bahçe fiskiyesinin çıkardığı bulutumsu su zerreciklerinin altında banyo yapmaya bayılırlar. İncirler olgunlaşmadan ilk denemeyi onlar yapar. Onun için incirler daha yeşilken, onları tek tek poşetlere sararım. Gagaları ile delmiş olanlarını onlara bırakırım. Onlara ve arılara.

İşte benim kara kuşa anlatamadığım olay bu. Bu ev benim. Yuvaladığı selvi benim, üstünden yediği incir ağacı da benim. Amerika, altına hücumu yaşarken yerleşikler barakalarının etrafını nasıl kesmişlerse, sınırlarının içinde nasıl balıklı bir parça dere, birkaç ağaç, ağacın birinde peteğiyle bir arı kovanı kalmışsa ve tepedeki atının üstünde başını kaşıyan kızıl derili, beyaz adamın yaptıklarına nasıl anlam veremediyse bizim kara kuş da

öyle, özel mülkiyeti ona anlatamıyorum.

Konunun mahkemeye taşınması olasılığında benim elimde koçanım vardır. Eğer kaba kuvvetle 'altına hücum' yapmışsam benim olmayan topraklara, bir sigara fabrikası bulur meclis yaparım, terkedilmiş, baskı makineli dükkanlardan birini 'devlet matbaası' ilan eder, orada hem koçan, hem para, hem seçim listelerini, hem de propagandamı yapacağım kitaplarımı basarım. Sonra da orta direğine, kafa ve kemikleri altta üstte çizilmiş korsan bayrağı asarım renklerini değiştirerek. Bundan sonra yapacağım tek iş, kaptan köprüsünde elimdeki tek dürbünle ufukları gözlemektir. Zaferi süngümün ucundadır çünkü felsefemin.

Devletimi ilan ettikten sonra bahçemde yaşayan tabiatın diğer yaratıklarını keyfime göre sıralarım. Sesi güzeller bu tarafa. Cıkla, fatsa, meruppo diğer tarafa. Polonya'da son durakta duran treni bekleyen köpekli naziler gibi. Bunların içinde şu şu ve şu vurulabilir. Bunun için tüfek satılır dükkanlarda. Çeşit çapta saçmalar. Yazlık kışık fişenkler. Kuşa ne izni sorulur, ne de insanı en üst yaratık yaptığına inanılan 'demokratik' değer yargısından geçilir. Burada demokrasi, yabancı sefirin şampanyalı - havyarlı gecesinde giydiği fragı üstünden çıkarır ve kamuflajlı avcı elbisesini giyer. Az sonra onu çıkarıp merkez ceza evinde, kendi yarattığı kurbanlarının sıra dayağından geçirileceği 'çevik kuvvet' üniforması giyecektir. Bu konuda eski diktatör Emelda Markos'un giyim kuşam koleksiyonu, devletin gardrobunun yanında fukara askısı kalır.

Her yıl tekrarlanan ses yarışmasını kimselere bırakmazlar. Robin'lere (Erithacus rubecula) bile. Fakat bizimkiler ötmeyiz. Ne hikmettir bilmem ki...Oysa köşedeki okulun halayığı öyle bir arya sunar ki sabahın 4.30 unda, tutup öpsem gelir

ayaklarından. Repertuarının içinde araba alarımını da eklemiş. Belki de böyle bir üstadın yanında söylemeyi saygısızlık saydıklarından gıkları çıkmıyor. Belki de utangaçtırlar, rezil tipli değiller. Olabilir..Veya berbat sesli..Hiç dert değil, onlar bizim bahçenin kara kuşları.

Başlarından 3 tane önemli olay geçti. Bunlar, Yenicami formalı mahalle kedisinin yuvaya saldırısı, yeşil düşmanı, zincir testereleli komşumun selvi katliamı ve kestrelin 'Falco tinunculus' napalmli hava hücumu.

Onlar, tüm bu afetlere karşı savaşmayı bildi. Yavrularını kaybettiler, yuvalarını kaybettiler, yaralandılar, hırpalandılar. Kimseye belli etmediler marazlarını. Sessiz sessiz ağıladılar şarkıları gibi. Kimseden yardım beklemediler. Ne kimsenin 'Kuzeye gelin' davetine kulak astılar, ne de gelmeyince 'Vatan hainliği' tehditlerine.

İsteselerdi, İskoçya'nın dünyalar harikası 'Göller bölgesi'ne uçabilirlerdi. Veya güney batıdaki 'Yeni orman'a. Ama gitmediler. İncirlerini, asmalarını ve bahçede dolaşan ihtiyar bunağı bırakmadılar. Yavrularına da onları gösterdiler, onları öğretiler.

Güzel sesli olmayabilirler. Veya içine kapanık. Güzel ses nedir bir onu tartışalım o zaman. Güzel sesin söylediği saşmalıkça, sessizlik daha değerli olmaz mı söylenen şarkıdan?

Yenile karar aldım. Burjuva demokrasisini, burjuva devlet düzenini, insan aklını sakat sandalyesine bağlayan koçanı reddettiğim gibi, incir ağacının ve asmanın da sahipliğini üstlenmeyeceğim artık. Bugün Mayısın son haftası. İlk icirler yemyeşil ve kuruş büyüklüğündeler. Onları ilk defa poşetlere sarmıyorum bu yıl. Yerine, kendim poşet olup içinde tüm yaşayanlarla doğayı sarıyorum.

Kim demiş kuş beyinli diye? Tartalım mı?

Katkılarınızı Bekliyoruz...

Değerli okurlarımız, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi olarak sizden gelen hertürlü görüş, yorum, şiir, karikatür, kısacası her türlü yayınlanabilecek materyale sayfalarımızın açık olduğunu ve özellikle işçi ce emekçilerin sorunları ile ilgili dile getirmek istediklerini bu sayfalarda

yayınlayabileceğimizi bilmenizi isteriz.

Bizlere info@KibristaSosyalistGercek.net mail adresinden, 02392 22 70 680 numaralı telefonda veya fakstan, ayrıca Şht. Sıtkı Hasan Sok. No:5 Kızıldaş Lefkoşa adresinden ulaşabilirsiniz. Katkılarınızı bekliyoruz.

E.K.I.M KÜLTÜR SANAT ÜRETİM MERKEZİ KOL FAALİYETLERİ BAŞLADI!

E.K.I.M. KURSLARI YENİ BİNAMIZDA
BAŞLANIŞTIR, İLGİ DUYANLAR KAYIT YAPTIRABİLİRLER.
Bilgi için: 0533 877 93 00
Adres: Şehit Sıtkı Hasan Sokak No:5 Kızıldaş Lefkoşa

www.OzgurKibris.net

**Özgür Bir Kıbrıs İçin mücadelenin, İnternetteki
Adresi Yeni Kurulumu İle Yine Sizlerle...**

Gazetemize web sayfamız üzerinden ulaşan bir okuyucumuzun bizlere yazdıkları ve beraberinde yolladığı bir şiirini yayınlıyoruz...

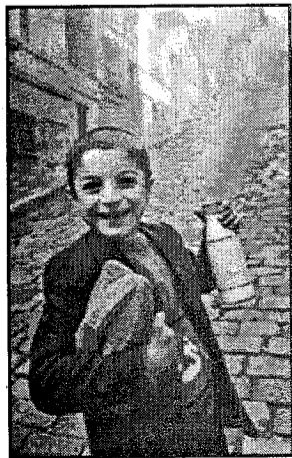
Öncelikle, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesine selamlarımı gönderiyorum. Bu adada eşit, özgür ve barış içinde kardeşçe yaşama ilkesi ile yayın hayatına devam eden gazetenize başarılar dilerim. İsmim Ahmet, Türk Dili ve Edebiyatı bölümü mezunuyum. Şu an işsizim. Adaletin, bilime

verilen değer ve emeğe saygının olmadığı

bu düzende işsiz olmak normal görülebiliyor. ..Gazetenizi ilgi ile okurken, duygu ve düşüncelerime tercüman olduğunuz için ve düzensizliği normal görmediğiniz için sizlere teşekkürü bir borç biliyorum. Ara sıra şiirler karalarım. Adanın kuzeyindeki açık hava hapishanesinin, yüreğimi tutsak kıldığı bir anda aşağıdaki şiiri yazdım. Uygun görüldüğü takdirde gazetenizde yayınlanırsa sevinirim...

TUTSAK ÖZGÜRLÜK

yüreğimi gerip
uçurtma yapmak isterdim
mavi dünyalarda
aydınlık günlere uçurtmak için
sonra kuyruğuna
yaldızlı yıldızlı
kızıl kızıl düşlerimi
asmak isterdim
hürriyet kokan maviliklerde uçarken
peşimde özgürce salınsın
dalgalansın diye
ve isteyerek
elimden kaçırmak isterdim
kendimden kurtulup
özgürlüğü doya doya yaşasın
umudu
güneşli yarınlara taşısın diye
AHMET DURAK-İSKELE

**Vergisini Ödeyen Vatandaşın
Maliye Bakanlığına Cevabı:**

**Vergimizi Ödüyorum,
Yine de 950 YTL
Asgari Ücretle
Çalışmaya Mahkum
Ediliyoruz!**

**Vergisini Ödeyen Vatandaşın
Maliye Bakanlığına Cevabı:**

**Vergimizi Ödüyorum,
İşçi Sınıfının Verdiği
Vergilerden Elde
Edilen Kaynaklarla
Sermaye Sınıfı Daha
da Güçlendiriliyor!**

Bir Strateji Dramı SDP!

Türkiye'de yayınlanan Gündem gazetesinin 11 Mayıs 2007 tarihli sayısında Mustafa Kahya imzasıyla ve "Bir İnsanlık Dramı: Kıbrıs" başlığıyla yayınlanan yazı birçok yanlış anlamayı ve yönlendirmeyi beraberinde getirmektedir. İşte tam da bu nedenle yazının kökeni "uzak" bir memleket dahi olsa bir yanıtı zorunlu hale sokmaktadır.

Mehmet Kahya, - yazısında da belirttiği üzere- Yeni Kıbrıs Partisi (YKP)'nin geçtiğimiz ay yapılan kongresine Türkiye'den Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) adına katıldı. Kahya arkadaş kongre dolayısıyla Kıbrıs'a geliyor ve bize göre ya üstünkörü ya da politik duruşundan kaynaklı bir yorumlamayla Kıbrıs ve Kıbrıs solu üzerine tahliller yapıyor, Türkiyeli devrimcilere de görevler biçiyor.

Aşağıda vereceğimiz alıntıyla yazı eleştirilmesi zorunlu bir hale geliyor;

"Öncelikle şunu belirtmeliyim: YKP, Kıbrıs'ta politika yapan sol partiler içinde en radikal. Bir bölümü işgal altında bulunan bir ülkenin koşullarında, imkansız gibi görüneni ısrarla savunuyor; ama bir o kadar da gerçekçi. İmkansız görünen aslında olması gereken. Kıbrıs'ın bütünlüğü; bu küçük adanın yazgısının Kıbrıslılarca belirlenmesi; eşit haklı, kardeşçe, barış içinde yaşayan bir Kıbrıs. Talimatla yönetilen, YKP'nin politik bir argüman haline getirdiği bir deyimle "acentacılık" yapan bir yönetim istemiyorlar. Önce Lekfoşe'nin, giderek de tüm Kıbrıs'ın askersizleştirilmesi ni anti militarist duruşlarının bir gereği olarak görüyorlar. Birleşik bir Kıbrıs'ta, Kıbrıslıların kardeşçe, barış içinde yaşamalarının önündeki en büyük engellerden birisi olarak gördükleri, milliyetçilik toprağından beslenen şovenizme karşı tavizsiz bir duruş sergiliyorlar"

Hata baştan başlıyor. YKP'nin hatası, Kahya arkadaşta da kendini gösteriyor. Hata, adanın sadece kuzeyinin işgal altında olduğu düşüncesi! "Bir bölümü işgal altında olan ülke" ifadesi, bunun bir göstergesi durumunda. Kahya'nın veya YKP'li yoldaşlarının güney Kıbrıs'taki iki büyük, dışından tırnağına kadar silahlandırılmış İngiliz üssünden ve Yunan işgalinden haberleri mi yok, yoksa somut durumu bu şekliyle göstermek daha mı kolaylarına geliyor?

Görüldüğü üzere SDP'li Mustafa Kahya'ya göre YKP, Kıbrıs'ta politika yapan sol partiler içinde en radikal. Peki neye göre, kime göre ve hangi koşullara göre bir

radikallığı var YKP'nin? Sanıyoruz ki Kahya bunu pek sorgulamamış. Sorgulamadığıyla da kalmamış, örneğin kitleler sokaktayken "haydi sokaklara, kendi iktidarımızı kurmaya" türünden sloganların yanından bile geçmeyen bir partinin, kitle hareketi dibe vurduğunda, karşılıksız kalacağını bile bile, bir sonuç alınamayacağı bu derece açıkken "haydin sokaklara" sloganı atmasını hiç yadırgamamış, belki üzerinde düşünmemiş bile. Veyahut, ülkede Cumhurbaşkanlığı seçimleri döneminde her gün TV'lerle, radyolarla, basın açıklamalarıyla, ev ev dağıtılan el bildirileriyle, afiş ve pankartlarıyla halkı kendi iktidarını kurması, bağımsız bir ülke yaratması için örgütlemeye çalışanlara köstek olan bir stratejinin reformcu siyasetini devrimci ilan edivermiş! Üstelik "solculuğunu kurtarma" peşinde koşan YKP'nin bu ayakları yere basmayan, temelsiz, eğreti ve içi boş sloganına epeyce kapılmış. Radikal olma noktasını işte tam da buradan yakalamış.

Kahya'ya göre YKP "radikal". Radikallığı de sıkı bir "TC muhalifi" olmasından geliyor! Kıbrıs'ın birleşmesini, halkların kardeşçe, barış içinde bir arada yaşamasını, acentacılık rejiminin son bulmasını, "önce Lefkoşa sonra da Kıbrıs'ın askersizleştirilmesi ni" istediği için YKP "radikal" ve gerçekçi olup imkansız isteyen bir parti!

Gerçekten de öyle mi? Kahya arkadaş YKP programını ve şimdiye kadarki siyasi hattını hiç inceleme zahmetine katlanmış mı? Görünen o ki bu çalışmalardan ya hiçbirini yapmamış, ya da YKP'nin "radikallığı" SDP'nin "radikallığıyla" paralel gidiyor!

Eğer SDP'li arkadaşların bir ulusal sorun olan Kıbrıs sorununa bakışları ülkenin ya emperyalist bağımlılık ilişkilerinde takılı kalması ya da anti-emperyalist bir ülke yaratılması çatışması düzlemindeyse -ki öyle olmasını umuyoruz- SDP'nin ne YKP'nin "radikallığını" ne de programını sahiplenmesi gerekir! SDP'li arkadaşlar bilmiyorlarsa biz buradan ufak bir hatırlatma yapalım;

YKP, sosyalist bir parti olduğunu iddia etmesine rağmen örneğin; programına ülkede sosyalizmi nasıl kuracağına dair en ufak bir ipucu bile eklememiş bir partidir. Bilakis, YKP programı bankaları, büyük şirketleri, kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldırmayan ve bunlar üzerinde "vergileendirme", "denetleme", "düzenleme" türünden

uygulamalar yapmayı önüne "stratejik hedef" olarak koymuş sosyal-demokrat bir partidir.

YKP yıllardır, TC işgaline karşı olduğunu, TC işgali yüzünden demografik yapının bozulduğunu, Türk Lirası kullanılmasının ekonomik istikrarsızlığa kapı açtığını, KKTC'nin kukla bir devlet olduğunu, TC askerinin ülkeden gitmesi gerektiğini, TC işgalinin yarattığı hukuki ve sosyal etkilere karşı mücadele ettiğini ilân edip duruyor.

Ancak tüm bunlar, YKP'nin diğer "sol" partilerden farklı ve ileri bir çizgide olduğunu kanıtlamak için yeterli delil -ne yazık ki- teşkil edemiyor. Bir kuruma, bir kavrama, bir sosyal-ekonomik olguya karşıysanız, bunu layıkıyla yerine getirmeniz ve eklettik, çelişkili ve bilinç sulandırıcı olmamanız gerekir. Ne var ki SDP'li Kahya'nın ayıla bayıla övdüğü YKP, tam da bu tutum içinde yıllardır debelenmekten başka bir şey yapmamaktadır.

YKP, TC'ye, TC işgaline ve sonuçlarına vs. karşı olduğunu savunurken bunun alternatifini, Kıbrıs halkının başına yeni yeni TC'ler getirmekte görmektedir! Onlara göre Kıbrıs sorununun çözümü BM zemininde, burjuva görüşmeler üzerinden, Annan Planı ve türevleri dahilinde, AB üyesi ve federal bir Kıbrıs'ı elde etmekle mümkündür. Bu koşullar elde edildiği taktirde Kıbrıs sorunu "çözülecektir"! Ne de kolay değil mi sayın SDP'li yoldaş?

Siz de gerçekten Kıbrıs sorununun burjuva-emperyalist temelde, emperyalist bağımlılık ilişkilerinden kopmadan, iyi emperyalist- kötü emperyalist ayrımı yapıp birine lanet okurken örneğin AB gibi, BM gibi, Annan gibi, Dünya Bankası ve IMF gibi, Avrupa Ordusu gibi, NATO gibi diğer emperyalistleri baş tacı ederek çözülebilmek ihtimali var mıdır?

YKP'ye göre vardır! YKP ne anti-emperyalisttir, ne de dilinden düşürmediği gibi sosyalist! Emperyalizme karşı olanlar, onlar arasında tercih yapmazlar. Emperyalizme karşı olanlar, irilisi ufaklıksıyla, tüm emperyalist kurum ve kuruluşu ve onların planlarına tutarlı ve bilimsel bir karşı duruş sergilerler. Emperyalizme karşı olanlar, halkı bir yandan anti-işgalci görünüp solculuğuna inandırmaya çalışmaya, diğer yandan da işçi sınıfının bilincine AB, BM, NATO vb. gibi emperyalist güçlerin ne kadar demokratik, ne kadar insancıl olduğunu propagandasını

yapmazlar, anti-emperyalist harekete de böylelikle "soldan" bir çomak sokmazlar!

Oysa yoldaşınız YKP bunların tümünü icra etmektedir. Kıbrıs sorununu emperyalizmden kurtulmak ya da kurtulmamak sorunu olarak ele almamakla en büyük yanılaşa düşmekte, Kıbrıs işçi sınıfının Türkiye-Yunanistan ve İngiltere işçi sınıfları, emekçileri ve devrimcileriyle anti-emperyalist birleşik bir cephe buluşmalarını önüne stratejik hedef olarak koyan ve emperyalizmin ada üzerindeki türlü oyunlarına karşı mücadele ederek sadece TC değil, İngiltere, Yunanistan, AB, BM, NATO ve Kıbrıs üzerinde hak iddia eden tüm emperyalist kurumlara, onların yerli işbirlikçilerine kapılarını kapatarak ilerleme ve gelişmelere bağlı olarak sosyalizmi inşa etmeyi önüne stratejik hedef olarak koyan komünistleri "hayalcilikle" suçlamaktadır. Şimdi bir kere daha düşünün SDP'li yoldaşlar... Hangisi hayalcilik, hangisi gerçekçilik? YKP'nin burjuva-emperyalist stratejisiyle hem ülke işçi sınıfının sömürülmesine, halkın emperyalist barbarlık altında inlemesine katkı koyarak, emperyalistler arasında tercih yaparak, halkı da "X" veya "Y" emperyalist saflarında saf tutmalarını salık vererek, büyük bir empoze olmadığı sürece çıkarları bir türlü uzlaştırılmayan emperyalistleri ve yerli burjuvaziyi uzlaştırmaya çalışarak Kıbrıs sorununu çözmek mi, yoksa ülkedeki işgallerin de sorumlusunun emperyalizm olduğu düşüncesiyle, aday işgalinde bulunduran emperyalist devletlerin işçi sınıfları ve devrimcileriyle birlikte anti-emperyalist bir cephe buluşup aday emperyalist zincirden kopartmak, emperyalistlerle işbirliği yapan, Kıbrıs işçi sınıfının kurtuluşunun aleyhine çalışan -yedi göbek Kıbrıslı dahi olsa!- kesimleri sınırdışı etmek, tüm gerici, ırkçı, faşist örgütlenmeleri yasaklamak, kilise ve vakıf da dahil olmak üzere üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete el koyup bunları devletleştirmek, işsizliğin, yoksulluğun, açlığın, savaşın, kanın, gözyaşının, sömürünün ve baskının olmadığı bir ülkeyi yaratmak mı?! Buyrun söyleyin, hangisi daha gerçekçidir?! Yazıda belirtildiği üzere "imkansız görünen ancak olması gereken" nokta tam da KSP-KSG stratejisi değil midir?! "Radikallık" adı altında "devrimcilik" bahsettiklerinizden, ülkeyi emperyalizmden koparmamaya, özel mülkiyet ve sömürü rejiminin devamına çabalarken, dahası Anti-

ULUSLAR VE ULUS TANIMI

Stalin'in meşhur ulus tanımını tekrarlayalım:

"Ulus, dil, toprak, iktisadi yaşam birliği ve ortak kültür biçiminde beliren ruhi şekillenme birliğinin hüküm sürdüğü, tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı bir topluluktur." (Marksizm ve Milli Mesele. J. Stalin. 1913)

Bu tanım 1917 öncesinin modern uluslar olarak bilinen burjuva uluslarının bir incelemesine dayanarak oluşturulmuştur.

Ulusları burjuva uluslar olarak oluşturan temel faktör iktisadi yaşam birliğidir. Burada ulusların tarihi olarak oluşmuş toplumlar olduğu olugusu gayet bariz olarak görülür. Kapitalizm öncesi toplumlarda yaygın olan bölgesel ayrımları yıkacak, feodal ve kavim farklılıklarını yıkacak yetenekte, daha doğrusu yıkmak zorunda olan bir güç, ekonomik bir güç ortaya çıkmasaydı, kapitalizm ticareti, sanayiye ve böylece yolları ve iletişimi geliştirerek farklı bölgeleri birbirlerine bağlamasaydı ve böylece de büyük porçuk bu toplumu dili bir, toprağı bir, ruhi şekillenmesi bir olarak birleştirecek bir sınıfı, burjuvaziye doğurmasaydı, uluslar da oluşamazdı. Stalin'in tanımının bize sunulduğu dönemde ve öncesinde ulusları burjuvazi oluşturuyordu. Bu nedenledir ki bu uluslara, burjuvazinin oluşturduğu bu uluslara burjuva uluslar ve o dönemde modern uluslar deniyordu.

İyi ama tarih sadece burjuva ulusları bilmez. Tarih burjuvazinin iktidardan al aşağı edilip yok edildiği ulusları da bilir. Tarih sosyalist ulusları da bilir. Güneş balçıkla sıvanamaz. Geçtim Troçkistlerden dünyanın tüm emperyalistleri bile bu işi beceremez. Modern uluslar sosyalist uluslardır. Bugün bunların yenilgi ile karşılaşmış burjuva uluslar haline dönüştürülmesi çabaları bu olguyu ortadan kaldırmaz. Tarih modern ulusların sosyalist uluslar olduğunu, burjuva ulusların ise modern uluslar olmadığını, eski, demode, artık geçerliğini yitirmiş ve geçmişe ait uluslar olduklarını açıkça ilan etmiştir.

Bu meyanda, tarih ulusların sadece burjuva oluşumunu, kapitalizm üzerinden sağlanan bir birlik üzerinden oluşumunu bilmez. Tarih aynı zamanda ulusların sosyalist oluşumunu, onların iktisadi yaşantı birliğini ve böylece de dil, toprak ve ruhi şekillenme birliğini sosyalizm üzerinden oluşturdukları bir uluslaşma tarzını da bilir. Güneş

balçıkla sıvanamaz. Geçtim Troçkistlerden dünyanın tüm emperyalistleri bile bu işi beceremez. Uluslaşmanın bu tarzı burjuvazi tarafından yok edilme tehdidiyle karşı karşıya olan küçük uluslar için, kavimler için, kapitalizm öncesi şartlarda yaşayan halklar için tek kurtuluş yolu ve en hızlı gelişme ve uluslaşma yolu olduğunu ispatlamıştır.

Bu meyanda Stalin'in ulus tanımı sadece burjuva uluslar için değil, yeni tarihi içeriğiyle sosyalist uluslar için de geçerlidir.

ULUS TANIMININ ÇARPITILMASININ BİR ÖRNEĞİ

BU ÇARPITMANIN BURJUVA GERİCİ İÇERİĞİ

Ulus tanımı burjuva ulusların "tarihi olarak meydana gelmiş" olduklarını, yani belirli bir yer ve zamanın (şartların) ürünü olduklarını, ve başka yer ve zamanda (şartlarda) değişikliğe uğrayacaklarını kesin olarak ortaya koyar. Bunun algılanmaması temelinde yapılan "hataların" kaçınılmaz burjuva sonuçları vardır.

Mesela:

İ. Kaypakkaya millet ve milli hareket tanımını ileri sürerken, milletin burjuvazi ve toprak ağaları da dahil, tüm ezen ve ezilen sınıflarıyla birlikte millet olmanın unsurlarına sahip bir toplum olduğunu ileri sürer. Onu, değişmez bir kategori ilan eder. Tarihi olarak oluşmuş, kapitalizmin şafağında oluşmuş fakat değişmez bir toplum türü? Bu toplum İ. Kaypakkaya'ya göre sosyalizmin ileri bir aşamasına kadar değişmez ve sosyalizmin ileri bir aşamasında da yok olur gider.

Stalin 18 Mart 1929 tarihli "Meşkov, Kuvalçuk ve öteki yoldaşlara cevap" başlıklı yazısında şöyle diyor: "... Eski ulusların, burjuva ulusların Sovyet Rejimi altında hayatlarını sürdürebileceklerini mi düşünüyorsunuz? Bir bu eksikti..."

Çok doğru. Bir bu eksikti.

Bu yaklaşımın yol açtığı birinci sorun gayet barizdir. İ. Kaypakkaya uluslardan sadece ve sadece burjuva ulusları anlayarak, burjuvazinin alt edilişi üzerinden oluşan sosyalist ulusları görmeyerek, ulus, millet kategorisinin tarihi bir kategori olduğunu, yani her şey gibi zamana bağlı olarak değiştiğini görmeyerek büyük bir yanılgı içine düşmektedir.

Bu yanılgının, milli büyük burjuvazinin kesinkes milli

Devamı Sayfa 18'de

açık işgal gizli hale getirilmiş, ne farkı vardır? Siyaset, ülkenin tam bağımsız hale gelmesinin önünde bir engelse, bu tür rötüşler ne tür bir ilerleme ve ivme kazandırabilir?

Mustafa Kahya madem ki Kıbrıs'ın durumundan bu derece etkilenmiş ve utanmıştır, ve dahası Türkiyeli sosyalistlere de bir görev biçmiştir, bu görev YKP ve tüm diğer "solların" stratejisine yani BM zemininde, Annan Planı ve türevleri çerçevesinde, AB üyesi, garantörlü, özel mülkiyetin korunduğu dolayısıyla sömürünün varlığının garantiye alındığı, yazının başlığında da belirtildiği gibi yeni yeni "insanlık dramlarının" yaşanmasına neden olabilecek bir siyasetin zaferine katkı koymakla mı yerine getirilecektir, yoksa KSP-KSG'nin Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti stratejisinin zaferiyle mi? Mustafa Kahya, dolayısıyla SDP Kıbrıs üzerine olan tavrını iki kere düşünmek zorundadır!

Evet, Türkiyeli devrimcilere, sosyalistlere Kıbrıs sorununda hayati görevler düşmektedir. Ancak bu görevler, mevcut rejimin, mevcut sistemin reformasyonuna katkı koyarak işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki diktatörlüğün devamına "bir şekilde" destek olmakla değil, Kıbrıs'ta Türkiye-Yunanistan ve İngiltere işçi-emekçileri ve devrimcileriyle kurulacak Anti-Emperyalist Birleşik Cephe hükümeti için işbaşı yapmakla yerine getirilebilecektir!

Türkiyeli sosyalistlere düşen görev, KSG-KSP siyasetinin yıllardır yaptığı "Kıbrıs'ın burjuvaları, emperyalist anavatanları ile işbirliği yapıyorlar, neden Kıbrıs işçi sınıfı ve emekçileri kendi burjuvazilerinin egemenliği altında olan ülkelerin işçi ve emekçileriyle işbirliği yapmasınlar?! Kıbrıs sorununun çözümü, Kıbrıs'ın anti-emperyalist bir ülke haline getirilmesiyle mümkündür! Bunun yolu da Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti programıdır! Türkiye, Yunanistan ve İngiltere işçi ve emekçileri ile devrimcileriyle bağlarımızı güçlendirelim, emperyalizme bir darbe de Kıbrıs'tan vuralım!!" çağrısına artık kulak tikamakla başlamaktadır!

YKP kırk yılda bir doğru bir soru sormuş. Bunu değiştirerek ve düzeltip gerçek anlamını vererek şöyle soralım;

Gerçekten de Türkiyeli sosyalistler Irak'ta işgale son diye mitingler düzenlerken, neden sadece "Yaşasın bağımsız, birleşik Kıbrıs" diyerek Kıbrıs'taki milli sorunun kenarından geçiyor ve Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti'nin kurulması için çabalamakla işe başlamıyorlar?

Siyasetleri mi elvermiyor, yoksa böyle bir çağrıyı hiç mi duymadılar?

Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti'ni, sosyalizmi, mikro-çipler üzerinden komünist toplumu inşa etmek için işbaşı yapmış olan devrimcileri, komünistleri hiç "beğenmediği" tüm diğer "sol" gruplarla ağız birliği ederek hayalcilikle, radikallikle vb. ile suçlarken, siz SDP olarak neyin devrimciliğinden, neyin "radikalliğinden", neyin ilerliciliğinden bahsediyorsunuz? !

Sosyal-demokratlara, sosyal devlet hayranlarına, ezilen halklar ile emperyalizm çelişmesine, proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz zıtlığa, binbir bahaneyle sırtlarını dönenlere, AB'ci, Sorosçu, burjuva-emperyalist siyasetlerini "Emeğin Avrupası", "İki toplumun kaynaşması" gibi süslü laflarla gizleyenlere devrimci payesi veriyorsanız, bu tür "devrimciler" yüzyıllardır işçi sınıfı hareketinin içinde burjuvazinin ajanı olarak görev yapıyorlar!

SDP'li Mustafa Kahya arkadaş Kıbrıs'taki izlenimlerini de aktarıyor ve Kıbrıs'ta yaşanan birçok rezillığe parmak basıyor. Söyledikleri büyük oranda doğru ve siteminde çok haklı! Yazı şu şekilde devam ediyor;

"Aidatını taşıdığınız kimliğiniz nedeniyle kendinizi, müsebbibi olmadığınız bir suçun, suç ortağı gibi hissediyorsunuz. Utançlarınızın çokluğu karşısında vücudunuzu bir ürperti kaplıyor. Kıbrıs'ın yakıcı sıcağı altında üşüyorsunuz. Utanç titremeleri her tarafınızı sarıyor. (...) Kıbrıs'ta yaşanan bu insanlık dramı üzerine, Kıbrıslı yoldaşlar haklı olarak soruyor: Türkiyeli sosyalistler, Irak'ta işgale son, Lübnan'a asker göndermeye hayır! derlerken, buradaki işgale neden sessiz kalıyorlar?"

Kıbrıs'ta temel sorun size göre sadece TC işgali midir? Bu ülkenin güneyi de işgal altındadır. Bu ülkenin kuzeyinde sadece TC değil, TC vasıtasıyla NATO işgali de yok mudur?! Bu ülkede IMF'nin TC'ye dayattığı paketler, Kıbrıs işçi sınıfının ve emekçilerinin sırtına dönüştürülmüş bir şekilde TC paketi olarak yansımamakta mıdır? Bu sorularına yanıtı SDP'de var mıdır? Dahası, TC adadan çekildiğinde ve mühim yoldaşınız YKP'nin dilediği gibi daha "demokratik" ve "modern" bir sömürgeci/veya sömürgeciler adanın kontrolünü eline aldığında Kıbrıs sorunu çözümlenebilecek midir? Dillerinden düşürmedikleri "Askersiz Lefkoşa" kampanyasının bir benzerini siyasi "hasımları" olan CTP'liler yapmıyor mu? Yakın Doğu Üniversitesi'nin karşısında bulunan TC kışlasındaki toprak okulu ziyaret eden yabancı temsilcilerin göremeyecekleri bir yerlere konuşlandırılması, dolayısıyla yabancıların kafalarında "TC işgali" fikrinin oluşmasının engellenmesi isteğiyle, "Askersiz Lefkoşa" önerisi arasında ne gibi büyük ve devrimci bir fark vardır? Ülkenin kontrolü emperyalist güçlerdeyse, işçi sınıfı ve emekçiler sömürü ve baskı altında tutuluyorsa

Sayfa 17'den devam

hainler saflarına katıldığı, emperyalizmin kopmaz bir parçası haline geldiği günümüzde milli hareketlere yaklaşım açısından ne kadar gerici sonuçlara yol açmak zorunda olduğu açıktır. Bugün ulus, tüm sınıflarıyla birlikte, sömüreni ve sömürüleniyle birlikte kaldıkça ulus olarak varlığını yitirme tehdidi altındadır. Ulus olarak var olabilmek tüm ulusları burjuvalarını yenmiş, burjuvalarını alt etmiş uluslar olmaya zorlamaktadır. Ulusal hareket olmak, yerli büyük burjuvaziyi ve büyük toprak sahiplerini karşıya almayı gerektirmektedir. Tam da böylesi şartlarda I. Kaypakkaya ulus olmaktan sadece bir burjuva ulus olmayı anlayarak, ulusal hareketten kapitalizmin tüm sınıflarının katıldığı bir hareketi anlayarak ulusal mücadeleyi imkansız kılmaktadır.

İkinci olarak, bu yanlış içerdikleri tüm sınıflarla değişmez bir kategori oldukları ilan edilen burjuva ulusların sosyalizmin üst aşamasına kadar varlıklarını sürdüreceklerini ilan ederek, sosyalizmin inşası teorisi açısından aşırı gerici, Buharinci bir teori, daha doğrusu bunun modern şekli olan Kruşçevci - Mao'cu bir teoridir. Burjuvaziyi birlikte sosyalizmi inşa teorisinin ta kendisidir.

Bizim burjuvaziden kopmaya hiç mi hiç niyetleri olmayan sözde Marksistlerimiz bu basit olguyu da göremezler. Gösterenlerden de hiç mi hiç hoşlanmazlar. Bu da anlaşılır bir şeydir. Sınıf savaşı gayet anlaşılır bir şeydir.

DÖRT ŞART VE ULUSALLAŞMANIN ZORLUKLARI VE SÖMÜRGE ÜLKELER/HALKLAR

Stalin'in ulus tanımında, ulusların oluşumuyla yer ve zaman faktörlerinin, yani şartların önemine yukarıda değindik. Bu tanım ele alınırken bolca üstünde durulan şeyler ise "dört şartlar" olarak bilinen "dil, toprak, iktisadi yaşam birliği ve ortak kültür biçiminde beliren ruhi şekillenme birliği" dir.

Bu kıstaslar, şartlar nasıl formüle edilmiş? Her bilimde nasıl yapılırsa öyle. Buhari inceleyecekse "mükemmel" bir buhar makinesi yaparsın. Sosyal bilimlerde de öyle. Stalin tüm dünyadaki uluslara, onların oluşumuna bakıyor. Ulus olmak için elzem, belirleyici olan ortak karakteristikleri, bu karakteristikleri en keskin olarak sergileyen örnekleri kullanarak özetliyor. Amerika ile İngiltere'yi toprak birliğinin ulusların ortak bir karakteristikini oluşturduğunu sergilemek için kullanılıyor. Amerikalılar ve İngilizler, her ikisi de İngilizce konuşuyor olmalarına rağmen, farklı ulusları oluşturmaktalar, çünkü toprak birliğine sahip değiller. Amerika'da İngilizce bilmeyen veya öğrenmekte olan Almanlar, İtalyanlar vb., eşitli milliyetlerden göçmenler var.

Amerika farklı dillerden ve farklı kültürlerden oluşan bir yumak. Yerlileri var. İkinci dünya savaşı sırasında Amerikalı Japon asıllıların, sadece Japon asıllı oldukları için hapse atıldıklarını, yani yeterince Amerikan görülmediklerini bilmiyoruz. Gel gelelim ele alınan sorun, varlığının burjuva ulus olmak için elzem olduğu ortaya konmak istenen karakteristik dil birliği, kültür birliği değil. Ele alınan sorun Amerikan ulusunun oluşmasında karşılaşılan güçlükler değil, bir tek kültürün oluşturulmasında, bir tek dilin konuşulmasında karşılaşılan güçlükler değil, yerlilerin haklarının yendiği, katledildikleri de değil. Ele alınan sorun ulusların oluşumunda toprak birliğinin rolü. Amerika'yı oluşturanlar esas olarak İngiliz asıllı. Aslı aynı olanların, dili ve kültürü aynı olanların farklı yerlerde yaşadıkları için iki ayrı ulus olarak bölünmesi açıktır ki bu kıstasın sergilenmesi için en iyi örnektir.

Demek ki örnekler her kıstası, her karakteristiği en belirgin, en açık seçik, kesin olarak sergileyecek şekilde seçilmiştir.

Bundan şu sonuç çıkar ki, kıstasların her birini her bir ulusta saf ve kesin bir şekilde bulmak imkansızdır.

Hele hele her şey gibi burjuva ulusların da doğmak ve gelişmek zorunda olduğu akıldaki tutulursa.

Hele hele burjuvazinin en küçüğünden en büyüğüne emperyalist eğilimli olduğu, ulusları bölüp parçaladığı, bir yerden başka yere sürdüğü, baskı altına aldığı, savaşlarda kıldığı ve onları yok etmekle bile tehdit ettiği, ve tüm bunlarında ulusların oluşumunda ve yaşamlarında bir yığın problemlere yol açtığı da akıldaki tutulursa.

Bu konu şu açıdan önemlidir. Bazıları bu dört karakteristiği ulus olmanın kıstasları olarak, dolayısıyla da ulusal haklara - ayrılık ayrı devlet kurma hakkına - sahip olup olmamanın kıstasları olarak ilan etmekte, tüm bunlar zaman ve mekandan kopuk olarak, ulusların hayatlarında karşılaştıkları sorunlardan, şartlardan kopuk olarak ele alınmakta, ele alınan toplumun ulusal haklara sahip olan bir ulus olduğunu ilan etmek isteyenler kıstasların varlığını, ele alınan toplumun ulusal haklara sahip olmayan bir toplum olduğunu ilan etmek isteyenlerde kıstasların onlara uymadığını ilan etmektedirler - her iki kanat ta kendi "olgularını" ileri sürmektedir. Yani sorun tamamı ile burjuva dogmatik bir şekilde ele alınmaktadır.

Mesela:

İbrahim Kaypakkaya büyük ve haklı bir nefretle Kürtlerin kendi kaderini tayin etme haklarını reddetmeye çalışan rakiplerine şu şekilde karşı çıkar: Sadece ulusların kendi kaderini tayin etmek, ayrılık ayrı devlet kurmak hakkı vardır. Sizler Kürtlerin Şeyh Said

döneminde ve bugün ulus oluşturmadıklarını ilan ederek onların bu haklarını reddediyorsunuz. Halbuki Kürtler Şeyh Said döneminde bile bir ulus oluşturmuşlardı. Stalin'in tanımındaki tüm kıstaslara sahiptiler.

Bu yaklaşımdan iki gerici sonuç çıkar: birincisi Kürtlerin yaşam tarzıyla ilgilidir. Arayan bulur misali Şeyh Said döneminde Kürtler arasında iktisadi yaşam birliği, yani gelişmekte olan bir kapitalizm ve burjuvazi, bir ticaret burjuvazisi olsun aramak abesle iştigaldir. Ermenilerde burjuvazi ve kapitalizm Türklerden daha çok gelişmişti. Türklerde de Kürtlerden daha çok ve Türklerde hemen hemen hiç sanayi burjuvazisi yoktu. Ticaret burjuvazisi az biraz yaygındı. Kürtlerde burjuvazi ve kapitalizmin ilkel şekilleri bile yoktu. İyi ama, ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunacağı diye bir ulusun yaşam şartlarının anlaşılmasını imkansız kılırsam, bu yaşam şartlarını kendi arzularına uydurursam, o ulusa yararlı bir çalışma, Komünist bir çalışma yapmam imkansızlaşır.

İkincisi, daha bariz bir gerici içeriktir. Açıkta açığa gerici bir içeriktir. Ulusların ayrılık ayrı devlet kurma hakkı burjuva uluslar ile kısıtlanmaktadır.

Hangi dönemde?

Ekim sonrası dönemde. Proletarya, burjuva ulusları sosyalist uluslara dönüştürdükten, ulus oluşturamamış kavimleri, yok olmakla karşı karşıya olan en geri ve küçük kavimleri bile ayakları üstünde diriltip gururla sosyalist uluslar topluluğundaki yerlerini almalarını sağladıktan sonra.

Yani ulusların kurtuluşu ve oluşumu sorununun proletarya tarafından ele alındığı ve ele alınmasının en akla yakın bir adım olduğu ispatlandıktan sonra.

Yani ulusların kurtuluşu sorunu proletaryanın emperyalizmi, dünya burjuvazisini yıkması sorununun bir parçası, proleter devrimlerinin bir parçası haline geldikten sonra.

Ne zaman?

Ulusal sorunun sadece "modern" burjuva ulusların kurtuluşu sorunu ile kısıtlı kalamayacağı, ulusların kurtuluşu sorununun sömürgelerin kurtuluşu, sömürge halkların kurtuluşu sorunu da içerdiği, sömürgeler sorunu şeklinde genişlediği açıkça ortaya çıktıktan sonra.

İyi ama bu sonuncusunun bilhassa Şeyh Said dönemindeki Kürtler açısından anlamı nedir? Burjuva uluslar olarak daha oluşmamış kavimler, "uluslar" açısından anlamı nedir?

Kısaca şudur: ulusların ayrılık ayrı devlet kurma hakkı sadece "modern" burjuva ulusların hakkı değildir. Sömürge ülkelerin, böylesi ülkelerde ve kapitalizm öncesi şartlarda yaşayan halkların da ayrılık ayrı

devlet kurma hakları vardır.

Yani o meşhur kıstaslara bakarak, onların bir toplumun hayatında kök salmış karakteristikler haline gelip gelmediklerine bakarak o toplumun, o ülkenin emperyalist bütünden kopma hakkı olup olmadığına, onların ulusal haklara sahip olup olmadıklarına karar vermek artık gericiğin dik alasıdır. Sömürge ülkeler ve bu ülkelerin burjuva ulus haline gelememiş halklarının da ayrılık ayrı devlet kurma hakları vardır.

Ulusların ayrılık kendi devletlerini kurma hakkının sömürgelerin ayrılma hakkı, ezilen hakların modern uluslar oluşturamaması da ayrılık ayrı devlet kurma hakkı şekline bürünerek varlığını sürdürmesi olgusu proletaryayı iktidara taşımak, dolayısıyla emperyalizmi yenilgiye uğratmak sorunuyla karşı karşıya olan Komünistleri yakından ilgilendirir.

Tüm bunların sömürge ülkelerdeki halklar ve uluslar açısından önemi ve anlamı nedir?

Emperyalizm döneminde burjuva ulusların ayrılık ayrı devlet kurma hakları yanında sömürge ülkelerin emperyalist ülkelerden bağımsızlığı da savunulur. Bu sömürge ülkeler burjuva gelişme öncesi oluşmuş ülkelerdir, sınırları hem emperyalizmin işgalleri hem de onlar öncesi gelişmelerle belirlenmiştir. Afganistan'da pek çok aşiret bir Afgan Emiri altında birleşmişti. O meşhur kıstaslara uyan bir Afgan ulusu yoktu. Hindistan'da 500 dil, bir o kadarda aşiret vardı. O meşhur kıstaslara uyan bir tek Hindistan ulusu yoktu.

Ama, sömürge ülkeler emperyalist bütünden kopma mücadelesine giriştiklerinde Bolşevikler bu ülkelerin kendi içindeki "milli", yani aşiretler vb., arasındaki farklılıkları ön plana çıkarmadılar, bir bütün olarak sömürge ülkenin emperyalizmden kopması siyasetini savundular. Afganistan için bu böyle olmuştur. Hindistan için bu böyle olmuştur. Güney Afrika ve tüm Arap ülkeleri için bu böyle olmuştur. Ve unutmayalım, Türkiye için de bu böyle olmuştur.

Bu ülkelerin, bu ülkelerin kapitalizm öncesi şartlarda yaşayan halklarının ayrılık ayrı devlet kurma hakkı böylesi bir birlik olarak emperyalizmi karşı sonuç alıcı bir mücadelenin aracı olabilirdi. İşte bu nedenledir ki, tüm bu dönemde komünistler sömürge halkların birlikte mücadelesinden yanayken, emperyalizm onları bölmekten yana olmuştur.

Afganistan Afyonu

Afganistan'daki işgal güçleri örgütlü suçlara, gizli servis ve batı finans kuruluşlarına 120-194 milyar dolarlık bir kazanç getiren uyuşturucu ticaretine destek vermektedirler.

Uyuşturucudan elde edilen milyarlar batı bankalarında tutulmaktadır. Nerdeyse bu kazancın tümü Afganistan dışında kriminal örgütlerin yararını artırır.

Altın Hilal uyuşturucu ticareti 1980'lerde CIA tarafından Afganistan'da kuruldu ve halen ABD gizli servisi tarafından NATO ve İngiliz işgal güçleri ile birlikte korunmaktadır.

Guardian gazetesi 27 Nisan 2007 sayısında İngiliz işgal güçlerinin afyon ekimini teşvik edici radyo reklamları yaptığını yazmıştı. Gazeteye göre radyo mesajıyla çiftçilere NATO yönetimindeki Uluslararası Güvenlik Güçleri (ISAF)'nin afyon hasadıyla ilgilenmedikleri söylenmekteydi. Askerlerin bu tarlaları imha etmeyecekleri bildirilmekteydi.

Anlaşmazlığa neden olan afyon reklamı hata olarak ifade edilirken göstergeler afyon ekonomisinin üst kurumlara, Blair hükümetini de içine alacak şekilde iletildiğini göstermektedir.

Uluslararası güvenlikte söz sahibi olarak bilinen Sensil Kurulu Afganistan'da afyon ihracatını geliştirme önerisi sunmaktadır; "ağrı kesici üretimi geliştirilmelidir" denmektedir. Ve de doğru bir şekilde yapılırsa Afgan çiftçilerinin de kazançları yanında Taliban'ın kazancının engellenmiş olacağı açıklanırken uyuşturucu dünyasının elde edeceği karlardan ve de uyuşturucuya bağımlı hale getirileceklerden bahsedilmemektedir.

Uluslararası Narkotik Kontrol Heyeti ise sihat için gerekli olan afyon ihtiyacından fazla afyonun üretilmekte olduğu açıklamasını yapmıştır.

Günümüzde Hindistan legal afyon ihracatının yüzde 50'sini ağrı kesici firmaları için sağlamaktadır. diğer

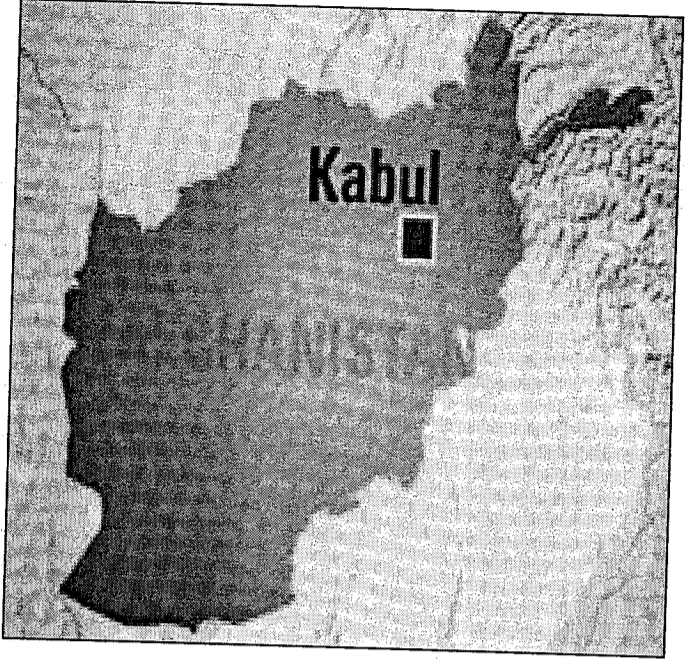
tarafından Türkiye de önemli bir legal afyon üreticisidir.

Birleşmiş Milletler'den yapılan açıklamaya göre 2006 yılında Afganistan'da afyon, haşhaş ekimi yüzde 59 luk bir artış gösterdi, üretimi ise 2005'e göre yüzde 49 arttı.

Afganistan'a satışa giderken batılı emperyalistler uyuşturucu ticaretini sebep göstermişlerdi. 2001'den bu yana ise afyon ticareti 33 kat artarak 6100 tona yükseldi. Ekim alanları da 21 kat arttı.

2001'de BM gözetiminde uyuşturucu yüzde 94 geriletilmişti. Ekim 2001'de ABD işgali ile ise bugünkü seviyeye artırılmış oldu.

BM'ye göre Afganistan 2006'da dünya eroin yapımında kullanılan afyonun yüzde 92'sini

sağlamaktadır. Gene aynı raporda Afgan ekonomisine 2.7 milyarlık bir girdiden bahsedilmektedir. Ancak bu paraların kimlere gittiğinden bahsetmemektedir. Gerçekte çok az bir yüzdelik çiftçilerle ticareti yapanlara gitmektedir. Esas para batı bankaları finans kuruluşlarına ve de tekellere gitmektedir. 2004'de Amerikanın Sesi Afgan eroininin dünya piyasalarında çiftçilerden alınıp fiyatının 100 katı bir fiyatla satıldığından bahsetmekteydi.

Karlar İçin Savaş

Irak savaşı için ABD'nin bu seneki askeri harcaması önerisinin Çin ve Rusya'nın askeri harcamaları toplamından daha fazla olduğu bildirilmektedir. Tarafsız Kongre Araştırma Servisi (CRS)'ne göre bu miktar 564 milyar doları bulacak.

Pentagon'un 2007 senesi için 456 milyarlık bir bütçesi var. Başkan Bush gelen sene için Pentagon bütçesine yüzde 10'luk bir artış talep etmektedir ki bu da yarım trilyon dolar, 501.6 milyar dolar demektir.

Afganistan'la birlikte düşünülürse 647.2 milyar olan bu miktar II. Dünya Savaşından bu yana en çok harcanan askeri harcama olur.

2008 için önerilen toplam ABD askeri harcaması dünyadaki diğer tüm ülkelerin askeri harcamalarından daha fazladır. Şöyle ki:

Dünyada ikinci büyük askeri harcaması olan Çin'den 10 kat daha fazla

Aşağı Sahra Afrika'sındaki 47 ülkenin toplam üretimlerinden daha fazla

ABD Devlet Daireleri işlemleri ve askeri olmayan dış yardımların toplamından 30 kat daha fazla

ABD hükümetinin yaklaşık olarak senede harcadığı 5 milyar dolardan 120 katı fazla ve;

ABD hükümetinin eğitim, sağlık, iskan, uluslararası ilişkiler, tabii kaynaklar ve doğa, adalet, fen ve uzay, taşımacılık, eğitim/işbulma ve sosyal servisler, ekonomik gelişmeler ve bunlar gibi programlara ayırdığı her bir dolara karşılık 58 sent demektir.

Savaş Halliburton, Lockheed Martin, Northrop Grumman, Vinnel and Blackwater gibi güçlü firmalar için çok karlıdır. Halliburton Irak'taki personele pizzadan emniyete kadar sağladığı hizmetlerden dolayı sadece ABD hükümetinden 13 milyar çekmektedir. ABD Başkan yardımcısı Dick Cheney halihazırda Halliburton'dan 100 bin hisse sahibidir. Bu hisselerin yaklaşık değeri de 3.2 milyon dolardır.

Açıkça görüleceği gibi tekeller karları için savaş çıkarmaktan çekinmemektedirler.

Alman Telekom İşçileri Grevde

Alman Telekom işçileri 18 Mayıs Cuma günü işbaşı yapmadılar. 10 binden fazla işçi şirketin 50 bin işçiyi daha düşük ücretle çalıştırma planlarına karşılık işbaşı yapmadılar. Sendika liderleri grevin haftalar sürebileceğini bildirdiler.

Alman Telekom'la geçtiğimiz hafta sendika liderlerinin yaptıkları toplantıdan bir netice alınamamasının ardından sendikadan yapılan açıklamaya göre ikinci haftasına giren greve 14 binden fazla işçi katılmıştır. Alman Telekom, hisseleri yüzde 1.3'lük bir artış gösterirken, karlarının düştüğünü ileri sürerek 50 bin kadar işçiyi bir alt organizasyonu olan T-Com şirketine devrederek olduğunu bildirirken "çoğunluk daha düşük ücrete ve daha fazla saata çalıştırmak istemektedir. Karları yaratan işçilerdir ama Alman politikacıları grevi büyük bir kısmı patronların eline eleştirirken ZDF televizyon geçmektedir" dedi. İşçilerin kanalından 1260 kişiyle yapılan yaptıkları yanlışlıklar için cezaya anketten yüzde 77'sinin grevi uğratılırken yönetici kadrolardan desteklediği görülmüştür.

Grev sırasında asılan afişlerde tazminat verildiğini de belirterek planlanan ücret kesintilerinin can yakıcı gerçeklere parmak yüzde 20 ile 40 arasında olduğu bastı.

belirtilerek daha önceleri de ücret kesintilerini "geçici olacak ve gereklidir" düşüncesiyle kabul ettiklerine vurgu yapıldı.

Alman Telekom'da çalışan Richart K. isminde 37 yaşındaki bir işçi işçilerin morallerinin yüksek olduğunu bildirirken "çoğunluk daha düşük ücrete ve daha fazla saata çalıştırmak istemektedir. Karları yaratan işçilerdir ama Alman politikacıları grevi büyük bir kısmı patronların eline eleştirirken ZDF televizyon geçmektedir" dedi. İşçilerin kanalından 1260 kişiyle yapılan yaptıkları yanlışlıklar için cezaya anketten yüzde 77'sinin grevi uğratılırken yönetici kadrolardan desteklediği görülmüştür.

birisinin yaptığı hataya karşılık planlanan ücret kesintilerinin can yakıcı gerçeklere parmak yüzde 20 ile 40 arasında olduğu bastı.

Nereden Başlamalı?

Viladimir İliç Lenin

1901 yılında yazıldı.

İlk kez 1901 Mayıs'ında

Iskra No: 4'de yayınlandı.

Bütün Eserler,

Cilt: 5, s: 13-24

Son yıllarda Rusya Sosyal - Demokratlarının karşısına çıkan "ne yapmalı" meselesi özel bir önem taşıyor. Bu mesele, (seksenlerin sonlarında ve doksanların başlarında olduğu gibi) hangi yolu seçmemiz gerektiği meselesi değil, bilinen yolda hangi pratik adımları atmamız gerektiği ve bu adımları nasıl atacağımız meselesidir. Bu da, pratik çalışmanın sistemi ve planı meselesidir. Ve kabul edilmelidir ki, pratik faaliyette bulunan bir parti için temel bir mesele olan, mücadelenin niteliği ve metotları meselesini henüz çözmüş değiliz; bu durum da hâlâ, ortaya acıklı bir ideolojik tutarsızlık ve yalpalama çıkaran ciddi görüş ayrılıklarına yol açmaktadır. Bir yandan, henüz yok olmamış bulunan "ekonomist" [1*] akım, siyasi örgütlenme ve ajitasyon çalışmalarını kösteklemeye ve daraltmaya çabılıyor. Öte yandan, ilkesiz eklettizm kafasını yeniden uzatıyor, her yeni "akım"ı taklit ediyor ve acil talepleri, bir bütün olarak hareketin temel görevlerinden ve sürekli ihtiyaçlarından ayırdedemiyor. Bildiğimiz gibi, bu akım Raboçeye Dyelo'da [2*] yerine oturdu. Bu gazetenin, "Tarihi Bir Dönemç" ("Listok" Raboçeye Dyelo, No. 6) [3*] gibi şatafatlı bir başlık altında şatafatlı bir makalede sunduğu en son "program" açıklaması, bizim yakıştırdığımız niteliği özel bir önemle ortaya koyuyor. Daha dün kadar "ekonomizm"le flört ediliyor, Raboçaya Mysl'ın [4*] kesinlikle mahkum edilmesi karşısında öfkeye kapılıyor ve Plehanov'un istibdada karşı mücadele meselesini koyuşu yumuşatılıyordu. Oysa bugün Liebknecht'in sözleri aktarılıyor: "Eğer şartlar yirmi dört saat içinde değişirse, taktiğin de yirmi dört saat içinde değiştirilmesi gerekir." Dolaysız saldırıya geçmek ve istibdadı yerle bir etmek için bir "güçlü savaş örgütü"nden; "kitleler arasında geniş çapta devrimci siyasi ajitasyon"dan (gerek devrimci, gerekse siyasi bakımdan artık ne kadar da faal!); "sokak protestoları için ardı arası kesilmeyen çağrılar"dan; "siyasi niteliği belirgin (aynen!) sokak gösterileri"nden söz edilip duruyor ve bu böylece sürüp gidiyor.

Iskra'nın [5*] birinci sayısında ortaya koyduğumuz ve hedefi, sadece birbirinden kopuk grupları kazanmak değil, aynı zamanda doğrudan doğruya istibdadın kalesini yerle bir etmek olan güçlü ve iyi örgütlenmiş bir partinin kurulması çağrısında bulunan programı, Raboçeye Dyelo'nun böylesine çabuk kavraması karşısında belki de kendimizi mutlu sayabilirdik; ama bu kişilerin belli bir görüş açısından yoksun oluşu

mutluluğumuzu sadece gölgeliyor.

Hiç şüphe yok ki, Raboçeye Dyelo Liebknecht'in adını boş yere kullanıyor. Özel bir meseleyle ilişkin olarak ajitasyon taktiği ya da parti örgütlenmesinin belli bir ayrıntısına ilişkin olarak taktik, yirmi dört saat içinde değiştirilebilir; ama ancak hiçbir ilkedan nasibini almamış kimseler, kitleler arasında bir mücadele ve siyasi ajitasyon örgütünün -genellikle, sürekli ve mutlak- gerekliliği konusundaki görüşlerini yirmi dört saatte ya da bu durumda yirmi dört ayda değiştirebilirler. Şartların değişmiş ve dönemlerin farklı oluşuna sarılmak saçmadır; bir mücadele örgütünün inşası ve siyasi ajitasyonun yürütülmesi, "durgun, barışçı" her şart altında ve devrimci ruhun zayıflaması ne kadar belirgin olursa olsun her dönemde esastır. Üstelik böyle dönemlerde ve böyle şartlarda bu tür çalışma özellikle gereklidir, çünkü patlama ve taşma zamanlarında örgütün kurulması çok geç olacaktır. Parti bir anda faaliyete geçebilmek için hazır durumda olmalıdır. "Yirmi dört saat içinde taktiği değiştirin!" Ama taktiğin değiştirilmesi için önce ortada bir taktiğin bulunması gerekir. Siyasi mücadeleyi her durumda ve her şart altında yürütebilecek güçlü bir örgüt olmadan, sağlam ilkelerin aydınlatıldığı ve kararlılıkla uygulanan sistemli eylem planı diye bir şey sözkonusu olamaz; çünkü taktik denince akla gelen budur. Meseleyi gerçekten bir gözden geçirelim: bugün bize, şu "tarihi anın" Partimizi "yepyeni" bir meseleyle, terör meselesiyle karşı karşıya bıraktığı söyleniyor. Düne kadar "yepyeni" mesele, siyasi örgütlenme ve ajitasyondur; bugün ise terör. İlkelerini böylesine açıkça unuttuğu kişilerin taktikte köklü bir değişikliği savunduklarını iştirmek biraz garip değil mi?

Bereket, Raboçeye Dyelo yanılıyor. Terör meselesi hiç de yeni bir mesele değildir; Rusya Sosyal-Demokrasininin bu konuyla ilgili ortaya konulmuş görüşlerini kısaca hatırlamak yeter.

Biz, ilke olarak, terörü hiçbir zaman reddetmedik ve edemeyiz de, Terör, savaşın belli bir anında, birliklerin belli bir durumunda ve belli şartlarda son derece uygun ve hatta zorunlu olabilecek askeri eylem biçimlerinden biridir. Ama asıl önemli olan, bugün için terörün asla savaş meydanındaki ordu için bir harekât olarak değil, tüm mücadele sistemiyle sıkı sıkıya bağlantılı ve bütünleşmiş bir harekât olarak değil, hiçbir orduyla bağlantısı olmayan zaman zaman yapılacak bağımsız bir saldırı biçimi olarak önerilmiş olmasıdır. Aslında, merkezi bir örgüt olmadan ve mahalli devrimci örgütlerin bu zayıflığıyla, terörün olup olacağı da budur. Dolayısıyla biz, mevcut şartlarda bu mücadele aracının vakitsiz ve elverişsiz olduğunu, en faal savaşçıları gerçek görevlerinden, bir bütün olarak hareketin çıkarları açısından en önemli olan görevden

Komünist bir örgüt yaratma yolunda teorik çalışmanın önemi tartışılmazdır. Bu çalışmada muhakkak ki bireysel çalışma önceliklidir ve bu çalışma örgütsel olarak da merkezileştirilerek ve yol gösterilerek desteklenmelidir. Bizler KSG olarak dönemsel olarak ortaya çıkan sorunlarda incelenmesi ve anlaşılması bakımından önem taşıyan Marksist yazını sayfalarımıza taşıma hedefindeyiz. Bu yayınların hem Marksist teoriye olan ilgiyi artırması, hem de Marksizmin anlaşılması ve günümüz koşullarına uyarlanarak devrimci mücadeleye katkı koyması umuduyla...

saptıracağını ve hükümetin değil, devrimin güçlerini dağıtacağını üzerine basa basa belirtiyoruz. Son olayları bir hatırlayalım. Devrimciler bir önderler ve örgütleyiciler kurmayından yoksunken, işçi kitlelerinin ve şehirlerdeki "sıradan halk"ın mücadelede ileri atıldığını gözlerimizle gördük. Bu şartlar altında, en atılğan devrimciler teröre başvururken, ciddi olarak güven duyulabilecek tek şey olan savaş müfrezelerinin zayıf düşmesi tehlikesi yok mudur? Huzursuzluk duyan, protestolarda bulunan, dağınık olan ve dağınık oldukları için de güçsüz olan kitleler ile devrimci örgütler arasındaki bağın kopma tehlikesi yok mudur? Oysa başarımızın biricik teminatı bu bağdır. Gözüpek bireysel darbelerin önemini inkâr edecek değiliz, ama günümüzde onca insanın bu yönde güçlü bir eğilim gösterdiği bir zamanda, terör düşüncesiyle kendinden geçmeye karşı, terörü esas ve temel mücadele aracı olarak görmeye karşı kararlı bir uyarıda bulunmak görevimizdir. Terör hiçbir zaman düzenli bir askeri harekât olamaz, olsa olsa, tayin edici bir saldırıda kullanılan metotlardan biri olarak hizmet edebilir. Ama şu anda böyle bir tayin edici saldırı için çağrı yayımlayabilir miyiz? Raboçeye Dyelo açıkça yayımlayabileceğimizi düşünüyor ve nasıl oluyorsa, şöyle haykırıyor: "Saldırı birlikleri kurun!" Ama bu da gene, mantıktan çok coşkuya dayanıyor. Bizim askeri kuvvetlerimizin ana gövdesi, gönüllülerden ve asilerden meydana gelmektedir. Biz sadece birkaç küçük düzenli birliğe sahibiz, üstelik bunlar harekete geçirilmiş bile değildir; bunların hem birbirleriyle bağlantıları yoktur, hem de saldırı birliğini bir yana bırakalım, herhangi bir birlik olacak şekilde bile eğitilmiş değildiler. Bütün bunlar göz önüne alındığında, mücadelemizin genel şartlarını değerlendirebilen ve olayların tarihi akışı içindeki her "dönemç"te bu şartları hesaba katabilen bir kimse için, şu anda sloganımızın "saldırıya geçin" olamayacağı, "düşman kalesini kuşatın" olması gerektiği açıktır. Başka bir deyişle, Partimizin acil görevi, hemen şimdi girişilecek bir saldırı için eldeki bütün güçleri toplamak değil, bütün güçleri birleştirebilecek ve harekete fiilyatta rehberlik edebilecek bir devrimci örgütün kurulması için çağrıda bulunmaktır. Bu örgüt, lafta değil fiilyatta her protesto hareketini ve her patlayışı her zaman desteklemeye hazır ve bunu, tayin edici mücadele için uygun savaş kuvvetlerinin inşasında ve sağlamlaştırılmasında kullanacak bir örgüt olmalıdır.

Şubat ve Mart olaylarından [6*] çıkarılan dersler öylesine etkileyici oldu ki, şimdilik bu sonuç konusunda ilkede bir anlaşmazlık çıkacağı benzemiyor. Ne var ki, şu anda meselenin ilke olarak çözümüne değil, pratik bir çözümüne ihtiyacımız var. Sadece

ihtiyaç duyulan örgütün niteliği ve kesin amacı konusunda açıklığa kavuşmakla kalmamalı, aynı zamanda örgüt için kesin bir plan hazırlamalıyız, böylece örgütün kuruluşu bütün yönleriyle ele alınmış olacaktır. Meselenin ihmale gelmez önemi karşısında, biz kendi payımıza, şimdi basıma hazırlanan bir broşürde bir plan taslağını, daha ayrıntılı bir şekilde geliştirilmek üzere yoldaşlara sunuyoruz! [7*]

Kanımızca, faaliyetlerimizin hareket noktası, istenilen örgütün kurulması yolundaki ilk adım yahut da izlendiği takdirde bu örgütü düzgün bir şekilde geliştirmemizi, derinleştirmemizi ve yaygınlaştırmamızı sağlayacak olan ana yol, bütün Rusya çapında bir siyasi gazetenin çıkarılması olmalıdır. En çok ihtiyaç duyduğumuz şey bir gazetedir; gazete olmadan, Sosyal-Demokrasinin hem genel olarak başlıca ve sürekli görevi, hem de halkın en geniş tabakaları arasında siyasete ve sosyalizmin meselelerine duyulan ilginin yükseldiği bir sırada içinde bulunduğumuz anın ihmale gelmez görevi olan ilkelere bağlı, sistemli ve çok yönlü propaganda ve ajitasyonu yürütemeyiz. Bireysel eylemler, mahalli bildiriler ve gazeteler vb. biçimindeki dağınık ajitasyonu, ancak sürekli bir yayının yardımıyla yürütülebilecek genelleştirilmiş ve sistemli bir ajitasyonla güçlendirme ihtiyacı, hiçbir zaman bugünkü kadar şiddetli bir şekilde hissedilmemiştir. Hiç abartısız diyebiliriz ki, bir gazetenin sık aralarla ve düzenli olarak basılması (ve dağıtılması), militan faaliyetlerimizin bu önde gelen ve en temel kesiminin ne kadar iyi inşa edildiğinin kesin bir kıstası olabilir. Ayrıca, gazetemiz bütün Rusya çapında olmalıdır. Yayın yoluyla halkı ve hükümeti etkilemek için çabalarımızı birleştirmede başarısızlığa uğradığımız takdirde ve başarısızlığa uğradığımız sürece, halkı ve hükümeti daha karmaşık, daha çetin, ama aynı zamanda daha tayin edici etkileme yollarını birleştirmeyi düşünmek hayalcilik olur. Hareketimiz, bölünüp parçalanma yüzünden, Sosyal-Demokratların büyük bir çoğunluğunun bakış açısını ve faaliyet alanını daraltan ve gizlilik ve uyanıklığı korumadaki ustalığını körelten bütününüyle mahalli çalışmaya gömülüp kalma yüzünden, pratik ve örgütsel bakımdan olduğu kadar, öncelikle ideolojik bakımdan da zarar görmektedir. İşte tam bu bölünüp parçalanma durumunda, yukarıda sözü edilen tutarsızlık ve bocalamaların en derin köklerini araştırmak gerekmektedir. Bu zaafın ortadan kaldırılması ve tek tek mahalli hareketlerin bütün Rusya çapında tek bir harekete dönüştürülmesi yolunda atılacak ilk adım, bütün Rusya çapında bir gazetenin çıkarılması olmalıdır. Sonuç olarak, kesinlikle bir siyasi gazeteye ihtiyacımız var. Bir siyasi

Devamı sayfa 21'de

Sayfa 20'den devam

organ olmadan, günümüz Avrupa'sında ismi olan bir siyasi hareket düşünülemez. Böyle bir gazete olmadan, siyasi huzursuzluk duyan ve protestoda bulunan bütün unsurları bir araya getirme ve böylece proletaryanın devrimci hareketini canlandırma görevimizi asla yerine getiremeyiz. Biz ilk adımı attık, işçi sınıfı arasında "ekonomik", fabrikalarla ilgili teşhirlere için güçlü bir istek yarattık; şimdi de ikinci adımı atmalı ve halkın bütün kesimlerinde siyasi teşhir için tamamen siyasi bilince dayalı güçlü bir istek yaratmalıyız. Siyasi teşhirin sesinin bugün için zayıf, ürkek ve seyrek çıkması karşısında cesaretimiz kırılmamalıdır. Bunun nedeni, polis zorbalığına tamamen boyun eğilmiş olması değildir; bu teşhirlere yapabilecek ve yapmaya hazır olanların konuşacakları bir kürsüleri yoktur, istekli ve yüreklendirici dinleyicileri yoktur, "her şeye kadir" Rus Hükümetine karşı olan şikayetleri yöneltirken, bunun yankı bulacağı gücü halk arasında hiçbir yerde görememekteyiz. Ama bugün bütün bunlar hızla değişmektedir. Böyle bir güç vardır. Bu güç, sadece siyasi mücadele çağrılarını dinlemeye ve desteklemeye değil, aynı zamanda cesaretle savaşa katılmaya da hazır olduğunu göstermiş bulunan devrimci proletaryadır. Bugün çarlık hükümetini ülke çapında teşhir edecek bir kürsü sağlamak durumundayız ve bunu yapmamızdır. Bu kürsü, Sosyal-Demokrat bir gazete olmalıdır. Rusya toplumunun diğer sınıf ve tabakalarından ayrı olarak, Rusya işçi sınıfı, siyasi bilgiye karşı sürekli bir ilgi göstermekte ve illegal yayın için (sadece yoğun huzursuzluk dönemlerinde değil) sürekli ve yaygın bir talepte bulunmaktadır. Böyle bir kitle talebi var olduğunda, tecrübeli devrimci önderlerin yetiştirilmesine başlandı ve işçi sınıfının yoğunlaşması, onu büyük şehirlerdeki işçi sınıfı mahallelerinde ve fabrikaların birarada bulunduğu yerlerde gerçekten hakim duruma getirdiğinde, artık proletarya için bir siyasi gazete çıkarmak son derece uygundur. Proletarya aracılığıyla gazete şehir küçük-burjuvazisine, köylük bölgelerdeki zanaatkarlara ve köylülere ulaşacak ve böylelikle halkın gerçek siyasi gazetesi haline gelecektir.

Ne var ki, bir gazetenin rolü, yalnızca fikirlerin yayılması, siyasi eğitim ve siyasi müttefiklerin kazanılmasıyla sınırlı değildir. Bir gazete sadece kolektif bir propagandacı ve kolektif bir ajitator değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir. Bu bakımdan, gazete, inşa halindeki bir binanın çevresinde kurulan iskeleye benzetilebilir; bu iskele, yapının sınırlarını belirler, inşaat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri dağıtımalarını ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçları görmelerini sağlar. Gazetenin yardımı ve aracılığıyla, sadece mahalli faaliyetlere değil, aynı zamanda düzenli genel çalışmaya da girişecek kalıcı bir örgüt doğal olarak şekillenecek ve üyelerini siyasi olayları dikkatle izleyebilecek şekilde yetiştirecek, bu olayların halkın çeşitli tabakaları üzerindeki etkisini ve

önemini değerlendirecek ve devrimci partinin bu olayları etkileyebilmesi için etkili yolları geliştirecektir. Sadece gazetenin düzenli olarak çoğaltılması ve dağıtımının sürekli olarak geliştirilmesi gibi teknik bir görev bile, birleşik partinin bir temsilciler ağını gerektirecektir; bu temsilciler birbirleriyle sürekli bir bağ kuracaklar, olayların genel durumundan haberdar olacaklar, bütün Rusya çapındaki çalışmada kendilerine düşen ayrıntılı görevleri yerine getirmeye alıncaklar ve çeşitli devrimci eylemlerin örgütlenmesinde kendi güçlerini sinayacaklardır. Bu temsilciler ağı [*], tam gereğini duyduğumuz türden bir örgütün, yani bütün ülkeyi kucaklayacak kadar yaygın; kesin ve ayrıntılı bir işbölümü üü gerçekleştirebilecek ölçüde geniş ve çok yönlü; kendi çalışmasını her şart altında, bütün "ani dönemler"de ve her beklenmedik durumda düzenli olarak yürütebilecek kadar serinkanlı; bir yandan, düşman bütün kuvvetlerini tek bir noktada topladığında güçlü düşmana karşı açık savaşa girişmekten kaçınabilecek, öte yandan da, düşmanın acemiliğinden yararlanabilecek ve ona en beklenmediği zamanda ve yerde saldırabilecek kadar esnek bir örgütün iskeletini oluşturacaktır. Bugün büyük şehirlerin sokaklarındaki öğrenci gösterilerini desteklemek gibi nisbeten kolay bir görevle karşı karşıyayız; ama yarın belki de, sözgelimi, belli bir yöredeki işsizler hareketini desteklemede, bir köylü ayaklanmasında devrimci bir rol oynamak üzere görevimizin başında bulunmak zorunda kalabiliriz. Bugün, hükümetin Zemstvo'ya [8*] karşı açtığı kampanyadan doğan gergin siyasi durumdan yararlanmak zorundayız; ama yarın, saldırıya geçen bir çarlık başıbozuğuna karşı halkın öfkesini desteklemek ve onu açıkça geri çekilmeye zorlamak üzere dünyaya başına yıkmak amacıyla boykotlar, suçlama bildirimleri, gösteri yürüyüşleri vb. gibi yollara yardımcı olmak zorunda kalabiliriz. Bu ölçüde bir savaş hazırlıklığı, ancak düzenli birliklerin sürekli faaliyetiyle geliştirilebilir. Eğer ortak bir gazete çıkarmak için güçlerimizi birleştirecek, bu çalışma, sadece en yetenekli propagandacıları değil, aynı zamanda tayin edici mücadele için sloganı tam zamanında atabilen ve o mücadelede önderliği ele geçirebilen en yetenekli örgütleyicileri ve en yetenekli siyasi parti önderlerini de yetiştirecek ve ortaya çıkaracaktır.

Son olarak, doğabilecek bir yanlış anlamayı önlemek için birkaç söz daha edelim. Durmadan sistemli ve planlı hazırlıktan söz ettik; ama asla, istibdadın ancak düzenli bir kuşatmayla ya da örgütlü bir saldırıyla yıkılabileceğini söylemek istemiyoruz. Böyle bir görüş, hem saçma, hem de nazariyatçı bir görüş olur. Tam tersine, istibdadın, kendisini sürekli olarak tehdit eden kendiliğinden patlamaların ya da önceden görülemeyen siyasi karışıklıkların etkisi sonucu çökmesi son derece mümkündür ve böyle ihtimal tarihi olarak çok daha fazladır. Ama maceracı kumarlardan sakınmak niyetinde olan hiçbir siyasi parti, faaliyetlerini, böyle patlamaları ve karışıklıkları beklemeye dayandıramaz.

Biz kendi yolumuzda ilerlemeli ve düzenli çalışmamızı sebatla sürdürmeliyiz. Beklenmedik olaylara ne kadar az bel bağlarsak, herhangi bir "tarihi dönem" karşısında hazırlıksız yakalanmamız da o kadar imkansızlaşır.

LENİN
Mayıs 1901

Dipnotlar

[*] Hiç şüphesiz, bu temsilcilerin ancak Partimizin mahalli komiteleriyle (gruplar, eğitim mahfilleri) en yakın temas içinde başarılı bir şekilde çalışabilecekleri açıktır. Genel olarak; tasarladığımız tüm plan, elbette ancak Partiyi defalarca birleştirmeye çalışmış olan ve bu birleştirmeyi bugün değilse yarın, şu yoldan değilse bu yoldan başaracağından emin olduğumuz komitelerin en aktif desteği sayesinde gerçekleştirilebilir.

[1*] Ekonomist - Ekonomizm, on dokuzuncu yüzyıl sonları ve yirminci yüzyıl başlarında Rusya Sosyal-Demokrat hareketi içinde oportünist bir akım, uluslararası oportünizmin Rusya'daki bir çeşidiydi. Ekonomistlerin sözcüleri, Rusya'da Raboçaya Mysl gazetesi (1897-1902), yurt dışında da Raboçeye Dyelo (İşçilerin Davası) gazetesi (1899-1902) idi. Ekonomistler, siyasi mücadelenin liberal burjuvaziye bırakılmasını savunarak, işçi sınıfının kendisini, daha yüksek ücret, daha iyi çalışma şartları, vb. uğrunda ekonomik mücadeleyle sınırlamasını istiyorlardı. İşçi sınıfı partisinin önder rolü oynamasına karşıydılar. Partinin görevlerinin sadece hareketin kendiliğinden seyrini izlemek ve gelişmeleri tesbit etmek olması gerektiğini ileri sürüyorlardı. Ekonomizmin tehlikesi, işçi sınıfını sınıfsal devrim yolundan saptırmasında ve onu burjuvazinin siyasi bir uzantısı haline getirmesinde yatıyordu. Ekonomizme karşı mücadelede Lenin'in Iskra'sı büyük rol oynadı. Ekonomizme öldürücü darbe, Lenin tarafından Ne yapmalı? adlı kitapta indirildi.

[2*] Raboçeye Dyelo - Ekonomistlerin gazetesi. Yurtdışındaki Rusya Sosyal-Demokrat Birliği tarafından düzensiz aralıklarla çıkarılan yayın organı. 1899 Nisanından 1902 Şubatına kadar Cenevre'de yayınlandı. On iki sayı çıktı. Bu gazete Ekonomistlerin yurtdışındaki merkeziydi. Iskra'nın bir parti kurma planına karşı açık bir mücadele yürüttü, sendikalist bir siyaset izlenmesi için çağrıda bulundu ve köylülüğün devrimci niteliklerini inkar etti.

[3*] Listok Raboçego Dyela (Raboçeye Dyelo'nun Eki) 1900 Haziranından 1901 Temmuzuna kadar Cenevre'de yayınlandı. Toplam sekiz sayı çıktı.

[4*] Raboçaya Mysl (İşçilerin Düşüncesi) Ekonomistlerin sözcülüğünü yaparak 1897 Ekiminden 1902 Aralığına kadar yayınlandı. Toplam on altı sayı çıktı.

[5*] Iskra - 1900 yılında Lenin tarafından çıkarılan bütün Rusya çapında ilk illegal Marksist gazete. İşçi sınıfının örgütlenmesinde tayin edici bir rol oynadı.

Iskra'nın ilk sayısı 1900 Aralığında Leipzig'de yayınlandı. Daha sonraki sayılar Münih, Londra ve Cenevre'de

basıldı. Iskra'nın yazı kurulu V. I. Lenin, G. V. Plehanov, Y. O. Martov, P. B. Akselrod, A. N. Potresov ve V. I. Zasuliç'ten meydana geliyordu. Aslında, Lenin gazetenin başyazarı ve yöneticisiydi.

Iskra, Parti kadrolarının toplantı ve eğitim merkezi oldu. Lenin'in inisiyatifi ve doğrudan doğruya katılımıyla, Iskra yazı kurulu bir Parti programı taslağı hazırladı ve 1903 Temmuz Ağustos aylarında toplanan Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin İkinci Kongresinin hazırlıklarını yaptı. Bu kongre, Rusya'da gerçekten devrimci, Marksist bir partinin temelini attı. Ama kongreden hemen sonra Meşevikler Iskra'nın denetimini ele geçirdiler. 52. sayısından itibaren gazete devrimci Marksizmin organı olmaktan çıktı. Lenin, eski, devrimci gazeteden (52. sayıya kadar) ayırdetmek için ona yeni, oportünist Iskra adını verdi.

[6*] Burada, 1901 Şubat-Mart aylarında St. Petersburg, Moskova, Kiev, Harkov, Kazan, Yaroslavl, Varşova, Belostok, Tomsk, Odessa ve Rusya'nın diğer şehirlerinde meydana gelen işçi ve öğrencilerin devrimci kitle eylemleri, siyasi gösterişler, mitingler ve grevler kasediliyor. 1900-1901 öğretim yılında meydana gelen öğrenci hareketi, akademik taleplerden kaynaklandı ve sonunda istibdadın gerici siyasetine karşı devrimci siyasi eylem niteliğini aldı. En ileri işçiler tarafından desteklendi ve Rusya toplumunun bütün kesimlerinde yankı uyandırdı. 1901 Şubat ve Mart aylarındaki grevleri ve grevlere yol açan ilk olay, Kiev Üniversitesi'nden 183 öğrencinin bir siyasi öğrenci mitingine katıldıkları gerekçesiyle askere alınmalarıydı. Hükümet, devrimci eylemlere katılanlara vahşice saldırdı. 4 (17) Mart 1901'de St. Petersburg'daki Kazan Katedrali'nin önündeki meydana yapılan gösteri yürüyüşüne katılanlara karşı girişilen misilleme özellikle şiddetli, oldu, ama 1901 Şubat-Mart olayları, Rusya'da devrim dalgasının yükselmekte olduğunu gösterdi. İşçilerin harekete siyasi sloganlarla katılmaları çok büyük önem taşıyordu.

[7*] Lenin'in Ne Yapmalı? Hareketimizin Canalıcı Sorunları adlı kitabına değiniliyor. Bu kitap ilk defa, 1902 Martında Stuttgart'ta Dietz Yayınevi tarafından yayınlandı.

[8*] Zemstvo'lar - asillerin elindeki mahalli kendi kendini yönetim organları. 1864 yılında çarlık Rusya'sının merkezi vilayetlerinde kurulmuşlardı. Yetkileri sadece mahalli ekonomik meselelerle (hastanelerin işletilmesi, yol yapımı, istatistik, sigorta) kısıtlıydı ve valilerin ve İçişleri Bakanlığının denetimi altındaydılar. Bunlar hükümetin rıza göstermediği herhangi bir kararı kaldırtabiliyorlardı.

"Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olamaz!"

Sınıf mücadelesinin öğelerinden biri ve belki de en önemlisi ideolojik mücadeledir. Özellikle Sovyetler Birliği'nin resmen dağıtılması ve kapitalizmin gökleri çıkarılması sürecinde Marksist-Leninist teorinin çarpıtılması doruk noktasına ulaşmıştır.

Lenin'in ünlü "Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olamaz!" sözünü düstur bilen KSG Marksizm-Leninizm'in temel sorunlarına dönük gerek Marksistlerin bizzat kendi yazılarını ve gerekse bizim eski yazılarımızı bu sayfada yayınlacağız.

Sınıf mücadelesi ve onun yansıması (ondan türemiş) olarak siyasi mücadele:

"Ekonomik, siyasi ve diğer yansımalar, tıpkı insan gözündeki gibidir. Yoğunlaştırıcı bir mercekten geçerler ve dolayısıyla ters yüz GÖRÜNÜRLER- kafaları üstünde durarak. Sadece onları bizim için düzelterek, ayakları üstüne koyacak sinir mekanizması mevcut değil...

... Halihazırda mevcut olan ve birbirleriyle savaşmakta olan sınıflar arası mücadele de hükümet ile muhalefet arasındaki mücadelede yansıtılır, fakat yine ters yüz edilmiş şekliyle, artık doğrudan değil fakat dolaylı; sınıf mücadelesi olarak değil fakat siyasi prensipler için

**KAPİTALDE
DİYALEKTİK**

savaş olarak.. " (Engels'den C. Schmidt'e, 27 Ekim 1890)

Sınıf mücadelesi ve onun yansıması, ondan türeyen siyasi prensipler için mücadele:

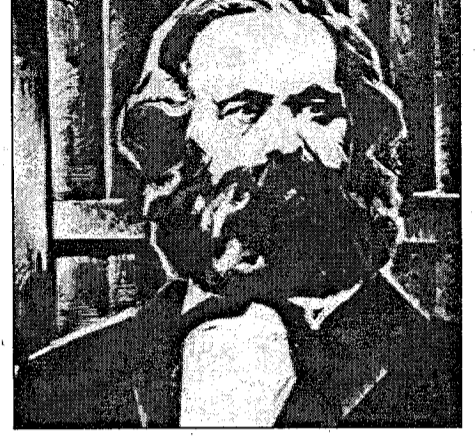
İşgücü, bu işgücü emek işlemi ile ürüne yatırılır. Ne zaman ki ürün META olarak ortaya çıkar orada işgücü, DEĞER haline gelir. DEĞER'i yaratan Cevher işgücüdür. İş gücünün değer haline gelmesi demek, onun doğrudan üreticiye yaramaması, dolaylı değişimle üreticiye yaraması demektir. Yani DEĞER İLİŞKİLERİ dünyası YANSIMA kategorisine girer ve bu nedenledir ki, META ların dünyası karmakarış, herşeyin kafası üstünde durduğu bir dünyadır. Bu DEĞER kendini nasıl ortaya koyar, fenomenal, olgusal şekli nedir. DEĞİŞİM DEĞERİ, zaten ilk değeri, değişim değeri olarak görürüz. (ki bu değer fenomonel şekli, değişim şekli KUTUPSAL ŞEKİLLERDEN -

eşitlik şekli, relatif şekli- meydana gelir. Bu kutupsal şekiller arasındaki ANTAGONİZMA 3 aşamada gelişir ve kendini açıkça meta-para-meta bölünmesinde ortaya koyar. ÇELİŞMELER i ise relatif şekil içinde görürüz. Bizzat bu kutupsal şekilleri, bir bakıma yaratan, onlar arası antagonizmayı geliştiren bizzat bu çelişmeler, çelişmelerin neden olduğu hareket, gelişmedir.) Bu Kapital'in birinci bölümünden bir "kısaltma". Burada kullanılan metodu- ki bu en basit ekonomik ilişkileri ele alıyor -bu yansıma meselesini biraz daha incelemek için kullanalım.

İşgücü yerine "halihazırda mevcut olan ve birbirleriyle dövüşmekte olan sınıflar arası mücadele"

Değer yerine: "siyaset".

Değişim değeri yerine: Siyasi şekiller, hükümet ve muhalefet; partiler; (kitlese) ayaklanma, Sovyetler; ... koyduğumuzda,

siyasetin ekonomiden türediğini, onun yansıması olduğunu ve bu temelde birbirlerini etkilediklerini anlamamızın büyük önemi ortaya çıkar.

Bu ilişkiyi anlamayıp, kendini herşeyin kafası üstünde olduğu siyasi gerçeklere hapsedenlerin teorisi olan ve KÜBA'da en bariz şekliyle karşımıza çıkan Halk Savaşı teorisinin, kitlelerden en uzak ucunu "her an gerilla savaşı" taraftarları oluşturuyorsa, "Gerilla savaşına hazırlık dönemi" tezlerinin ise, daha hala bu hapislik içinde kitlelere en yakın ucu oluşturduğunu anlayabilmek için bunu anlamak şarttır. Mao Zedung'un "teori ve pratik" kitabına dayanarak kadrolara diyalektik öğretilirse, bu konu ömür boyu da anlaşılmaz.

RADYO E.K.İ.M

Yozlaşan ve yozlaştırılmaya çalışılan ve her popüler müziğin adına sanat denildiği şu dönemde, halka kendi öz kültürünü ve sanatını unutturmamak adına yola çıkan ve bu çizgide devam edecek olan radyomuz RADYO E.K.İ.M gerçek sanat ve sanatçıyı halkıyla buluşturmayı amaçlayan yayın politikası ile alternatif müzik dinlemek isteyenlerin ve emeğin sesi olmaya, kısaca sizin sesiniz olmaya devam edecektir.

Sevgili Radyonuz Radyo E.K.İ.M
Emeğin Kurtuluşu İçin Mücadelede Emeğin Sesi
RADYO E.K.İ.M
www.radyoekim.com
RADYO E.K.İ.M Yönetim Kurulu

Kıvılcım Yayıncılık Tarafından Yayınlanan Kitap ve Broşür Listesi: Bu yayınlara ulaşmak isteyen okurlarımız gazetemizin telefonlarından (0392 22 70 680) bizlere ulaşabilirler.

Hamur Kağıda Ciltli Yayınlar:

- Kıbrıs Sorunu. 120 Sayfa. 5 YTL.
- Bilgisayar Çağında İnternet'in Ağında. Nusret Şen. 94 Sayfa. 4 YTL.
- Bir Önceliğin Ne Önemi Var Ki?. Nusret Şen. 78 Sayfa. 4 YTL.
- Bir Sovyet Otomatik Fabrikası. A. Erivanski. 86 Sayfa. 5 YTL.

Hamur Kağıda Broşürler:

- Proletaryanın Emperyalizme Karşı Savaşımı ve Milli Mesele I. Kitap. Ahmet B. 153 Sayfa. 4 YTL.
- Proletaryanın Emperyalizme Karşı Savaşımı ve Milli Mesele II. Kitap. Ahmet B. 112 Sayfa. 4 YTL.
- Tarihi Materyalizmin Çarpıtıcılığında Zıtların Birliği. 49 Sayfa. 3 YTL.
- Bulgar İşçi Partisi(Komünist) V. Kongresinde Merkez Komitesi'nin Sunduğu Siyasi Rapor(19 Aralık 1948). Georgi Dimitrov. 70 Sayfa. 4 YTL.
- Kısa Dersler (Diyalektik, Ekonomik Yasaların Nesnelligi, Teori ve Pratik, Teori-Program-Strateji-

Taktik-Devrim Aşamaları, Devrim ve Reform, Milli Mesele, Parti Kavramıyla İlgili Tezler, Parti Yapısıyla İlgili Tezler, Parti İşleyişiyle İlgili Tezler, Partinin Gelişme Süreciyle İlgili Tezler). 25 Sayfa. 3 YTL.

■ Rusya'da İşçi Sınıfı Hareketinin Gelişmesi ve Marksist Bir Parti İçin Mücadele (1870-1903). 46 Sayfa. 3 YTL.

■ SBKP(B) Tarihi Kısa Ders'in Yayınlanması İle Bağlantılı Olarak Parti Propagandasının Örgütlenmesi Üzerine SBKP(B) M.K. Kararı. 25 Sayfa. 3 YTL.

■ Stalin Komünizmdir, Stalin İnsanlıktır. 58 Sayfa. 3 YTL.

■ Annan Planı, Strateji ve Taktik. 13 Sayfa. 2 YTL.

■ Kıbrıs Sosyalist Partisi Programı ve Tüzüğü(I. Olağan Kongre'de Onaylanan Değişikliklerle). 43 Sayfa. 3 YTL.

■ Kıbrıs Sosyalist Partisi I. Olağan Kongresi Faaliyet Raporu ve Mesajlar. 48 Sayfa. 3 YTL.

E.K.i.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi'nden Haberler

Tiyatro E.K.i.M.:

Kıbrıs'ta işçilerin, emekçilerin tiyatrosu olma hedefini tek önüne koyan ve buna göre de diyalektik tiyatro tarzını benimseyen Tiyatro E.K.i.M. yetkililerinden aldığımız bilgiye göre Tiyatro E.K.i.M. şu sıralar iki oyunu birden sahneleme çalışmalarını sürdürüyor.

E.K.i.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi'nin bir faaliyet birimi olan Tiyatro E.K.i.M. işçilerin, emekçilerin yaşamlarındaki sosyal, politik, ekonomik, kültürel ve sanatsal gelişmelere kayıtsız kalinamayacağını belirterek, işçiler-emekçiler için tiyatro aracını tüm mali sıkıntılara rağmen devam ettireceğini açıkladı.

Tiyatro E.K.i.M. son olarak 8 Mart ve 30 Mart 2007 tarihlerinde, Arabahmet Kültürevi'nde, E.K.i.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi üyesi Aydın Adamoğlu'nun 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla özel olarak yazdığı "Tek Yol" isimli tek perdelik oyunu sahnelemişti.

Fakat bu oyunun sahnelemesi sırasında, Lefkoşa Türk

Belediyesi'nin artık Tiyatro E.K.i.M.'in sahne kirasını ödemeyeceği göz önüne iyice çıktığında, bu hem kültür-sanata duyarlı olduklarını söyleyen çevrelerin ne kadar da sermayeden yana olduğunu ortaya çıkardı, hem de Tiyatro E.K.i.M.'in üretimini toplumla paylaşmasının önündeki engellerden birisi daha oldu.

Tiyatro E.K.i.M. yaşadığı tüm sıkıntılara rağmen işçilerin-emekçilerin tiyatrosu olma yolunda çalışmalarını yapmaya devam edeceğini bildirdi.

Tiyatro E.K.i.M. şu sıralar İtalyan yazar Dario Fo'nun yazdığı "Bir Anarşistin Kaza Sonucu Ölümü" isimli oyun ile Adalet Ağaoğlu'nun yazdığı "Kozalar" isimli oyunu iki ekip çalışmasıyla sahnelemeye hazırlanıyor.

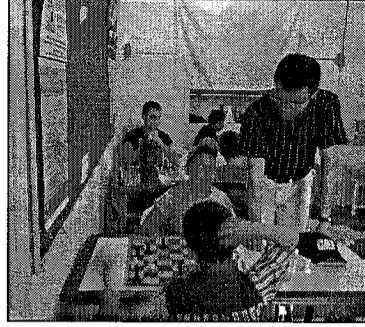
Tiyatro E.K.i.M.'e çalışmalarında başarılar dileriz.

E.K.i.M. Satranç Birimi:

E.K.i.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi'nin faaliyet birimlerinden E.K.i.M. Satranç Birimi, 2006 Haziran'ında yeni binasında başlattığı satranç kurslarına devam ediyor.

E.K.i.M. Satranç Birimi yetkililerinden aldığımız bilgiye göre, E.K.i.M. satranç kursuna katılan öğrencilerin katıldıkları günden bu yana zihinsel gelişimlerinde gözle görülür bir gelişme oldu. Bunun yanı sıra, E.K.i.M. Satranç Birimi sporcuları, faydalı bir zihin sporu olan satrançta gelişirken, aynı zamanda sosyal ve kültürel anlamda da kendilerini geliştirmeye başladılar.

E.K.i.M. Satranç Birimi yetkilileri, bugün yaşadığımız dünyada maalesef gençlerin üretimden, tartışmadan, paylaşımından, sorumluluktan ve sorgulamadan uzak bireyler haline getirilmek

istendiğini belirterek, E.K.i.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi'nin bundan rahatsız olduğunu ve yaptığı her çalışmanın üreten, sorgulayan, tartışan, paylaşan ve toplumsal sorumluluk sahibi bir gençlik ve genel olarak toplumun yaratılmasına hizmet ettiğini belirttiler.

E.K.i.M. Satranç Birimi kursları her Cuma saat 15:30 - 17:30 saatleri arasında E.K.i.M. Merkezinde verilmektedir.

Yetkililer ayrıca, yaz döneminde satranç kurs günlerinin artırılacağını, dolayısıyla daha fazla öğrencinin de E.K.i.M. sporcularının arasına katılabileceğini yakalayabileceğini belirttiler.

İlgi duyan ve kayıt yaptırmak isteyenler için telefon:

0533 868 19 89

E.K.i.M.'de El Emeği Tahta Yakmaları:

E.K.i.M. Merkezinde el emeği tahta yakması üretimi yapılmaktadır.

İsteğe ve siparişe göre istenen ölçülerde tahtaların üzerini yakarak her türlü resim, amblem, simge, fotoğraf, tabela, vs. E.K.i.M. Merkezinde yapılmaktadır.

İlgi duyan ve sipariş vermek isteyenler ya da E.K.i.M.'in el emeği tahta yakması üretimlerini görmek isteyenler E.K.i.M. Merkezine beklenir.

Bilgi için telefon:
0533 868 19 89

E.K.i.M. Bağlama Kursları:

E.K.i.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi, yaklaşık 2 buçuk ay önce başlattığı bağlama kurslarına devam ediyor.

Kurslar temel nota eğitimiyle başlamakla birlikte, nota eğitiminin üzerine eklenen bir ekip

çalışmasıyla güzel bir şekilde devam ediyor.

E.K.i.M. yetkilileri, bağlama kursu dışında, imkanları elverdiği oranda gitar ve talep gören diğer müzik aletlerinin kurslarını da başlatmaya çalıştıklarını açıkladılar.

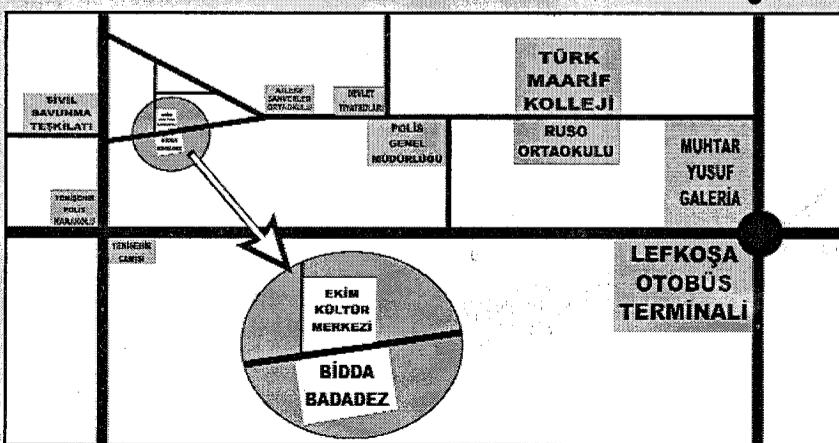
E.K.i.M. bağlama kursları her Çarşamba ve Cumartesi 18:30 - 20:30 saatleri arasında E.K.i.M. Merkezinde verilmektedir.

İlgi duyanlar kayıt yaptırabilirler.
Telefon: 0533 868 19 89

E.K.i.M Kültür Sanat Üretim Merkezi Sizi Bekliyor!

Uzun bir aradan sonra yeni binası ile faaliyete geçen E.K.i.M Kültür Sanat Üretim Merkezi tüm ilerici ve demokratları birlikte çalışmaya bekliyor! Emegin Kurtuluşu için Mücadele'de kültür-sanat alanında mücadele eden E.K.i.M, tüm işçi ve emekçilere bu mücadeleye katılma çağrısı yapıyor!

E.K.i.M Kültür Sanat Üretim Merkezi adresi: Şht. Sıtkı Hasan Sokak No: 5 Kızılbaz Lefkoşa

E.K.i.M. Sinema Gösterimleri:

"Birlikte İzlemek, Paylaşmak, Tartışmak ve Birlikte Üretmek İçin" sloganıyla ilgi duyan, katılmak isteyen herkesi ücretsiz film gösterimlerine davet eden E.K.i.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi, yakında aylık yeni film gösterimi programını duyuracaktır.

E.K.i.M. Sinema, alışlageldik ve insanların hayatına, sorunlarının çözümüne hiçbir şey katmayan Hollywood filmlerinin aksine, özellikle işçilerin-emekçilerin sosyal, politik, ekonomik, kültürel, sanatsal sorunlarının irdelendiği ya da tartışarak irdelenebileceği, eğitici ve öğretici film gösterimlerini tercih ediyor.

Gösterimler iki haftada bir Cumartesi akşamları saat 20:30'da gerçekleştirilmektedir.

İlgi duyan herkes E.K.i.M. sinema gösterimlerine davetlidir.

Bilgi için telefon:
0533 877 93 00

E.K.i.M. Tartışma ve Sohbet Geceleri:

Ülkemizde ve dünyada olup biten sosyal, politik, ekonomik gelişmelere kayıtsız kalmayıp Emegin Kurtuluşu için Mücadele safalarında yerini alan E.K.i.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi, her hafta Perşembe akşamları saat 20:00'da E.K.i.M. merkezinde tartışma ve sohbet geceleri düzenliyor.

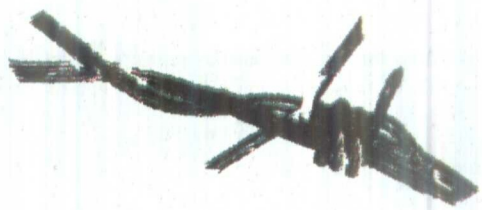
İ.M, tüm işçileri, emekçileri, ilerici, aydın, demokrat, devrimci ve ülkesinde ve dünyada olup bitenlere duyarlı olanları ya da öğrenmek isteyenleri her Perşembe saat 20:00'da E.K.i.M. Merkezine bekliyor.

Bilgi için telefon:
0533 865 86 91

ÇÖZÜM!

ΛΥΣΗ!

H.A.